

העובד

ד"ר מוריס לוי

חברו הישראלי של
הד"ר ברנארד מוכן
לבצע ניתוח בביה"ח
ביילינסון. אבל

הדתניים מזנוניים השתתף בישראלי

ק/א ירי.

כאשר התאים העולם הזה את נוסחתו, לפני 18 שנה, לנוסחת שבועון-החדשות ה"מדרניים מסוגם של הטייט והניוזוויק ה"אמריקאיים, או השפיגל הגרמני, היחה ה"דבר חידוש מהפכני בעיתונות הישראלית של אותם ימים.

בינתיים זרם נהר עצום של דיו בבתי הדפוס בארץ ובחו"ל. ובכל זאת נודמה לי שדבר טוב שומר על סיביו: נוסחה עיתון-נאית המאפשרת לקורא להתעמק בבעיות מבלי להתאמץ, והממזגת חדשות והסבר לקורא, היא כנראה האידיאלית בשביל קורא שהוא אינטליגנטי ועממי כאחד.

הרהרתי בכך, כאשר נודמנו לירי, השבוע, שני שבועונים מערב-גרמניים חדשים, יח-סית: קונקרט, המתכנה "כתבהעת העצמאי

שער "פארדון"

שער "קונקרט"

לתרבות ופוליטיקה", והשני, שבועון בשם פארדון, הקורא לעצמו "הירחון הגרמני ל-סאטירה".

שניהם דומים מאוד, מכמה וכמה בחינות, לאחיהם הישראלי: למשל, במלחמתם במימ-סד ובפרות הקדושות שלו, בתימצות-החד-שות — והפעם במידה מסוימת, אף ב-נושאים.

קונקרט, למשל, מביא בצד כתבה על רודי אוגשטיין, מייסד אבי-שבועון-החדשות הגרמניים שפיגל, גם רשימה ארוכה על "ישראל לאחר המלחמה". כתבה בה מופיעים פסוקים כגון: "רק דור הצברים הצעיר דואג באמת לפיתרון של שלום ושל קבע לבעייה הערבית-יהודית".

אך לא רק בבעיות מרחביות קיים הדימיון. גם הגישה העניינית והבלתי-זקנה האופיינית לשבועון המסוים, מוצאת ביסוד מקביל ושונה בירחון סאטירי ובכתבהעת המדינית-תרבותית.

הוא אשר תמיד חשבנו: אנשים ועמים שונים מאוד זה מזה, אבל כשקיים הרצון להביא מצב, ותקופה, אפשר לגשר על פני כל תוהם.

מיקצועית כלאומית. פוליטית כאישית.

אשכנז

...היא והוא !

היא מחליקה על-פני הים
הוא מחליק על-פניך מבלי שתחוש בו

זכה במשאל העם 1967
כסכין הגלוח המובחר

הנאתך כפולה ומכופלת כי הדיספנסר
משמש לך כמחזיק מפתחות אותו אתה
מקבל חינום!

עכשיו דיספנסר של 7 סכיני גלוח (6+1 חינום)
על כל פנים אדיסון יותר נעים

כתה לדרמה
משתתפת
בסרט ישראלי!

הבמאי לאו פילר, ביקר השבוע בקורס למשחק לקראת סיומו ב-סטודיו לאמנות הקולנוע, והזמין 11 מתלמידיו להשתתף בסרט "גט ב' עיירה" שבבימויו ובהפקתו של מר מנחם גולן. הסטודיו לאמנות הקולנוע מיסודו ובהנהלתו של מר שלמה סוריאנו, מודיע על פתיחת קורס ערב חדש למשחק בהורכתם של עדנה שביט, עמוס מוקרי ופרק הלוי

הקורס יתחיל השבוע.

פרטים והרשמה במקום, רחוב יצחק שרה 34, טל.: 82 89 3 משעה 4 עד 8 בערב.

כל חצי
האי סיני

בטיול אחד שכולו חוויה

"אגד תיור" ו"אגד דן תיור" מגישים לך על גלגלים טיול בן 5 ימים, באוטובוס מפואר, למקומות המעניינים והמרתקים.

מנזר סנטה קטרינה, נוה פיראן, שרם-א-שייך, ראס נצראני ועוד.

פרטים והרשמה: במשרדי "אגד תיור", "אגד דן תיור" ואצל כל סוכני הנסיעות.

תמרורים

נותר • בבית החולים של אוניברסיטת סטאנפורד, קליפורניה, בעל הלב השתול מייק קאספראק, ביום ה'14' להשתלה המוצלחת. ההשתלה עצמה — הרביעית ב' תולדות הרפואה — עברה על קאספראק ב' שלום, אולם רופאיו החליטו להוציא את כיס המרה שלו, שגרם למותם של תאים בדם. הניתוח השני בוצע בעקבות שטף-דם שנגרם עלידי כיב-קיבה.

הוכתר • הרב מנחם הכהן, 31, כרבה של תנועת המושבים. הכהן, יליד ירושלים ועורך הקבצים של הרבנות הצבאית מחזנים, הוא גם ראש החוגים הדתיים של מפא"י. חיבר את ה' ספר אבנים מספרות על הכותל המערבי, אחרי שהספיק להציג טלם לידו ביום שישי ורור בידו צה"ל, יתר עם הרב הראשי הצבאי האלוף שלמה גורן. הוא בנה של משפחת רבנים גדולה, אחיהם של עזרן השכונות הדתי פניס-אל-פניס שמואל אבידור ושל פרופסור (לשפה העברית) מינחם פלאי, משיבה יוניברסיטי ב' ג'ורג'יה.

הכהן

נחוג • חג בריהמיוחה של אברהם בורג, בנם היחיד של שר הסעד ד"ר יוסף בורג ורבקה לבית סלונים מחברון.

נחוג • יום הולדתו ה'60 של ישר"א אל פיינברג, ראש עיריית פתח-תקוה ועסקן פועלי ותיק. פיינברג, איש מפא"י, נכנס לתפקידו לפני כשנה, עם התפטרותו של קודמו, פינחס רשיש, על פי הסכם ש' נקבע מראש, ערב הבחירות האחרונות, בהן עמד רשיש בראש רשימת מפא"י המקומית.

נחוג • יום הולדתו ה'72 של גרושן מארקס, שבמשך 50 שנה הצטיין כאחד משלושת האחים מארקס המצחיקים של ה' קולנוע. לכבוד המאורע הודיע על הצטרפותו למחנה הדורשים הפסקת המלחמה ב' ויאט-נאם. "אני אחרון הזקנים הוועמים", הכריז, והוסיף כי את שנותיו הבאות הוא יקדיש למלחמה באפליה הגזעית, מאחר ש' "מצפוני אומר לי שאני חייב משהו לארצות."

נחוג • יום הולדתו ה'69 של ד"ר (לכלכלה) משה וולטר ארהרד, יו"ר מר' צעת המנהלים של חברת הביטוח מיגדל בניין ויז'ר הנהלת התאחדות החברות ל' ביטוח חיים בישראל. ארהרד, יליד ברלין, התחיל בביטוח עוד בגרמניה, בה היה גם ציוני פעיל. הוא עלה ארצה ב'1936, אך לא הצליח להשיג תחרו מעברו הגר' מני. בין השאר, כי' אשר טילפן אליו אחד מירידי, לפני כשלוש שנים, וברך אותו על מינויו של קרוב-משפחתו למישרה נכבדה. הכוונה היתה למינוי הקאנצלר המערב-גרמני לודוויג אר' הארד, אף הוא דוקטור לכלכלה, אך לא קרוב-משפחה.

ארהרד

נפטר • בגיל 72 הפרופסור (למתימטיקה) בנימין אמירה, יליד אוקראינה, ש' הוריו בנו את ביתם בתל-אביב ב'1910. חניך הגימנסיה הרצליה, שהפך לאחר מכן מורה למתימטיקה בה, וייסד ב'1925 (על-פי ה' מנת פרופסור ויצמן) את המכון למתימטיקה של האוניברסיטה העברית. כתחביב עסק בגידול ורדים, הכניס ארצה מאות זנים חדשים ואף פיתח, ב'1938, את הזן המקורי הראשון בארץ-ישראל, הנושא את שם בתו ישראלה אמירה.

נפטר • בגיל 91, בתל-אביב, פרופסור משה צבי סגל, שספרו מבוא המיקרא נלמד בכל הגימנסיות בארץ. עלה ארצה יחד עם הפרופסור חיים ויצמן ב'1918, התאכזב מן העסקנים בארץ, חזר לאנגליה לכהן כרב ליברלי, שב ועלה ארצה ב'1926, כפרופסור למיקרא באוניברסיטה העברית, הפך לאחר מגדולי החוקרים של הלשון העברית ולמילון נאי, שערך שנים מכרכי מילון בן-יהודה.

חדיש! עננה גליצרון הקדם לידים עננות

הקדם הקוסמטי החדיש לטפוח עור הידים, מכיל Allantoin, Silicon + גליצרון, בשפופרת פלסטיק עדינה. "עננה גליצרון" מצטיין בסגולות ברוכות של כל אשה אלונטית. "עננה גליצרון" מעניק לך נעים למראה ועדין למגע. חסכונית מאוד בשמוש.

בינג'ליניאל

קסם בשכתך זהר לציפורניך

dura-gloss
AMERICA'S LEADING BRAND

דורה גלוס כנרתיק סובב ל"י 1.95
SUPER PEARL ל"י 3.90

דורה-גלוס DURAL ל"י 2.20
PEARL ל"י 3.10

העולם הזה 1586

בעולם

בריטניה

הדוגמה

הטובה

הביטו בבריטניה! שם יש דמוקרטיה אמיתית! שם חברי הפרלמנט נבחרים באמת על ידי הבוחרים, ולא על ידי מזכירי המפלגות! — זוהי טענתם העיקרית של כל חסידי הבחירות האישיות בישראל, מדובר בנגוריון ומטה.

השבוע הוכיחה בריטניה איך פועלת שיטה זו. ראש סיעת מפלגת השלטון הודיע ל-25 חברי פרלמנט שהם גורשו ממפלגתם.

המלכה אנה-מארי

נמאט לה

הסיבה: הם הצביעו נגד תוכנית הקיצוצים של הממשלה, הארולד וילסון, להתפטר.

כמו מע"י וגח"ד. הגירוש מהמפלגה אינו מביא בעקבותיו גירוש אוטומטי מן הפרלמנט. ה-25 יושבו לשבת על מושביהם. אבל לא הרבה זמן. רק עד הבחירות.

כי מי שאינו שייך בבריטניה לאחת ה- מפלגות הגדולות, אין לו שום סיכוי להיבחר לפי השיטה האישית, ואיש אינו יכול להיות מועמד של מפלגה, אלא אם כן אושרה מועמדותו רשמית על ידי המזכירות המרכזית של המפלגה בלונדון.

לכן צפוי להם בדיוק אותו גורל אשר יש המנבאים אותו בישראל, בעלת שיטת הבחירות היחסית, לשולמית אלוני במע"י ול- שלמה כהן-צידון בגח"ל.

יוון

המלכה

האומללה

בין כל קורבנות הפיכת הקצינים היוונית, בולטת דמות אחת שסבלה, אולי, לא יותר מן הכלואים — אך סובלת זמן רב יותר.

כי אנה-מארי, בתו של מלך דניה ואשתו היפהפיה של המלך-הגולה קונסטאנטין, היא קורבן מדיניות וקנוניות, כפי שצויה היתה להצטייר בספר הרפתקות היסטוריות ורומאנטי.

האם רקמה מזימות. צרותיה של המלכה הצעירה החלו כאשר מלכת-האם הי- יוונית, פרידריקה, החלה מבינה שעל אף ה- תמיכה האמריקאית במלוכה היוונית, מתנ- נד כס-המלוכה באופן מסוכן.

המלך צריך מלכה, אמרה, ורקמה קשר שסופו היה: שידוך בין הנסיך חלשי-האופי, הריקני והמבולבל, לבין בת מלך דניה, אנה-מארי היפהפיה והתמימה.

העם, ששנא את המלכה-האם, שהיא ממוצא גרמני, לא התרכך במיוחד כאשר קונסטאנ- טין עלה לכס מלוכתו, על-אף המלכה ה- חדשה. סוף-סוף, גם אנה-מארי היתה "זרה מן הצפון".

הוסיפה למבוכתה של אנה-מארי העובדה (המשך בעמוד 6)

שם מפורסם — ברחבי עולם!

צבעי שיער

IMÉDIA
SÉLECTION

במקום מי חמצן

OXYDANT CREME

מצורף חנם לכל אריזה

L'ORÉAL DE PARIS

400

זכו בטיסות בשמי הארץ

ובארגזי טמפו משפחתי

בהגרלות הביניים במבצע

„תפוס כפי יכולתך“

המבצע נמשך

וזאת עליך לעשות בכדי להשתתף במבצע:

בכל פקק „טמפו“ מודפסת אות מתחת לשעם צרף ימהאותיות המודפסות אחת משתי הסיסמאות:

טמפו עדיף מכל תחליף

או טמפו הולך לירוחם שבנוב

או סיסמא אחת חופשית

שלח את הפקקים בצרף שסך וכתובתך המדויקת ל- „טמפו“ — אזור התעשייה חולון

או „טמפו“ — ירוחם.

שינוי כתובת —

מוני המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

חליפות הדיון
קנייה מיוחדת

תאם

תא שדר' מסדיק 19
אולבול 62, 25, 19, 12

מרכז עדשות מגע
CONTACT LENS CENTER

„גרובסקי — אישון לנס“
תל-אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח')
פינסקר 20, ליד מוגרבי, מול מגרש חניה) סל. 55029

שעות קבלה 9-17
נשמח לשלוח חוברת חסברה לפי בקשה.

סלון לתסרוקות

קריתה
HAIRDRESSING SALON
KARITA

תל-אביב, רחוב ארלוזורוב 188, טל. 254003

ישר מפרזי לשרות לקוחותינו:

הספרית המפורסמת

מיק קראוס
MICK KRAUZ
SALON LORKA
Champs Elysées, Paris

בנוסף עומד לשרותכם הצוות הקבוע שלנו

אסתר, סטלה, וקלרה
טיפול בשיער על-ידי מומחים מעולים שרות אדיב מחירים נוחים

(המשך מעמוד 5)

שנאסר על הוריה, איסור מפורש, לפגוש אותה על אדמת הממלכה עליה היא חולשת. כביכול: כאשר רצתה לפגוש באביה, המלך הדני פרדריק (68) ואמה אינגריד (57), היתה נאלצת לעשות זאת ברומא, בירת איטליה. לימים בעדה — בכבוד. זה היה באוקטובר. בינתיים פרץ המרד, המלך ניסה את ידו החובבנית במרדניגרי, ונימלט לגלות איטליה. שם הוא מכריו שמוכן הוא לשוב, בתנאי שהכת תכיר בשלטונו ותשחרר את כל האסירים המדיניים.

יתכן שהמלך החלש ישוב, אומנם. מה שברור הרבה פחות הוא אם אנהמארי תשוב איתו.

טען עיתונאי איטלקי, השבוע: „המלכה היא אשה נאמנה וגאה. אך לא דוחקא אשה אהבת.

„כל עוד היה צורך לעמוד לימין בעלה בכבוד, היא היתה איתו. אבל אם הוא יישוב וישוב לארצו המדוכאת, ייתכן מאוד שתנש איתו באנחת־רוחה.”

ויודע־דבר ברומא מוסיפים: זוהי הסיבה האמיתית מדוע קונסטאנטין מתעקש כליך על תנאיים המקשים את שובו. הוא אומנם לא יודע איך ללחום על כס־המלכות. אבל כגבר בעל אינסטינקטים בריאים הוא מבין שעליו להילחם, בדרך זו, על ליבה המאוכזב של אשתו.

מדע

אח,

לא אבא

כאשר ניסה צ'ארלס דרווין להוכיח, בעד־רת תורת־התורשה, כי האדם מוצאו מן ה־קוף — קמו כל אנשי־הכנסייה והחברה של העידן החיקטוריאני והכחישו את מימצאיו של הדוקטור הטוב בחריאף.

אנשי־המדע צחקו. אבל כיום, צחוקם מאולץ במקצת: מסתבר שהחיקטוריאנים ה־חסודים בכל זאת צדקו במקצת.

החיקטוריאנים צדקו. אומנם לא בדחותם מכל וכל את תורת־התורשה וה־ברירה הטבעית. אך בכל זאת מסתבר שה־עניינים אינם כה פשוטים כפי שדרוויין הבין. טוענים וו. מ. סריך ואי. סי. וילסון, שני

אנתרופולוגים אמריקאיים: הקוף לא היה אבי־אבות האדם. רק אחיו התורג. לדברי שני המדענים האמריקאיים, אין זה נכון, כפי שהמדע המודרני סבור, שהיה קיים קוף, ואחר־כך אדם. לעומת זאת היה קיים ייצור־ביניים, בעל תכונות כימעס־אנושיות ולגמרי־קופיות.

ייצור זה הוליד, כמו חם ויפת, שני גזעים מקבילים: בני־האדם והקופים. משום שמוח

האח החורג

הדוקטור הטוב לא צדק

האדם היה גדול בהרבה ממוח הגדולים שב־קופים, התפתח ענף אחד כראוי, והשני נשאר בממלכת הבהמות.

טוענים שני המדענים: גם טענת המדע ה־מודרני, כאילו האדם נולד לפני 30 מיליון שנה, אינה מדויקת. קרובה יותר טענת ה־תנין, אם כי גם היא לא מדויקת: העולם האנושי לא נברא לפני תשכ״ח שנים — כי אם לפני חמישה מיליון שנה.

* חוקרי תורת־האדם ומוצאו.

זוהי ארצו

הבניאס

דובק
רויאל
פילטר

20 סיגריות, כיך המלך

פרסום דיר יעקבסון

זוהי סיגריתו

מה התמורה?

מדינה אחת. אומה אחת. מפלגה אחת.

★ ★ ★

כבר לבוא ציניקן ולשאלו: "מה רע בכך? במה יהיה מרכז מעיי גרוע מן ה' כנסת? אם המפלגה החדשה תרכז בידה 60% מן הקולות, מדוע לא תחליט את כל ההחלטות?"

לכך יש תשובה פשוטה ביותר: **מפא"י יירבתי לא תהיה דמוקרטית** — כשם שמפא"י יזוטא לא היתה דמוקרטית.

לבוחרים, לחברים, לאנשים מן השורה, לא יהיה שמץ של קורטוב של השפעה על ההכרעות.

חבריי הכנסת נבחרים בתהליך דמוקרטי, פחות או יותר. דיוני הכנסת כפופים לתק"ן ממשלתי כשלה. הבוחרים ודעת הקהל משפיעים, במישרין ובעקיפין, על המוסדות הממלכתיים.

ואילו ההחלטות במפלגת העבר דה הישראלית לא יתקבלו עליי שום תהליך דמוקרטי. הם לא יתיקבלו עליי נבחרים העם, וגם לא עליי נבחרים חבירי המפלגה.

במפלגה זו תשלוט קבוצה קטנה של עסקנים זקנים, החולשים על המנגנון. אליהם יצטרפו עתה כמה עסקנים מרפ"י, הצעירים קצת יותר מבחינה ביולוגית.

כל ההכרעות במפלגה תתקבלנה בצורה של עסקנות בין קבוצות לחץ, עליי מקהלימוכר סודי של אינטרסנטים, באמצעות הפיאודליים המפלגתיים השולטים על הדיקטטורה של המנגנון.

בחירת ראש הממשלה ומזכיר ההסתדרות, ענייני חוץ ובטחון, גורל השטחים המוחזקים, חלוקת השלל ותקציבי כל המוסדות, האידאולוגיה הלאומית ומיקום אדירהרעל של רדינג ד' — הכל ייקבע עליי קנוניות סודיות בין עסקנים שאיש לא בחר בהם מעולם, ושאיש לא היה בוחר בהם מעולם. תהיה זו הדיקטטורה של המנגנון האלמוני, גי, אולי הגרועה שבכל הדיקטטורות.

משהו בין עולמו של קופיגין ל-עולמו של אקפקה.

★ ★ ★

וזה התמורה שאליה הביאה אותנו רפ"י, אחרי דיבורים רמים של שנתיים. זוהי ההפיכה שנחוגה השבוע, בנאומים מצלצלים על איחוד וליכוד.

איחוד — אין סיכומה מפוכנת ירי תר בארץ.

כי כל אחד רוצה באיחוד. מי יעז להתנגד למילת-פלא זו? מי שמניף את דגל ה'איחוד, יכול לבצע מאחוריו את הדברים הנעצבים ביותר.

אולם יש שני סוגים של אחדות. יש אחדות של בני-חורין, המתלכדים ל'הגשמת אידיאל משותף.

ויש אחדות של ריבונות, אחדות של בתי-סוהר, אחדות של מחנה ריכוז.

בשעה שארצנו זועקת למחשבה נועזת, להתנגשות של דיעות ולהכרעות אמיצות, לריענון המחנות הפוליטיים, לעלית כוחות עצירים וחדשים — בשעה זו יורדת עלינו הדממה הגדולה של בית-הקברות, הקיפאון הנורא של שלטון המנגנון.

זאת עשתה רפ"י. וכל מי שהלך שולל אחרי מיקסם-שוואר זה — חובתו היא עתה להקדיש את כל כוחו לתמורה של ממש, להקמת כוחות חדשים אמיתיים, כדי לשיבור את טבעת-החנק.

גח"ל תישאר אחרי הבחירות, כפי שהיא עכשיו, לפני הבחירות: שותף צוער בקו"א ליציה, המקבל חלק קטן מאד משלל הכיבורים הממלכתיים והתקציביים הסוכנותיים. היא תישאר בקואליציה — לא מפני שמפא"י זקוקה לה, אלא מפני שזה יותר נוח ל'מפא"י. מנגנון מפא"י מעדיף קארטל על כל התחרות שהיא, אפילו מצד מתחרה חלוש. ואילו גח"ל, שתעתה שנים כה רבות במידבר האפוזיציוני ה' צחיח, תישאר בליכוד-הלאומי — לפני הבחירות ואחרי הבחירות. תמיד תימצא סיבה טובה לכך. כי תמיד

חתימת האיחוד: סורקיס, אשכול, פרס וגלילי

יהיה מצב-חירום. כל עוד קיים המישטר.

★ ★ ★

מהי, אם כן, דמות המישטר כפי ש' הוא מתגבש בעיקבות מאורעות השבוע? תשלוט בה מפלגה אחת, שלטון מוחלט ללא סייג.

היא תורוק פירורים לכמה מפלגות-מטעם, שלא ירח לעולם אלטרנטיבה.

היא תנסה לחסל כל אפוזיציה אמיתית — מזויד ב'גוריון ועד לסיעת הכוח ה' חדש — באמצעות אחווי-חסימה.

בקיצור: מישטר חדי-מפלגתי, ה' מוסווה בקושי.

הכנסת, הנמצאת במצב של גסיסה מאז הקמת הליכוד-הלאומי, תוציא סופית את נשמתה. יהיה זה פרלמנט-בוהות, כמו ה' סובייט העליון או המועצה הפאשיסטית ה' עליונה של מוסקבה.

הממשלה לא תמשול. כי שרי מעיי, שיהיו בה רוב, יחליטו ביניהם מראש על כל דבר.

כל המוסדות הממלכתיים יתורקו נו מתוכנם. במקומם יבואו מוסדות המפלגה השלטת.

בהם תתקבלנה כל ההחלטות. בהם תיפול נה כל ההכרעות.

של ישראל גלילי ושמעון פרס, של שרגא נצר ומרדכי סורקיס, תניח אי-פעם את השלטון מידה אחרי שזכתה לרוב מוחלט? **עצם המחשבה היא אכסורית.**

מפלגה זו תתקן את חוקי-הבחירות כל שני וחמישי, כדי להתאים אותו לצרכיה באותה שעה. היא תעלה ותוריד את אחווי-חסימה, תנהיג בחירות אזוריות לפי שיטה המתאימה רק לה, תחתון ותצרף אזורי-בחירות כראות-עיניה.

ברכזה בידה את כל הכוח ה' מחוקק והמבצע, את כל כליה-שלי, טון, את כל תקציבי המדינה, ה'

רפ"י נולדה כמפלגת התמורה. ר' כמפלגת התמורה היא שבה השבוע חיים לכל חי.

למען התמורה היא התאבדה. תמורת 22 אחוזים של הכיסאות ב' מפא"י-ירבתי.

תמורת זכותו של משה דיין להשי' תתף במירוץ אל כס ראש-הממשלה.

תמורת סיכוייו של שמעון פרס לה' יות לשר.

תמורת מקום בטוח ליד קצרת השלל בממשלה, בסוכנות היהודית, בהסתדרות. **רפ"י מתה. תחי התמורה.**

★ ★ ★

אפשר היה להסתפק בהסדר קצר זה, ולהביע קורת-רוח על היעלמה של אחיות-עניינים שבילבלה את ראשיהם של רבים וטובים, לולא היתה בגירתה של רפ"י חלק מתהליך הרבה יותר מסוכן.

לירתה של מפלגת-העבודה-הישי' אליה (בקיצור: מעיי, על מישקל המעיי העיוור או המעיי הגם) היא הפיכה במדינה.

היא תמורר בדרכו של המישטר הקיים. לא בדרך אל ההתנערות, ההתחדשות.

אלא בדרך אל ההתנוונות וה' התאכזות.

לא בדרך אל מישטר דו-מפלגתי או חלת-מפלגת.

אלא בדרך אל מישטר חדי-מפלג' תי.

★ ★ ★

נה המיספרים היבשים, הטומנים (ב)חובם את התהליך כולו:

למעיי יש בכנסת הנוכחית 54 כסאות. יחד עם ארבעת הקהילונגים הערביים שלה, יש לה 58 ידיים מורמות.

שלוש פחות מן הרוב המוחלט. שלוש אלה ימצאו בנקל. כי בכל ה' מפלגות השכנות יש הפוזלים לעבר המעיי הגדול. שם מתרכז הכוח, השלטון, התקציב. וכל הנושא את עיניו אל אלה, נמשך לשם. **אולם זוהי רק ההתחלה.**

במפלגה החדשה מתרכזים כל האנשים המחזיקים במכשירי-הפירסומה הממלכתיים. כל האנשים שהציבור מזהה אותם (בצדק או לא בצדק) עם הנצחון במלחמה. יתר על כן, מפלגה כה גדולה ומרכזית תמשוך אליה, מטבע הדברים, את קולותיהם של העצלים, הקופורמיסטים, בעלי חושי-העדר.

על כן יתכן מאד כי בבחירות הבאות תזכה מפא"י-ירבתי זו, כי פעם הראשונה בתולדות ארץ-ישי' ראל החדשה, לרוב מוחלט בכנסת.

וגם זה אינו הכל.

כי לריכוז חדש זה נדחפים וגרורים גם פלגים אחרים. מפ"ם מתכוננת כבר עתה למערך עימו — מערך שיסתיים בהכרח, כמו המערך של מפא"י ואחדות-העבודה, בהצטרפות למפלגה. יתכן מאד שאותו הדבר יקרה גם לליברלים-העצמאיים.

כך נוצר לגנר עינינו מונולית בעל רוב מוחלט, אולי של 60%.

★ ★ ★

אנשים תמימים ישאלו: "מה רע בכך? הרי כך גניע, סוף-סוף, למצב השורר בבריטניה או בארצות-הברית. תתי ייצבנה זו מול זו מפלגת-שלטון מאוחדת ואופוזיציה מאוחדת, ושתי המפלגות תתי חלפנה בסיירוין בשלטון."

האומר כך אינו יודע מה הוא שח. כי מפלגת העבודה הישראלית אינה מפלגת העבודה הבריטית, וגם לא המפלגה הדמוקרטית האמריקאית.

האם מעלה מישורו על דעתו כי מפלגת המאוחדת של אבא חושי ויוסף אלמוגי,

חרות והליכוד

מתעוררים פיקפוקים בצמרת חרות לגבי הכדאיות של המשך קיומה של מפלגת הליכוד הלאומי.

אחרי הקמת מפלגת העבודה הישראלית, אפשר לצפות לדיון מחודש בנושא זה, כי הנהגת חרות, תוך השבועות הקרובים.

רפ"י והחסימה

אנשי רפ"י במע"י לא יתכוו, כפי הנראה, בהעלאת אחידה חסימה. הם חוששים שהעלאת זו באה למנוע את שינוי שיטת הבחירות והנהגת בחירות אישיות.

ואילו אנשי רפ"י לא ויתרו על דרישתם לבחירות אזוריות.

אין סיגורים זרים

לאנשי "אל-פתח"

אין שחר לנסיונם של חוגים פרו-ערביים בצרפת לגייס את עורכת-הידין הנודעת, מישל בובאר, כסניגורית לז"ר הסטודנטיים הפלסטיניים, תאסיר קר בעה, שנאסר בגדה המערבית.

נסיון זה, שעליו הודיע העיתון ה"צפת" תוניסאי ז"ן אפריק, בא בעיקבות נסיונו של עו"ד רג'יס להגן על חגאזי.

כיום אין עוד כל אפשרות כי זאת, אחרי שהכנסת תיקנה לא מכבר את "חוק לשכת עורכי הדין", בצורה המונעת הופעת פרקליט זר בבית-המשפט. נר"א כי הדבר טרם נודע בעולם.

המלחמה

במדליפים

כמה עורכי-עיתונים מטכסים עצה, כיצד לסכל את נסיונו של לוי אשכול למנוע הדלפות מפי שרים, שאינם לפי רוחו.

הדרך בה בחר אשכול: כי נוס ישיבות הממשלה כיושבות של ועדת השרים לענייני בטיחות. התוצאה: בעוד שמישיבות הממשלה רגילות מדליפים — ומפרסמים — בחופשויות, חל לות הגבלות חמורות על פירי סום תוכן ישיבות של ועדות השרים לענייני בטחון.

ייתכן שהעיתונים היומיים יחליטו, כי תגמול, לא לפרסם את הקוממוניקט הרשמי מי ישיבות הממשלה הרשמיות.

עיתונאי מרק"ח

למוסקבה

מוכיר סיעת רקיה בכנסת, הנס לברכט, ייהפך כתב-חזן וישלח למוסקבה על-

ידי מפלגתו. הנס לברכט יסע בעוד שבועות אחדים. הוא ייצג בבירת ברית-המועצות שני שבועונים: "אלאית-חאר", ביטאון רק"ח בערבית, ואת השבועון העברי שלה, "זו הדרך".

..דופקים

את השחורים

- בספר אמריקאי

"האם הציונות היא אנטי-שמית?" מכריזה מודעה ב-עיתונים האמריקאים, ומסיפה: "מבט חדש מחרד על הציונות, ישראל והמשבר במזרח התיכון".

מודעה זו באה כפירסומת לספר חדש על ישראל, הנושא את השם "האריאניזציה של המדינה היהודית", מאת מיכאל זלצר. השם בא לרמז על התיאוריה של הגזע העליון ה"ארי" כפי הנאצים.

זלצר, צעיר אשכנזי גדול בהודו והתחנך בבריטניה, התפרסם לפני כמה שנים בארץ כאשר הכריז מלחמה על ההפליה העדתית בישראל, תוך שימוש בשיטות ובסיסמות הלקוחות מהמאבק לשיחיון זכויות הכושם באמריקה. בין השאר חילק לבאי הקונגרס הציוני חוברות בהן טען כי בני עדות המזרח בישראל הן מיעוט מדוכא.

אין ספק כי הספר החדש, המתאר את הימצב בצבעים קיצוניים ביותר, יסעיר את יהדות אמריקה ויעורר תגובה חריפה מצד שגרירות ישראל.

הסיכויים של ספיר

אין להתייחס ברצינות להצהרתו של שר-האוצר פנחס ספיר, כי אינו חושב על כהונה ממשלתית לאחר הי בחירות.

למעשה נחשב ספיר לא רק למועמד לכהונת שר, אלא אף למועמד רציני לכהונת ראש-הממשלה הבא.

אשכול לא גילה את קלפיו

חשבון זה מבוסס על ההנחה, כי משה דיין ויגאל אלון ינטרלו איש את רעהו במרוץ לראשות-הממשלה, וכי צמרת מע"י תחפש מועמד מוסכם. כבר בנאומו השבוע בכנסת, דיבר פנחס ספיר בנימה ועל נושאים המאסינים בדרך כלל נאום של ראש-ממשלה.

קולק מודה

במחדל

לו היו בירושלים, בזמן הכפור, עוד מאה מכוניות בעלות הנעה קדמית וכשישה שופלים, היה המחדל קטן בהרבה — מעריכים מפקדי צה"ל, שהציעו את עזרתם למרדכי איש-שלום, בעת המשבר שפקד את הבירה. מסתבר שנוסף על העזרה שצה"ל הגיש לעירייה, לפי בקשת טרי קולק, הוצעה עזרה נוספת למחליפו, איש-שלום, שענה: "תודה, נסתדר לבדנו", והוכיח לאחר מכן אפסי-מעשה.

השבוע הכיר גם קולק עצמו בכך, שלח מיברק-התנצות לות, מאמריקה, בו הוא מודה שמסעו, בשעה שהבירה נמצאת במצב קשה ביותר, היתה "טעות מצערת".

הרתיים

חיבלו ב..טוטו"

סירובם של אנשי הספורטוטו להעניק מהכנסות מיפעל ההימורים גם לתנועת הספורט הוותיק אליצור, עלה להם ביוקר רב.

תמורת סירוב זה הם נאלצים עתה להפיץ סיק את קבלת הניחושים כבר כיום המישי בערב, במקום ביום שישי אחרי-הצהריים, דבר הפוגע בהכנסות המיפעל. מסתבר כי סעיף זה הוכנס ברגע האחרון לתקנון על-ידי ח"כ המפד"ל מיכאל חזני, שתבע זאת בוועדת הכספים של הכנסת.

מאחר שכדי למיין את הניחושים דרושות לפחות 12 שעות, טען חזני, הרי אם מסיימים לאספם בערב שבת, כרוך הדבר ממילא בחילול-שבת.

כדי לא לחלל את השבת, נאלץ עתה ה"טוטו" למיין את הטורים ביום שישי, עד כניפת השבת.

שפיגלר

לא יהגר

בדורגלן הניבחרת הלאומית ומכבי-נתניה מרדכי ("מוטלה") שפיגלר, לא יצטרף לקבוצת בוסטון האמריקאית, למרות שחתם על חוזה הצטרפות ל-קבוצה זו — תמורת סכום של 35 אלף דולאר לשנתיים.

מסתבר, כי כדי שיוכל לנסוע, חייב שפיגלר לפרוע חובות ומענקים שהעניי קה לו אגודתו בשנים האחרונות, ל-שיפור מצבו הכלכלי.

האגודה דאגה להכטיח את עצמה בכטחונות מתאימים. אם ירצה שפיגלר לפרוע חובות אלה, יצטרך להשקיע בהם כמי עמ את כל הסכום המגיע לו מן האמריקאים.

מותר לדהור

העלאת המהירות המכסימלית בעורקים תנועה בין-עירוניים רב-מסלוליים (בעלי לפחות שני מסלולים לכל כיוון ואי תנור עה מפריד ביניהם), תיכנס כנראה ל-תקופה באמצע הקיץ. תועלה גם המהירות המותרת בעורקים עירוניים מרומזרים רב-מסלוליים, הנתונים לפיקוח גל ירוק. בכמה עורקים בתל-אביב מתכננים את העלאת המהירות המכסימלית מ-50 קמ"ש ל-70 קמ"ש.

ההעלאת בעורקים בין-עירוניים ניים תהיה כנראה עד ל-100 קמ"ש.

הלצה אמריקאית מספרת כי פוליטיקאי ממונה חילק ערב הבחירות לכל בוחריו אזורי נעליים — אולם רק נעליים לרגליים שמאליות. „את הנעליים לרגליים הימניות תקבלו אחרי הבחירות“, הכריז, „אם אנצח!“ השבוע טענה הנהלת המפלגה הרפובליקאית בארצות הברית, כי הנשיא לינדון ג'ונסון עשה את אותו הדבר ללוי אשכול. רק אחרי. הודיעה ההנהלה, בבטאונה הרשמי: ג'ונסון הבטיח לאשכול את ה־ פאנטומים ושאר כליהנשק — אולם רק אחרי הבחירות. בכך הפך את אשכול לאינ־ טרסט בבחירות ג'ונסון — והטיל עליו, ל־ מעשה, לגייס את יהודי אמריקה למען בחירתו. אחרי השיחה נפגש אשכול עם מנהיגים יהודיים, הסביר להם כי האינטרס הישראלי מחייב את בחירת ג'ונסון, ותבע מהם ל־ הפסיק את המרד נגד מלחמת וייטנאם.

מדינה צינית? מצד ג'ונסון, קשה לתאר עיסקה צינית יותר. אולם גם מצד אשכול מעורר הדבר שאלות חמורות ביותר. התנגדות דעת־הקהל היהודית הטובה ב־ ארצות־הברית נגד השחיטה בחיי־אטנאם היא בעלת אופי מצפוני ומוסרי טהור. אין היא קשורה בשום אינטרסים. יש לה מניעים עמוקים ביותר, פנים־אמריקאיים. כשבא אשכול ותובע מהם לחדול מכך, בגלל האינטרס הממלכתי של ישראל — הוא מעמיד את יהודי אמריקה בפני בדיקה אכזרית: לחתור על שלמותם המוסרית או על זיקתם לישראל.

זהו מעשה מסוכן ביותר — כי אין ספק שרבים וטובים מבין יהודי אמריקה, וב־ עיקר מבין האינטליגנציה הצעירה, יתרחקו מישראל בעקבות עיסקה זו, יתייחסו מעתה לישראל כמדינה צינית, חסרת־מצפון ומשור־ ללת־מוסר, המוכנה למכור הכל תמורת נשק. יותר מכל בהכירה פרשה זו עובדה עזר־ מה: שאחרי הניצחון האגדתי במלחמת ששת־ הימים, ממשיך ישראל היא עכשיו פחות עצמאית מאשר קודם. היא תלויה כל־כולה בממשלת ג'ונסון, לשבט או לחסד. כי מה שדרש ג'ונסון מאשכול אינו טובה מצד בעל־ברית, אלא שרות של סוכן.

דת

רגע של אמת

„היית איש אמת. מעולם לא אמרת שקר. כל מוריד וחברך אהבו אותך תמיד. ומ־ כיוון שאתה היית תמיד איש אמת, גם אני אומר דברי אמת.“

המעמד היה מוזעז: אב מספיד את בנו החייל, בבית־הקברות הצבאי שעל הרי־הצל. לכן גם קיבלה האמת הישנה שבפי פרור־ פסור אפרים אורבך מימד חדש.

המשיר הפרופסור, המכהן כראש החוג לתלמוד באוניברסיטה העברית, בעומרו ליד קבר בנו, סרן תותחנים אברהם אורבך: „אתה למדת תורה לא פחות מכל אלה ש־ חיים כאן בזכות אנשים כמוך, ושמשמתי־ טים מן השירות בצהל־ל בסיועם של אלה המכנים את עצמם גדולי־תורה...“

תעודת־השתמטות חוקית. עד לפני זמן קצר היה פרופסור אורבך־ אחד מראשי המפד״ל. הוא התרחק ממנה דווקא בשל היותו איש־דת ומחבר ספרים בנייני דת, שתפיסתו הדתית נשענת על אמונה ומוסר. ראייה זו דחפה אותו להקים את התנועה ליהדות של תורה, תנועה חרדית שעשתה רושם עז על הבלתי־דתיים יותר מאשר על הציבור הדתי המאורגן.

אחת ציבור, הרואה בשיחורור בחור־י הישיבה משירות צבאי — הישג שאין לחתור עליו בשום אופן, למרות ששיחורור זה ה־ שג בלחץ השחיטה הקואליציונית של ה־ מפד״ל ומשמש תעודת־השתמטות חוקית ל־ 5000 בחורים בריאים.

השערו־יהיה, שזעקה לשמים גם קודם לכן, הפכה בלתי־נסבלת עם המציאות הבטחונית החדשה, כאשר שירותו של כל חייל סויר הוחרק בחצי־שנה וכל חייל מילואים נקרא למשך שבועות רבים להגן על הגבולות.

עזה

לא רוצים לעזוב

„עוצר! מעכשיו ועד להודעה חדשה אסור (המשך בעמוד 12)

• אשר גם שני בניו הצעירים משרתים עתה בצה״ל.

ד״ר מוריס לוי מוכן לניתוח הגדול — אבל עסקני הכפייה הדתית קבעו:

אסור

לשיתול לב בישראל

ל לב אנושי רטט, בשבועות האחרונים, שעה שהגיעו ה־ חדשות מדורס אפריקה ומאמצות־הברית. לבבות חולים ובריאים כאחד הצטמקו מגאחה ומתקחה, כשנודע כיצד רופאים דרום־אפריקאים ואמריקאיים ביצעו ניתוח מהפכני, שתלו לב אדם בריא, שנלקח מגופו של נפטר, בגופם של חולים שלבבותיהם היו פגועים. שני שמות הועלו לפיסגת התהילה והפירסומה, נרשמו בתולדות מאבקי של הרפואה במחלות ובמוות: שמותיהם של ד״ר כריסטיאן בארנארד מדורס־אפריקה ושל ד״ר נורמן שאמחיי האמריקאי. רק שם שלישי היה חסר: שמו של הד״ר מוריס לוי. רופא־מנתח ישראלי צעיר, שיכול היה — לו ניתן לו הדבר — להצטרף, כבר עכשיו, לנאבקים בפעם מס' 1 של האנושות: מחלות־לב.

כי בישראל חי ופועל רופא־מנתח צעיר, בעל הישגים בינלאומיים בתחום השתלת־איברים וניתוח־לב פתוחים. מומחים רפואיים בישר־ אל ציינו, השבוע, כי אין כל סיבה שתמנע מד״ר מוריס לוי, מנתח ראשי בבית־החולים ביי־לינסון, ידידם וחברם ללימודים של באר־ נארד ושאמחיי, לבצע השתלת־לב בישראל. מלבד סיבה אחת:

בישראל אין כל אפשרות לבצע ניתוחים כאלה, המוגדרים לחוק. נוסף לכך, הדבר הוא מן הנמנע בגלל הטרור אותו מפעילים החוגים הדתיים. במילים אחרות: בגלל לחצם האלים של הדתיים בישראל, מוחנק כיום המחקר הרפואי בארץ ומאיש־מדע, שאינו נופל בהכשרתו, כישרונו וידיעותיו מחלוצי שותל־הלב בעולם — נמנעת האפשרות לתרום את תרומתו לקידום הרפואה האנושית.

★ ★ ★

לב שז קוף לאדם

ש עה שהעודם כווד עקב בחרדה מהולה בתקחה אחר גור־ לם של אנשים שרק אתמול היו אלמונים, כמו ואשקנסקי, בלייברג וקאספראק, אשר בגופם נשתלו לבבות זרים, עסק הד״ר מוריס לוי, רחוק ממצלמות הטליוויזיה ומכותרת־העיתונות, בניית־ חים חשובים לא פחות. במעבדה־החיות של בית־החולים ביי־לינסון הוא ביצע השתלות־לב סודיות, עליהן לא היה מוכן למסור דבר.

לא היו אלה השתלות־לב בגופם של בני־אדם, כי אם בגוף חיות. הוא העביר לבבות מקוף אל קוף ומכלב אל כלב, בסידרת ניתוח־י מחקר שנועדו לקדם את מדע השתלות־הלב, צעד נוסף קדימה מן המקום בו נמצאת הרפואה כיום.

מסרתם הסופית של מחקרים אלה היא להגיע ליום, בו תהיה אפשרות להשתול בגופו של אדם לב של קוף.

דבר זה כבר אירע, בעצם, פעם: ב־23 בינואר 1964 שתלו ארבעה מרופאי בית־החולים שבג'קסון, במדינת מיסיסיפי האמריקאית, לב שימפנזה בחזרו של ישיש בן 68. הלב הלם כשעה: אחר נדם. הוא היה קטן וחלוש מכדי להזרים דם בגופו של אדם.

הד״ר לוי ממשיך בדרך זו. רק לפני שבועות אחדים זכה בפירסום עולמי, כאשר שתל בבית־החולים ביי־לינסון מיסת־לב של עגל ב־ ליבה של אשה חולה, נאלץ, בתוקף הנסיבות הקיימות במדינת־ ישראל, לזלג על שלב חשוב במחקרו — השלב של השתלת־לב באדם.

אילו היה הד״ר מוריס לוי מביע מחר את נכונותו לבצע השתלת־ לב, ואילו היו לו גם המועמדים המתאימים, הן להשתלה והן להתר־ מה, הוא לא יכול היה לבצע ניתוח זה.

כי הניתוח מהנה עבירה על חוק האנאטומיה והפאתולוגיה הקיים

שני חברי ד״ר כריסטיאן בארנארד מדורס־אפריקה (מ־ וד״ר נורמן שאמחיי למדו באותה מיסגרת בה התמחה הרופא הישראלי, המנתח ד״ר מוריס לוי.

התחליף: לב של קוף

שנשתל בגופו של אדם, לשעה אחת.

בשנת 1964, היה פותר את בעיות־הדת של הרופאים הישראליים, אבל ליבו של הקוף היה חלש מכדי להפעיל גוף־אנושי: הפאציינט מת לאחר שעה. בישראל ינסו להעביר לב מחיה אחת אל השנייה.

בישראל, עומד בניגוד לדיעותיהם ולמושגיהם של החוגים הדתיים. ★ ★ ★

רק כשיזה לא עוזר

חוק הקיים בארץ מתיר, אומנם, לרופאים להוציא איברים מגופו של מת, כדי להשתילם בגופו של אדם שניתן באמצעי זה להציל את חייו. אולם החוק אינו מכיר במושג של „מחת קליני“ — מחת בו מפסיק ליבו של החולה לפעום, או שנותר לו לחיות רק רגעים מספר בשל שטף דם במוח או סיבה דומה. מאחר שלצורך השתלת־לב קיים הכרח להוציא את ליבו של אדם, שמותו טרם נקבע סופית, אך נמצא במצב של מחת קליני, לא ניתן לעשות זאת באופן חוקי.

החוק הנוכחי עומד, אומנם, להשתנות — אך לחומרה, בלחצם של החוגים הדתיים בישראל.

חוגים אלה, המנהלים תעמולת־זוועות נגד ניתוח־ימתים בכלל, קשוחים עוד יותר בעמדתם כאשר המדובר הוא בהשתלת־לבבות.

אמר השבוע הרב יצחק אריאלי, חבר הוועדה הממשלתית שניפחה במשך שלוש שנים את חוק האנאטומיה החדש, לכתב „העולם הזה“:

„אם המת הוא כבר מת סופית, אין מניעה מצד ההלכה שישתמשו בליבו כדי להציל חיו של אדם אחר — בתנאי שהמשפחה מסכימה (המשך בעמוד 16)

האוניות ויחידות חיל-הנחיתה של ברית-המועצות המאיימות על ישראל -

הסכנה הגדולה -

היא עלולה להביא את ישראל להסתכנות מלחמתית, שבה יתמודדו אינטרסים סובייטיים ואמריקאיים על אדמתה, בכוח הנשק השיגורתי והבלתי-שיגורתי.

לפיכך חיוני הוא שראשי ישראל יבינו את מניעי הפעולה הסובייטית, המנחים את עוצמת ההתערבות הצפויה.

מצריים: עמוד-תווך סובייטי

מניע הראשון הוא גלובאליזציה, והוא בעל אופי הגנתי בעיקרו. אחרי ששתי מעצמות-הענק ויתרו על הרעיון של כיבוש השלטון בעולם במלחמה גר-עיונית, הם עברו לשדה-הקרב המדיני-כלכלי. שדה-הקרב זה משתרע ברחבי אסיה הדרומית, אפריקה ואמריקה הלא-סבית. "העולם השלישי", כפי שרגילים לקרוא למרחב-רבותי זה, הוא היעד אשר שני הגושים לוחמים עליו.

מי שיצליח להשתלט על עולם זה, הכולל את מרבית האנושות ואוצי-רותיה, ייהפך לשלט כדור-הארץ.

במשך שנים רבות הלכו הסובייטים בשדה-הקרב זה מחיל אל חיל. אולם בשנים האחרונות

מאורע העיקרי של השנה האחרונה, מבחינה עולמית, לא היה ניצחון צה"ל ב-מלחמת-ששת-הימים.

המאורע העיקרי - מאורע בעל ממדים היסטוריים - הוא חדירת הי-דוב הרוסי למימיו החמים של היס-התיכון.

חדירה זו, המערערת את מאזן-הכוחות העולמי, מגשימה חלום רוסי בן מאות בשנים. הוא התגשם עתה הודות לניצחון צה"ל. הדבר נראה כפאראדוס: הסובייטים השיגו ניצחון מדיני-צבאי אדיר הודות לתבוסתה המוחצת של בעלת-בריתם העיקרית במרחב, מצריים.

תוצאת המהלך הסובייטי משנה לחלוטין את המציאות המדינית-הצבאית בה פועלת ישראל. הוא מעמיד את המדינה בפני סכנות שלא היו עוד כדוגמתן מאז קומה.

חיל הנחיתה מוכי לפעולה

העובדות המסמנות את המציאות המשתנה, נדונות עתה בכל המסככים של מדי-נות העולם. העיקריות שבהן:

● ברית-המועצות הקימה צי ים-תיכוני, שאינו נופל בכמותו מן הצי הישיש האמריקאי המהולל, אשר שלט ביס-התיכון עד כה.

● חיל-הים הסובייטי נשען על בסיסים בטוחים ביס-התיכון עצמו, והם: לאטקיה ב-סוריה, פורט-סעיד ואלכסנדריה במצריים, ואולי גם נמלי יוגוסלביה. מניחים שהוא יישען בעתיד הקרוב על הבסיס הימי העצום באלג'יריה, מרס-אל-כביר, שהצפתים עומדים לפנות אותו. קרוב לדאי שיקבל גם בסיס בנמל עדן.

● במיצעד יום-המהפכה במוסקבה, בחודש נובמבר, הופיעו לראשונה יחידות של חיל-נחיתה סובייטי. הפגנה זו נועדה, ללא ספק, לשמש איום על ישראל ועל המערב.

● מקורות-המודיעין של המערב מודיעים כי הצי הסובייטי הימי-תיכוני כולל יחידות ניכרות של חיל-נחיתה, המוכנות לפעולה במרחב.

● עומדות להצטרף לצי זה שתי אוניות נושאות-מסוקים (הליקופטרים), שיקנו לחיל-הנחיתה נידות מירבית.

● ביקור חסר-תקדים של להקי חיל-האוויר הסובייטי במצריים נועד לא רק כאיום וכהפגנה, אלא גם כניסוי לקראת אפשרות של הפעלת חיל-האוויר הסובייטי מעל אדמת מצריים.

● מיספר ה-"יועצים" הסובייטיים על אדמת מצריים מגיע, לאלפים, ולפי הערכה מוס-מכת ל-7000. גידול זה מזכיר (כנראה בכונה) את ריבוי ה-"יועצים" האמריקאיים בחיית-נאם הדרומית, שהפכו לאחר-מכן אוטומטית לחיל-משלוח גדול.

כסך הכל: כוח סובייטי רבי-ממדים, המסוגל להתערב בכל התפתחות צבאית ומדינית במרחב.

"למחוק את ישראל"

מדינאי ישראל לא יכלו להתעלם מן המציאות החדשה הזאת. כמה מהם הגיבו עליה לאחרונה. ביניהם:

● **גורדון מאיר**, שאמרה כי לדעתה לא איכפת עוד לברית-המועצות "למחוק" את ישראל מן המפה.

● **משה דיין**, שאמר כי ברית-המועצות יכולה בכל עת לזווג או למנוע מלחמה במרחב. דיין אמר כי הסובייטים משתתפים בהפעלת יחידות מצריות, וגם בתיכנון המיבצעי של הצבא המצרי. אולם דיין שלל את האפשרות שהסובייטים יתערבו ממש במלחמה הבאה - אותה רואה דיין כחדאית, מכיוון שישראל אינה יכולה להתר על כיבוש חצי-האי סיני, ומצריים אינה יכולה להשלים עם כיבוש זה.

הערכה זו של דיין מעידה כי אפילו הוא לא עמד עדיין על חומרת הפעולה הסובייטית - אולי מפני שחסרים לו הנתונים ההיסטוריים והגלובאליים הדרושים להבנתה.

איהבנה כזאת יכולה להיות הרתיסכנות לעצם קיומה של ישראל.

1827: נאבארין חילות-הים של רוסיה, בריטניה וצרפת הנחילו תבוסה קטלנית לחילות-הים המיצרי של אי-ברא-הים באשה, בתקופה זו אירעה פרשה המזכירה את המצב הנוכחי. אשר עזר לתורכים נגד המרד היווני.

הם נפלו קורבן למיתקפה אמריקאית, שהיכתה אותם שוק על ירך בשלוש היבשות גם יחד: אפריקה. אחרי רצח פאטריק לומומבה, הצליחו האמריקאים להשליט בקונגו איש משלהם, יוסף מבוטו. לאחר מכן ביצעו הפיכה במדינת-המפתח של אפריקה השחורה: גאנה. מאז התמוטטו עמדות הסובייטים באפריקה השחורה כמעט לגמרי.

● **אסיה**. האמריקאים הצליחו לבצע הפיכה מברעת באינדונזיה. נערכה שם שחיטה בה נהרגו מאות אלפי קומוניסטים, אוהדים וקרובים. בחיית-נאם נמשכת המלחמה.

● **באמריקה הלא-סבית**. החקת שהיו קשורות במהפכה של קאסטרו גונו. בשתי המדינות העיקריות - בראזיל וארגנטינה - ביצעו האמריקאים הפיכות מוצלחות.

נראה, אפוא, כי בשלוש היבשות ספגו הסובייטים מהלומות מוחצות - נוסף על הפיכה הפרו-אמריקאית ביוון, והתבצרות המישורים הפרו-אמריקאיים (סעודיה, בעיקר) בעולם הערבי.

אחרי כל אלה, נשארה העמדה הסובייטית במצריים עמדת-המפתח האחרונה שנותרה בידי ברית-המועצות.

אין היא יכולה להרשות בשום פנים ואופן כי עמדה זו תחוסל - עלידי הפיכה פר-אמריקאית במצריים, בעזרת לחץ ישראלי.

עניין זה הוא כה חשוב לברית-המועצות, שהיא תהיה מוכנה לסיכון נרחב מאוד - ויתכן מאוד כי היא מוכנה עתה להפעיל כוחות-ייבשה סובייטיים, כדי להגן על מצריים מפני כל איום ישראלי.

עובדות אלו מסבירות את התגובה הסובייטית המהירה והנמרצת אחרי מלחמת ששת-הימים, כאשר פתחה ברית-המועצות מייד במיתקפה טוטאלית לטובת מצריים, וחימשה מחדש את הצבא המצרי. ביקורי המדינאים הסובייטיים במצריים באו לשם אותה מטרה.

1770: חסמה בפיקודו של המאהב התורני של קאתרינה הגדולה, אלכסיס אורלוב, הנחיל חיל-הים הרוסי מפלה מוחצת לצי התורכי. היקנה לרוסיה מעמד בכיר לגבי השעצמות במרחב, כמגירת הנוצרים בממלכה העותמנית.

זעלעות על פי יעד שנקבע לפני מאתיים שנה

ובינתיים נתוסף ליעד הגנתי זה יעד מיתקפתי ברור. במהלך פעולותיה להצלת המיזר המוצרי, גילתה ברית-המועצות שהיא חודרת לחלל ריק ביסיהתיכון. מכיון שכל הצבא האמריקאי המיבצעי רתוק עתה בחייאט-נאם, ובריטניה ירדה מן הפרק, נשאר היסיהתיכון ריק מכוח גנדי. ברית-המועצות חדרה לחלל ריק זה — ובכך עשתה מהלך מכריע כי מישחק, הנמשך זה כמה מאות שנים.

מלחמה של 200 שנה

בראשית עזייתה של רוסיה בעת החדשה, היא נשאה את עיניה אל היסיהתיכון. היא תה לך סיבה גיאוגרפית: נמלי רוסיה בצפון קפואים בחודשי החורף. היא זקוקה לנמל של "מים חמים", כדי לקיים את נוכחותה באירופה ובעולם בכל ימות השנה. השאיפה דרומה היתה, איפוא, נימה מרכזית במדיניות הרוסית מאז ומעולם, יחד עם השאיפה מיורחה, שהביאה את הרוסים עד ולאריבוסטוק. אולם בדרום הם נתקלו במחסום

1853: סינופה

אחרי שהתורכים מסרו את מפתחות כנסיית-המולד בבית לחם לצרפתים, פתחו הרוסים בהתקפה על תורכיה, הסינו את הצי התורכי בנמל סינופה בים השחור. רק במלחמת קרים, שבאה בעיקבות קרב זה, נבלמה החזירה הרוסית לים התיכון, מאמץ הנמשך על-ידי הרוסים זה מאות שנים.

מכריע: התורכים חלשו על המיצרים, שהם המוצא היחיד מן הים השחור אל היסיהתיכון. (מיצרים אלה — הכוספורוס והדרדנלים — ממלאים לגבי רוסיה את אותו התפקיד כמו מיצרי-טיראן לגבי ישראל).

החזירה הרוסית המודרנית ליסיהתיכון החלה עם קאתרינה הגדולה. היא תכננה את גירוש התורכים מאירופה ואת הקמתה של קיסרות יונית חדשה, שבריתה תהיה בקונסטנטינופול (איסטנבול). על הקיסרות הזו ביקשה להמליך את נכדה — לו קראה קונסטנטיין. אחרי שניצחה את התורכים במלחמה, חתמה על החוזה ההיסטורי הנושא את שם קוצ'וק-קיינארג'י (1774). בהסכם זה קיבלה את המעמד הרשמי של "בעלת החסות" על כל הנוצרים במזרח, מעמד שהבטיח את נוכחותה ביסיהתיכון.

כעבור דור כרת הצאר הרוסי ברית עם נפוליון, בה אושר מעמד רוסיה כ"בעלת חסות", וכך הוזה הגבול הרוסי דרומה, לעבר המיצרים. דבר זה הבהיל את בריטניה, שניסתה לבלום את התקדמות הרוסים אל היסיהתיכון. במשך עשרות שנים התנהלו אינטריגות מסובכות. המרד היווני נגד התורכים חיוק את הרוסים, ולבסוף נתקבלה, ב-1826, דרישת הרוסים להקים נסיכויות יוניות, הכפופות להלכה לתורכיה — אך למעשה לרוסיה.

גם זה לא שם קץ להתגוששות. חילות-הים המשולבים של בריטניה, צרפת ורוסיה השמידו כעבור שנה את הצי המצרי, שעור לתורכים נגד היוונים. תורכיה הכריזה על מלחמת-קודש, והרוסים פלשו לארצם. אחרי הניצחון הרוסי, נוצרה מעין חסות רוסית-בריטית-צרפתית משותפת על יחן, ולבסוף הומלך שם אבי השושלת היוונית הנוכחית. בינתיים פרץ המרד המיצרי נגד תורכיה, בהנהגת מחמד עלי, והרוסים ניצלו את ההזדמנות כדי לחוש לעזרת התורכים וחקא. חילות-הים הרוסי התמקם באיסטנבול.

פרשה זו דומה במיקצת למאורעות הנוכחיים במרחב:

רוסיה הבטיחה להציל את התורכים, שיגרה לתורכיה יחידות ים ויבשה, והגיעה להשפעה מכרעת בתורכיה. כדי להוציא את הרוסים משם, לחצו הצרפתים והבריטים על מצרים לסגת מן השטחים שכבשה בארץ-ישראל ובסוריה. ביוני 1833 חתמו הרוסים והתורכים על חוזה שהיקנה לרוסיה את מעמד המגינה על מיצרי-הים.

פרשה זו נפתתה בפשרה כללית. המצרים החזירו את השטחים היבשתיים (תמורת הבטחת מעמד של פחה תורשתי למחמד עלי וליורשיו). הרוסים ויתרו על שליטתם על המיצרים תמורת הסכם ביני-לאומי, שהיקנה להם מעבר חופשי במיצרים בתנאים מתאימים.

אולם אי-אפשר היה לעצור את הדחף הרוסי דרומה. כאשר דרש נפוליון השלישי, כי תחסות על הנוצרים במזרח תוחזר מידי רוסיה לצרפת, נגרם משבר חדש. הוא הגיע לשיאו במלחמת קרים, שפרצה כאשר הפציץ חילות-הים הרוסי נמל תורכיה. במלחמה זו ניצחו הבריונים הצרפתים את הרוסים. בחוזה של פאריס משנת 1856 נבלמה ההתקדמות הרוסית דרומה. אך הרוסים זממו נקמה. ההזדמנות באה כאשר פרצה מלחמה בין הסרבים והתורכים. ב-1877 פלשו הרוסים לתורכיה, עד שהושגה שביתת-נשק שהביאה את הרוסים עד לשערי איסטנבול. כתגובה על כך נשלח חילות-הים הבריטי למימי תורכיה, ומלחמה בריטית-רוסית נראתה כבלתי-מנעת. אך ועידת ברלין (1878) שמה קץ למשבר, ורוסיה נדחפה שוב אחורה. המנצח האמיתי היה המדינאי היהודי-הבריטי, בנימין דיזרעאלי.

1967: סוף-סוף!

יחידות חילות-הים הסובייטי בנמל אלכסנדריה, כפי שצולמו מבעד לאשנב של אוניה צרפתית (ראה שער). בכך הגשימו הסובייטים חלום שהינחה את המדיניות הרוסית במשך שמונה דורות — והעלו לסכך עתה את בסחונה של מדינת-ישראל, במיקרה של עימות ישיר בינה לבין הסובייטים.

לבסוף הביאה השאיפה הרוסית אל היסיהתיכון במישורין למלחמת-העולם הראשונה.

הרוסים עודדו את הסלאבים הדרומיים במלחמתם לעצמאות מתורכיה ומאוסטריה, בתקווה להגיע באמצעותם אל הים. כאשר לוחם-שיחור סרבי, בשם גברילו פריסיפ, רצח את הדוכס האוסטרי פרדיננד, ראו האוסטרים בכך מזימה רוסית. תוך ימים מעטים פרצה מלחמת-העולם הראשונה, בה עמדו רוסיה ומדינות-המערב מול תורכיה, אוסטריה וגרמניה. במלחמת העולם השנייה טען היטלר כי תקף את ברית-המועצות מפני שסטאלין דרש ממנו שלטון על הבלקאנים — ופריצה ליסיהתיכון.

צבא סובייטי בתעלת סואץ

על רקע זה, נראית החזירה הסובייטית החדשה באור שונה לגמרי. אחרי הפסקה של חמישים שנה, שוב מופיעה העוצמה הרוסית — הפעם בלבוש סובייטי — ביסיהתיכון. תהיה זו תמימות ילדותית ומסוכנת להניח, כי זוהי אפיוזדה, וכי הרוסים, "יתחרטו" או ישנו את עמדתם. אין שום ספק כי הם מוכנים עתה לשלם מחיר גבוה מאוד כדי לבצר את מעמדם.

מעמד זה מבוסס עתה על קיום מישטר פרורסובייטי במצרים. הרוסים יגנו על מישטר זה בכל האמצעים. האפשרויות המיידיות, במיקרה של התחדדות המשבר:

- מיקום חילות-הנחיתה הסובייטי לאורך הגדה המערבית של תעלת סואץ, כך שכל מכה ישראלית — באמצעות חילות אוויר, תותחנים או שריון — תיתקל בצבא הסובייטי. הדבר עלול להביא לתגובות עולמיות.

- במיקרה של מלחמה — הפעלת יחידות חילות-הים וחילות-האוויר הסובייטיים, או טילים סובייטיים, נגד ישראל.

- במיקרה של חזירת נשק גרעיני למרחב — אספקת פצצות-אטום סובייטיות למצרים.

- באופן אלטרנטיבי: הסכם אמריקאי-סובייטי למניעת סיכסוך במרחב, שיביא ללחץ קיצוני מצד ארצות-הברית על ישראל, לנסיגה מן השטחים, תמורת הסדר מן הסוג שאין ממשלת-ישראל מוכנה לקבלו כיום.

על רקע זה ברורה ההזירה האמריקאית הרבה בכל הנוגע לחימוש ישראל. אין לאמריקאים כל נכונות להיכנס לסיכסוך מזווין במרחב, בדומה לסיכסוך הוויאטנאמי.

קלות-דעת שובבה

ל אור נתונים אלה, נראה כי ישראל נכנסה לעידן של סכנה טוטאלית, סכנה החורגת בהרבה מעבר להתמודדות ישראלית-ערבית שיגרתיית. משה דיין ולוי אשכול הם כעת תמימי-דעים, שעל ישראל לנקוט באוריינטציה אמריקאית מוחלטת וחד-משמעית.

מאז המלחמה, תלויה עתה ישראל בניכולה באמריקה, בעוד שימצרים תלויה בברית-המועצות. זהו מצב הרהיסקנות לשני הצדדים.

בראיון שנתן השבוע בהארץ, מדבר דיין בקלות-הדעת השובבה, האופיינית לו, על המלחמה הבאה שתבוא בלי ספק, ושהרוסים יחליטו מתי תבוא וכיצד. הוא גם מביע ביטחון שהרוסים לא יתערבו במישורין, וכי צה"ל ינצח, אם כי האוכלוסיה עלולה לסבול קשה.

גישה שובבה זו מצטיינת בעיוורון הרה-שואה לגבי הגורמים הבינלאומיים הפועלים עתה במרחב. המישחק הגיע עתה למימדים כאלה, שקיום ישראל וגורל מצרים שוב אינם אלא אסימונים הנורקים על השולחן.

מדיניות ישראלית אמיתית צריכה להתגבר על יוחרה אינפאנטילית, ולראות את הדברים כהוויתם. השלום הישראלי-ערבי שוב אינו בבחינת מותרות במצב זה. הוא חיוני לשם הבטחת קיום המדינה והוצאת המרחב מן המישחק הקטלני. שלום זה שווה מחיר ניכר — מחיר גבוה יותר מכפי שמוכנים לשלם אלה הרואים בהתנגשות צבאית ישראלית-סובייטית תרגיל משעשע.

נחיתה סובייטית!

במדינה

(המשך מעמוד 9)

לצאת לרחובות. כל מי שיימצא בחוץ — יירה ללא אזהרה!" המשאית הצבאית עברה ברחובותיה הריקים של עזה, כשמן הרמקול בוקע קול ערבי מחוספס.

לישראלים רבים הזכיר המחזה את ה"עוצר שהטילו הבריטים על תל-אביב, ב-1946, והם שאלו את עצמם: מה הולך את צה"ל בעיקבות האנגלים? **לפתע — רימונים.** "עשינו למענם מ"על ומעבר למה שיכול מישורו לצפות מ"איתנו", הכריז סגן-אלוף זלמן מארט, קצין המימשל הצבאי. והוא הצביע על מעשיו הטובים של השלטון הישראלי: החזרת ה"חיים התקינים למסלולם, סיוע בכסף וב"עצות לרשויות המקומיות ברצועה, עידוד המיסחר, עזרה לפרנסנים למכור את תוצרתם, מתן אפשרות לשוק את התמרים בגדה ובירדן, מתן עבודות יומות למובטלים. הוא גם הצביע על העובדה, כי אחרי ש"חוסלו שרידי ההתנגדות הראשונים — תוצאה טבעית של המלחמה — שררה אידיילה

טיסות קבוצתיות למזרח הרחוק

תכנית הטיורים כוללת

יום בפרס	
3 ימים בפיליפינים	
11 ימים ביפן	
4 ימים בהונגקונג	
2 ימים בקמבודיה	
4 ימים בתאילנד	
2 ימים בנפאל	
3 ימים בהודו	

תאריכי היציאה:

3 למרס 1968	
21 לאפריל 1968	

המחיר* החל מ—4,180 ל"י (כולל \$271.00)

המחיר כולל מס נסיעות, לינה וארוחת בקר בבתי מלון מ"ח ראשונה (2 לחדר), העברות משדות התעופה ואליהם.

בדבר פרטים נוספים פנה אל סוכן הנסיעות שלך, או

SAS

רח' בן-יהודה 32, טל. 52233, ת"א
רח' יפו 25, טל. 23341, ירושלים

* לקבוצות של 12 נוסעים ומעלה

עזה בעוצר

"עשינו למענם..."

בין תושבי הרצועה לבין צה"ל והמטיילים הישראליים, עד כדי כך, שהשוק המרכזי בעזה הפך שוק הירקות והפירות של המון עקרונית מאשקלון. **לפתע — באו ההתפוצצויות.** רימונים הוטלו ברחובות העיר. מה היתה מטרתם: סגירה בחיילים? הפחדת מבקרים ישראליים? או סתם נסיון להפוך את האידיליה, שלא מצאה חן בעיני כמה קיצוניים? אין איש יכול לתת תשובה מוסמכת על כך. מכל מקום, התפוצצויות אלה גרמו ישירות להטלת העוצר.

"משלמים חצי שכר!" תושבי עזה עצמם רואים את העניינים אחרת. מעשיו ה"טובים של המימשל אינם עושים עליהם רושם חזק כל-כך. מעסיקה אותם יותר העובד דה היסודית בחיי הרצועה: העוני הממאיר. "רמת-המחיה כאן נמוכה יותר מאשר בגדה המערבית. הרחובות מלאים מובטלים. אין אדמה. אין תעסוקה. וכשנותרים עבר דות-ציבוריות — משלמים מחצית השכר ש"משלמים בגדה", התלונן אחד המוכתרים של מחנה-הפליטים בעיר.

כמו מרבית בני המחנה, הוא סבור כי זהו חלק ממדיניות מכתנת, שמטרתה לאלץ את הפליטים לעזוב את הרצועה ולחפש מקום-מחיה אחר.

אך מספר העוזבים גרם אכזבה גדולה, ואינו מגיע אפילו למספר התינוקות הנולדים ב"רצועה".

"יהיה טירור!" על רקע זה יש לראות את הטלת הרימונים. ומכיוון שפשוטו בעיר שמועות על נסיון-להיברות בין נכבדים אחדים לבין המימשל, בדבר העברת הפלי-

"עמוס"

מסעדה מזרחית . תימנית
כשר

אחרי שכלולים

מיטב המאכלים והתבשילים
התימניים המקוריים
(כולל שיפודים)

אוריה נעימה, שרות אדיב

תל-אביב, כרם-התימנים
רחוב פדוים 23

דמדנהגות

אצל

המורה "בנו"

כל השפות — שיטות מיוחדות

סנה

קפה "הרלי" דיזנגוף 43
טלפון 228988

מורה לערבית

מוכן לתת שיעורים פרטיים או קבוצתיים
באזור תל-אביב — קריאה, כתיבה, דיבור. —
המעוניינים מתבקשים לכתוב לתד. 136, תל-אביב, עבור "מורה".

קונים

במחירים גבוהים

מלוה קליטה

מכל הסוגים (גם של חברות)

מלוה בטחון

ויתר המלוות

התמורה במקום — במזומן

נוה שר' רוטשילד 15 ת-א
טל 54931 מ 830-630 בערב

מה הריץ את „נערת הפצצה“?

פטמה ברנאווי הקשיבה בשלווה לפסקי-הדין. פניה של הכושית, בת ה-28, לא הראו כל סימני-התרגשות, למישמע חומרת העונש: היא ועוד ארבעה מחבריה נדונו למאסר-עולם.

רק שניים מן הנאשמים זכו לעונש קלייחסית: 15 ו-8 שנות-מאסר. מאז נעצרה „נערת הפצצה“, החלה נרקמת סביבה, בעיקר בעיתונות הערבית, ראשיתה של אנדה, המבקשת להשוות את האחות מירי-שלים העתיקה ללוחמת האלג'יראית המפורסמת ג'מילה בופאשה. העיתונות המצרית, במיוחד, הירבתה בפירוט תמונותיה.

בהפסקה האחרונה לפני מתן פסקי-הדין, שוחח כתב „העולם הזה“ עם פטמה ברנאווי. זהו תוכן השיחה, שהתנהלה בערבית, בנוכחות הפרקטיטים של הנאשמים ושוטרי-המישור ששמרו עליהם:

— לא היסטת.

מדוע לא סיפרת את כל הרבי-רים האלה בשעלית על דוכן ה-עדים? מדוע כששאלו אותך, הי-שבת רק שעשית מה שעשית מפי-ני שלא היה לך זמן לחשוב?

— אמרתי אותם כשעצרו אותי. אבל לא ראיתי שמישהו שם אליהם לב, או שאיזה עיתון פירסם אותם. כתבו רק שאנחנו פרו-צות!

★ ★ ★

איך את מסתדרת עם האסירות היהודיות בבית-הכלא?

— בהתחלה, בחודש הראשון, כשהחזיקו אותנו בירושלים, היו הרבה בעיות. רבנו עם האסירות היהודיות. היו רק שומעות פתח, ומתחילות לקלל. ישבתי אז עם אמי ועם אחותי אינעם, היו כל הזמן התנפלו-יות. בסוף הפרידו אותנו מהיהודיות, והיה שקט.

ומה עכשיו, בכלא שבו את נמי-צאת?

— אין בעיות. יש לנו אפילו ידידות יהודיות מבין האסירות. יש יהודיות טובות. לאף אחת מהן לא איכפת ה-מושפט שלי?

— יש ויכוחים. אין קטנות, אבל מת-

את אחות מוסמכת. לימדו אותך שחיי-אדם קדושים. איך יכולת להנח פצצה בקולנוע כדי שתהי-רוג גברים ונשים, ואולי גם יל-דים?

— ולשורף אנשים בנפאלם. זה בסדר? את מדברת על מעשיהם של חיילים, בזמן מלחמה. אבל את לא חייל בזמן מלחמה. את אשה. את אחות רחמניה!

— אני פאלסטינית. ראיתי מה שעשיתם לבני העם שלי.

מה ראית?

— ראיתי מה שעשיתם בקלקוליה. כש-פרצה המלחמה עבדתי כאחות בבית-החולים שם. אחרי הכיבוש גירשתם את כל ה-תושבים והרסנתם את בתיהם. ברחתי לשכם. התנדבתי לעבוד, בלי שכר, בבית-החולים הבאפטיסטי. היו שם חיילים שנפצעו ב-מלחמה.

ידידניים?

— ידידניים, וגם מצריים. היו שרופים מנפאלם. גם אזרחים. איך אני יכולה לשכוח אותם? הייתי מוציאה כסף מכיסו כדי לקנות להם סיגריות וממתקים. ב-12 ביוני פינו את הפצועים למחנה-שבויים. היה אחד, מצ-

טים למחנות שהתפנו בסביבות יריחו, אפי-שר לראות בהטלת הרימונים גם נסיון למנוע יחסים תקינים בין המימשל לבין ה-מנהיגות המתונה.

„אם ישראל תלחץ באמת על הפליטים שיעזבו — יבוא טירור“, ניבא אותו מוכתר. „אם לא תלחץ, ותשאיר אותנו מובטלים ורעבים — בטח יהיה טירור.“

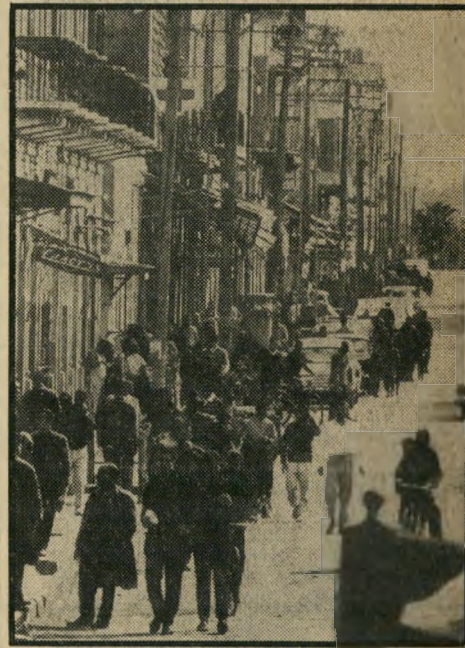
בינתיים חלה הפוגה. משה דיין הופיע בעיצומו של העוצר, קיבל לראיון את נכבדי העור, ועשה אחד המחתות האהובים עליו ועל הערבים: נתן הוראה לבטל את העוצר. ואילו הבעייה היסודית — מצבם של ה-פליטים — נשארה עומדת בכל חומרתה.

פרשות

חליל הקסמים

מי ידע לפני שבועיים מי זה חליל טוע-מה?

מלבד קומץ סטודנטים ערביים באוניבר-סיטה העברית בירושלים, שם השלים טועמה את לימודיו בפקולטה למשפטים, לא הכיר אותו כימעט אף אורח במדינה. כי טועמה כחוליה-עניינים נשא אמנם תואר ניכר — מוכיר ועד הסטודנטים הערביים בירושלים — אך היה זה תואר שמאחוריו לא הסתתר הרבה.

— וכעבור 5 דקות — חצי משכר-הגדה!

השבוע כבר היה טועמה (24) מפורסם יותר. תוארו החדש היה אמנם דלירוש — סתם עציר של משטרת ירושלים — אך הרבה אישים ואירגונים התעניינו בנוכלו. לא כל-כך בישראל, כמו באירופה.

עזרת הפפה הקדוש. הכל התחיל במכונית פולקסוואגן אפורה, שמשכה את תשומת ליבם של שוטרי ירושלים. כי הנהג בה היה האורח הישראלי חליל טועמה, אך בעליה היה תושב ירושלים המזרחית, אחמד חאליפה.

לפני שלושה שבועות נעצר חאליפה, כי חשוד בהנהגת אחת ממחברות הגדה. ימים ספורים לאחר מכן נעצר גם חליל, כחשוד בנתנת מחסה לאיש מחתרת.

האם ידע חליל על התעסקותו המסתורית של ידידו החדש על כך יצטרך להחליט בית-המשפט. אך כבר השבוע ידעו רבים מחבריו של חליל לספסל הלימודים לרמוז על כך. סיפר חבר ועד הסטודנטים הערביים: „לחליל חמיד היו צרות עם פוליטיקה. אבל לא מהסוג של הצרה האחרונה, כי חמיד סלד מחשאיות וממיסטריות, ההיפך. כל מה שעשה, עשה בגלוי, ולכל ידיעה שלו נתן חמיד פומבי רב. לפעמים יותר מדי. ומכאן הצרות. את חבריו היהודים הרגינו בגישתו האנטי-ציונית, ואת חבריו הערבים הרגינו בגישתו האנטי-לאומנית. האידות הערבי לא עניין אותו במיוחד. היה לו רק שצוין אחד: סוציאליזם נוסח קאסטר במרחב.“ ואמנם, הסטודנט הערבי מירושלים, ש-קישט את חדרו בתמונותיהם של מידל קאס-טרו וצ'ה גבארה, עורר השבוע את דאגתם של כמה אישים בעולם:

● הפילוסוף האנגלי הישיש ברטרנד ראסל לקח את המיקרה לטיפולו, הודיע כי יעשה כל מאמץ, כדי לשחרר את מי שכינה כ„אסיר פוליטי.“

● הפילוסוף הצרפתי ז'ז'פול סארטר

רי, שרק יצא מחדר-הגיתות. עזרתי להע-ביר אותו על אלונקה לאמבולנס.

זה מה שדחף אותך להניח את הפצצה?

— זה לא דחף אותי. אבל כשהציעו לי

ד"ר נור

ארוס — רק לצרכי מחתרת

נענה לבקשת עמיתו האנגלי והסכים לשתף עימו פעולה.

● השבועון הצרפתי השמאלי נובל אוב-זרבטר, כמו להימונד הפריסאי, העמיד את חליל במרכז כתבתו.

„לא מתחרטת!“

והכחים הרבה. אתמול היה ויכוח, אחרי ש-חזרתי מבית-המשפט. אמרו לי: „אין לך מה להתלונן. אילו זה היה יתירי שנפל בידי הערבים — היו שוחטים אותו מיד!“

מה ענית?

— עניתי מה שאני עונה לך: זה בדיוק ההיפך! מי הרס את סמוע? מי חיסל את קלקיליה? האם צבא ערבי עשה משהו כזה לאיזו שהיא עיר ישראלית?

אולי מפני שלא היה להם הכוח. אבל את בוודאי יודעת שהיו הר-בה התקפות של הכלנים ערי-ביים...

— בדואי. זאת מלחמה. והיא תימשך כל עוד שאנחנו לא נקבל את זכויותינו.

האם ייתכן לדעתך, דווקים כי-שולם בין יהודים וערבים בארץ הזאת?

— (אחרי היטוס ממושך): למה לא? בת-נאי שקודם נקבל את מולדתנו בחזרה.

זאת אומרת?

— שנחזור לחלוקה. לא החלוקה של עבדאללה, זאת של האומות המאוחדות.

★ ★ ★

מה דעתך על דוקטור נור?

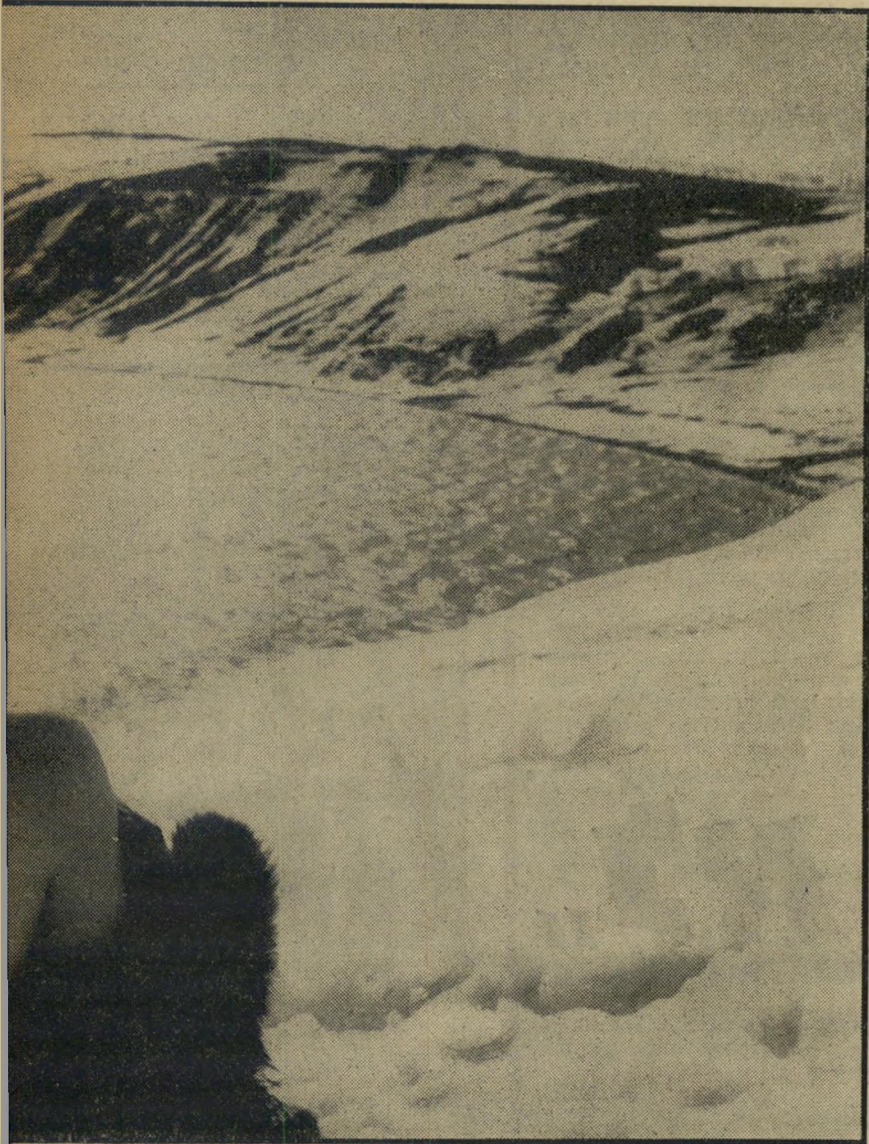
— אני מכבדת אותו כערבי לאומי וגא. גם אחרי שהוא מסר את חבריו למשטרה?

— כן. שמעת כאן שהוא מנסה להכי-חיש כאילו מסר אותם. מה היא דעתך?

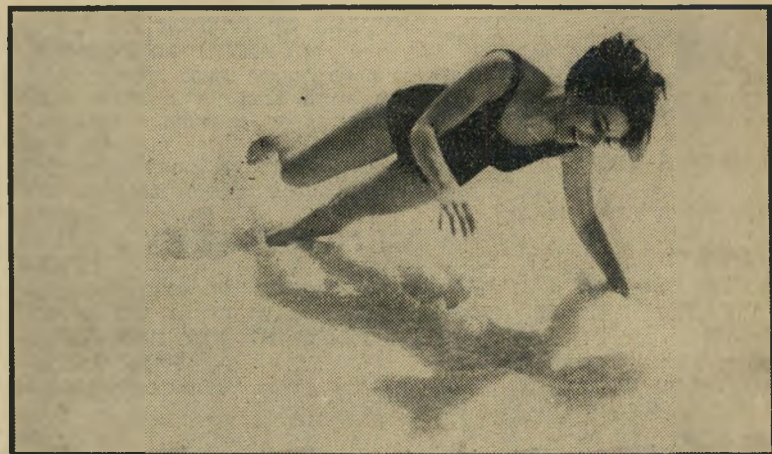
● אירגוני סטודנטים שמאליים באנגליה ובצרפת הבריקו לישראל כי יעשו מן ה-מעצר רעש גדול. אך יותר מכל אלה עוררה את דאגת משט-רת ירושלים אפשרות אחרת: שגם ה-

אפיפיר פאולוס השישי בעצמו יתערב ב-פרשה. כי בינתיים הוזרו כמה מבני עדות ה-יוונית-קאתולית של הסוציאליסט המצויני להבריק לקריית הוואטיקאן, ולבקש את-עזרתו של הפפה הקדוש.

כך נראתה הרמה ביום הראשון שפיתחיה השו שיזור בשלג

תהילה בשלג הדיילת תהילה מרגולין, מגלה את תענוגות הקרקע היצי בה — והמישטחים הלבנים. ביום הראשון לפתיחת הרמה למסיילים, ללא רשיון, גילתה הנערה העובדת באוויר כמה נעים יכול להיות על הארץ. על אף כמות השלג הרבה שהיתה רבוצה על הקרקע, היכו בה קרני השמש מלמעלה.

היא וצילה תהילה משתעשעת עם צל שחור, על רקע השלג הלבן, כשהיא לבושה בבגדים קייצי בהחלט: "כדי לשזף את הגב", היא אור מרת, ספק בצחוק ספק ברצינות, כשהקור הקורן מן השלג הלבן אינו משפיע עליה כלל. "השמש שיופה אותי כמו ביום קיץ על שפתיים", סיפרה תהילה בהתפעלות.

דרך אגב מטתכלת יהודית גילעד על הנוף מרהיב העין, כאשר גבה הנאה משתזף בבהק החזק. בגבהים של הגולן והי חרמון, מבעד לאחיר הצלול, יש לקרני השמש השפעה רבה יותר מאשר על שפת הים. היפה את לבן ברכתי הריגוש כבוי, ז

ס בדיחורר, המקובל על אירופה ואמריקה הצפונית, פקד לפני שבוע את אורחי ישראל, עם הסופות שהשתוללו ברחביהארץ. השבוע זיכה הטבע את הישראלים בפיוצי: תענוגיהשלגים, המקובלים, בדרך כלל, רק על אזרחי ארצות נורדיות והרריות. ישראל קיבלה במחנה שוויץ פרטית משלה — על מורדות החרמון ובמישור רמת הגולן. והישראלים, אשר שערי הרמה נפתחו לפניהם השבוע, בפעם הראשונה, לטיולים חופשיים בהחלט, ניצלו את ההזדמנות הלבנה והנהדרת.

משפחות מטופלות בילדים בכל מיני כלי רכב, זקנים, צעירים בפרייבטים, משאיות עמוסות חיילים בחופשה — כולם נהרו, הן שבת, לאורך הכבישים המובילים צפונה. הנועזים שבתירים הגיעו למצודות נימרווד הצלבניות. משפחות שלות יותר נסעו לגדות ברכת רם, שהיתה מלאה וגדושה, מהפשרת השלג.

אחרים ביקרו במגדל אלישאמס. ורובם התעכבו לשתות קפה ערבי מהביל ומריר במיסעדה הססגונית שבמורדות החרמון.

★★★ חווייה כפונה

אבי עיקר האטראקציה היתה, כמיבן השלג עצמו. מישטחים כבירים ולבנים; חומר סריץ ונהדר בו אפשר להשתעשע ולהשתולל: כי בעוד שכאן הפשירו הילגים, כיסה הלוכר, ברמה, את הכל: כבי

אנסטזה בלבן מפגינה יהודית גילעד, שעה שהיא מפקירה את גווה ה" נאה לקרני השמש, שהפציעו לאחר ימים ארוכים של קדרות. רק מעילה החס של חברתה מגן על יהודית מפני הקור העז השופע מן השלג.

ע בפני כל איש - ואשה

בגולן

לברכיים. השיזוף במורדות ההרים בצפון היוהה ליפהפיות הישראליות תהילה מרגולין, תמי אלוני ויהודית גילעד, חווייה נפלאה, והן לא פסקו מלדבר ומלהגיב עליה בהתפעלות גוברת והולכת.

אומרת לעצמה תהילה, ומשזפת את רגליה העטורות במיני מפותפס וקצרצר. השלג היה כה עמוק, עד כי רגליה של תהילה שקעו עד

פס על הכל

ואחר־כך גם בגדים אחרים.

„זה היה קר נורא. קיבלנו היסטריקה מרוב צחוק. אבל זה היה כדאי: למחרת היום כבר הייתי שזופה, כאילו וטיגנתי עצמי יומיים־שלושה בבריכת־גורדון, בקיץ.“ לזכותה של תמי אלוני יש לציין שהיא לא באה בלתי־מוכנת: באישהו מקום, במכונית שהביאה את שלוש החתוכות, הסתירה תמי — את בגדיהם שלה. רק לאחר שתהליך העירטול והשיזוף היה בעיצומו נזכרת תמי אלוני בבגד החיוני, הפכה את הגולן, סופית, לפלאזה פרטית משלה.

★ ★ ★

ג'יפ סקרן

אכל האמיצה שבין השלוש הייתה דווקא יהודית גילעד. היא הסירה מעליה, כליל, את בגדיה.

המחווה האמיץ הזה לא הספיק לחמם אותה. „אני עוד לא רגילה לאקלים כזה“, הצטדקה. „לכן לא ישבתי על השלג, ממש, כמו שעושים בחו"ל. לקחתי מעיל מאחת הבנות ושכבתי. נו, בעצם קצת התקרבלתי.“

הדבר עלה לה כימעט ביוקר: בעוד פניה, חזה הנאה וביטנה הפכו לשזופים וחומים. הקפיא השלג את גבה. הקור העז שחזר לעצמותיה — ונוכחותו של ג'יפ סקרן מה־משטרה הצבאית שנודמן למקום — שיכנעו אותה ללבוש את המעיל ולהסתלק בהיפזון.

„אבל נחזור“, הבטיחה החתיכה החיפאית בהחלטיות, כשהיא משפשפת את כל חלקי האנטומיה שלה, ממריצה את הדם לשוב ולזרום בגווה הקפוא. „איפה עוד בארץ יש גב שלג, גם שמש, גם סקי וגם קפה?“ וגם חתיכות כאלו. איפה, באמת?

„כמו בפלאזה!“ מתפעלת הדוגמנית החמודה תמי אלוני, הלוכשת בגדי ים חדיש, כשהיא שוכבת על השלג. בניגוד לחברותיה האחרות, לא היתה תמי מסוגלת להחזיק מעמד זמן רב בקור העז, מיהרה להתכסות בבגדיים.

ג' נהנו מן הנוף המרהיב של הצפון, ובמיוחד שבתה הנוצצת, אותו אגם תכול ויפהפה, המצוי בפתחו של ית־מזרחית למורדות החרמון, ליד הכפר מגידל־שמש.

שים ומחטי־האורנים, גגות הבתים; ואפילו את האנשים עצמם.

וכל זה — לאור קרני־השמש הלוהטות. קרניים אלו היו מעין התגלות לשלוש ישראליות יפות ועליוזות, שיצאו להשתובב ברמת־הגולן. חיש מהר גילו השלוש — נערת־זוהר, דוגמנית ודיילת — שאפשר להשתוף בשלג במהירות מירבית, לזכות בחווייה הכפולה והנוגדת של חום מסגן וקור מצמרר.

וכך החלו השלוש לבחון את האפשרויות. דיילת אלעד היפהפיה, תהילה מרגולין, היתה מאופקת, יחסית, התבוננה בהשתוללות חברותיה; אבל דוגמנית־הצילום התלאביבית תמי אלוני, ונערת־הזוהר החיפאית, יהודית גילעד, פירקו מעליהן כל רסן.

וגם כל בגד טרדני ומשמר מפני קרני השמש — ומפני הקור. תוך דקות ספורות היו השתיים בלב הלבן, מעורטלות ונאות, כשהן משחקות בכדורי־שלג ובמחבואים.

★ ★ ★

פלאזה פרטית

תמי ויהודית הפכו את כל הטיוול ל־קארניבאל, התחפשו זו בבגדי זו, שאלו מעילים וחפצים, ניסו להגן, בכל זאת, על עורן העדין המכחיל מן הכפור.

„בהתחלה היינו עטופות במעילים עבים, כמו שלובשות אלו הנוסעות לשווייץ“, מספרת יהודית. „בהדרגה הורדנו אותם,

נחה לה יהודית גילעד, לאחר שהסירה את החלק העליון של בגדיהם שלה. יהודית, שהזירות היא אחת מתכונותיה הבולטות ביותר, שאלה מחברתה

תהילה את מעילה, „כדי שלא אגע בכל גופי בכפור הנורא הזה.“ הדבר עלה לה כמעט ביוקר: כי בעוד היא משזפת את ביטנה הי־חשופה, הקפיא השלג הקר את גבה הערום מבגדיים.

לכן, אבל להוציא את ליבו של אדם שטרם מת לגמרי — זאת לא. לא תמיד מה שהרופאים אומרים, שאי-אפשר להציל את חייו, הוא הנכון.

כלומר: השתלת לבבות מקובלת על הדינים רק כשזה לא עוזר.

החמיר ממנו יותר הרב י. ארנברג, אב בית הדין הרבני בתל-אביב, שקבע בפסקנות גמורה:

„שתילת לב מאדם שמת באדם חי, כדי להציל את חייו, אסורה! זאת מכיוון שאסור לנתח כל אבר שהוא מן המת אפילו אם יכולים עלייך כך להציל מיד באבר זה חייו של חברו.

„דבר זה מבורר אצלי, בראיות ברורות מש״ס ופוסקים. כך פסקו גם הגאונים, מהר״י עטלינגר מאלטונה וגאון אחרון שבדורנו, ר׳ וידנפלד מטשעבין.

מי שניצלו חייו עלייך השתלת-אבר מן

הגוף המת — כל חייו בגזילה מהמת!

★ ★ ★

השתלמות — עז חשבונות

במדינה בה קובעים הרבי עטלינגר ורבי וידנפלד מטשעבין את רמת הדין הרפואית, קיים סיכוי קטן מאוד לרופאים מסוגו של הד״ר מוריס לוי. ד״ר לוי באמת לא לקח זאת בחשבון כאשר החל בדרכו העצמאית ברפואה.

הוא היה רופא צעיר כאשר עלה מבול-גריה, בתחילת שנות ה-50. אז התקבל ל-עבודה כסגנו של הפרופסור פאונר, מומחה לניתוחי חזה ולב בבית-החולים תל-השומר. תוך כדי עבודתם המשותפת, הגיעו אליהם הדיעות על דברים גדולים הנעשים בארצות-הברית, בתחום ניתוחי הלב. פאונר יצא מדי פעם להשתלמויות בארצות-הברית, אולם מהד״ר לוי נמנע הדבר.

מכיון שהיה צעיר ושפתו, החליט הד״ר לוי להסיק את המסקנות. היה זה בשנת

1957, כאשר נטש את עבודתו בתל-השומר, מכר את ביתו בתל-אביב, נטל את אשתו וילדיו — ויצא להשתלם בארצות-הברית, על חשבונות הפרטי.

הוא השתקע שם, באוניברסיטה של מינ-סוטה במינאפוליס, שהיתה אז, כשם שהיא גם כיום, המרכז הגדול ביותר בעולם ל-מחקר השתלות איברים וניתוחי-לב. שם היה תלמידו של הפרופסור חלטר לילהיי, הרופא הראשון שהצליח, בשנת 1958, להש-תיל כל-ידיים סינטיים בתוך לב אדם. כמו הד״ר לוי, היו גם בארנאדור ושאמחיי תלמידי דיו של הפרופסור לילהיי.

באוניברסיטת מינסוטה, בה השתלמו אר-תה תקופה כ-130 רופאים, מגדולי המנתחים בעולם, כולל ברית-המועצות. למד הד״ר לוי שש שנים רצופות. הוא היה אחד ה-רופאים המצטיינים שבין תלמידיו של לילהיי, הגיע למעמד של סינור — אחראי על קבוצת מנתחים זרים, שהגיעו למקום ל-השתלמות.

טר אקדמאי טהור באוניברסיטת תל-אביב.

★ ★ ★

פקולטה ללא דיקאן

מה שקורה בפקולטה למדעי ה-החברה, אופייני למרחש עתה בין כל כוללי אוניברסיטת תל-אביב.

הרקטור, הפרופסור בן-ציון כ״ץ, הצליח להבטיח רוב לעצמו, מבין הדיקאנים של ה-פקולטות השונות, עליידי מינוי אנשי חסותו כדיקאנים או כסגני-דיקאנים.

בפקולטה למדעי החברה, למשל, פרש לפ-ני כשנתיים הדיקאן, פרופסור אבא לרנר, במקום למנות במקומו דיקאן חדש, מתוך אחד הפרופסורים של הפקולטה, מינה ה-רקטור אחד מתומכיו, הד״ר שפירא, כסגן הדיקאן.

מכיון ששפירא אינו יכול לכהן כדיקאן — בתוקף היותו ד״ר בלבד ולא פרופסור — הוא שולט בפקולטה בתואר סגן-הדיקאן, מבלי שיהיה דיקאן ממש.

מאחר שהרקטור שולט על כל האמצעים ועל ההקצבות-למחקר באוניברסיטה, מוע-דים תומכיו בחלוקת הקצבות אלו, כימעט רק להם ניתנות אפשרות להתקדם.

„אישי - סודי - לא להעביר!“

נאמר במיסמך שהכיל סיפורה של

שעוריה חדשה באוניברסיטת ת״א

נשיא בית-המשפט הצבאי העליון בפולין, גונה משום שהעז לצאת בפומבי נגד הסדרים המקובלים בסגל האקדמאי של האוניברסיטה — סדרים שהביאו לדירדרה של הפקולטה למדעי החברה.

בראיון שנתן לעיתון הסטודנטים דרבו, לפני כחודש, היה הפרופסור מושקט בגלוי נגד שורת אישים, מאנשי-חסותו של ה-רקטור, אשר השתלטו על מוסדות הפקולטה. טען מושקט, בין השאר: „אם בחיים האוניברסיטאיים נותנים עליונות לגורם ה-ביולוגי, מגיעים בהכרח למצב משונה, הנוגד את המקובל בעולם כולו, מצב המחייב למעשה פיטורי כל הפרופסורים גם לשם חיסכון וגם לשם מסירת תפקידיהם לאנשי-

שעוריה חדשה עומדת להתפוצץ באוניברסיטת תל-אביב.

פרטי השערויה עדיין שמורים וסודיים. רק מעטים יודעים עליהם. הם מפורטים במכתב שסוג כ-סודי ואישי, נשלח לפני שבוע עליידי רקטור האוניברסיטה, הפרופ-סור בן-ציון כ״ץ, לכל חברי הסינאט של אוניברסיטת תל-אביב.

במכתב סודי זה, שמקבליו הוזהרו לבל לגלות את תוכנו ברבים, מגלה הרקטור כי בפעם הראשונה בתולדותיה החליטה אוני-ברסיטת תל-אביב לגנות את אחד הפרופ-סורים שלה.

וזאת לשון המכתב הסודי: „הוועדה ה-מרכזה, בישיבתה מיום 3.1.68, שמעה מפי

כדי להתגבר על מרד מרצים בכירים:

בית-דין לפדופילסטים

הוא יכול היה להישאר שם, לעסוק ב-מחקר ללא הפרעה ולהגיע להישגים מחקר-יים, לולא הופעל עליו אז לחץ מצד קופת-חולים בארץ, לחזור, בכל תנאי שירצה. אותה תקופה עזב הפרופסור פאונר, ש-ביצע ניתוחי-חזה הן בבילינסון והן בתל-השומר, את בילינסון. בין שני בתי-החולים התפתח מירון-יוקרה. קופת-חולים החליטה לפתח את מחלקת הניתוחים וההשתלות ב-בילינסון, להביא מחוצלארץ רופא, מומחה בעל-שם, כדי שיעמוד בראשה.

במצב בו מרבית חולי-הלב המסוכנים בארץ היו נאלצים לנסוע לארצות-הברית ל-טיפול ולניתוח, היה צורך חיוני בפיתוחה של מחלקה כזו. הד״ר מוריס לוי נענה ל-הזמנה בתנאים ששום רופא אחר בממסד ל-קופת-חולים לא השיג כמותם. הובטח לו חופש-פעולה מלא, מבלי שיהיה כפוף ל-ועדים או מפקחים מגבחה.

★ ★ ★

ניתוחים מהפכניים

אז חזר הד״ר לוי לארץ, התקדמו ניתוחי-הלב הפתוחים כאן בצורה בל-תירגילה. בעוד שבתל-השומר ביצעו ניתו-חים בהם החליפו מיסתמלב אחד במסתם לב מלאכותי, ביצע הד״ר לוי ניתוחים בהם החליף שלושה מיסתמים.

לפי תכנונו ובפיקוחו נבנתה מכונת לב-ריאה משוכללת, שאין כמותה בארץ. זוהי גם המכונה היחידה שבאמצעותה ניתן לבצע השתלת-לב.

תוך שנים מעטות זכה הד״ר מוריס לוי, בן ה-40, לשורת-הישגים רפואיים שהיכו הדינים בעולם:

● הוא שתל את כלייתו של אדם, נזירה לוי, בגופו של בנה, ששיליתו נפגעו. ה-חולה החלים וחי עד היום.

● בשנת 1966 ביצע ניתוח לב מהפכ-ני כאשר שתל שתי כלייות מסוגים שונים בגופו של חולה שנולד עם כלייה אחת. היתה זו הפעם הראשונה בה נשתלו בגופו של חולה שתי כלייות שונות: אחת חיה, שנתרמה עליידי אמו של החולה, והשניה שנקלחה מגופו של מת.

● לפני שבועות מספר, היה הראשון ששתל מיסתמלב עגל בליבו של אדם. וכל זאת נוסף לשורת ניתוחי-לב פתו-חים, שכולם צולמו בבילינסון בסרט-קולנוע ציבעוניים, המשמשים למחקר ולהדרכה ב-מקומות רבים בעולם.

בינתיים, בעוד שמבחינת הממונים עליו היה הד״ר מוריס לוי עצמאי לגמרי, הסתבר לו, כי מבחינה ציבורית הוא תלוי בגורם, שלא לקח אותו בחשבון: הדתיים בישראל. בתחום זה הצליח הד״ר לוי להגיע להס-כם גיטלמי עם החוגים הדתיים בפתח-תקעה. לכן, בעוד שהדתיים מנהלים את מלחמת-החורמה שלהם נגד ניתוחי-מתים, ב-עיקר נגד הניתוחים המבוצעים בהדסה ב-ירושלים ובתל-השומר, אין הם מזכירים כלל את הניתוחים המבוצעים בבית-החולים ביי-לינסון.

★ ★ ★

וכן, „חברא קדישא“

ב7 חולצה, המבקש שד״ר לוי יבצע בו ניתוח-לב פתוח, חייב לחתום על הסכם, לפיו הוא מסכים שבאם ימות לאחר ה-ניתוח, יבוצע בו ניתוח-שלאחר-המח. „אני חייב לדעת מה לא פעל כשורה“, הוא אומר להם. במקרה שהחולים הם דתיים, מסכים הם מראש להינתן — ומע-דיפים לנסוע לארצות-הברית. העובדה ששם הם ודאי אינם מבוטחים נגד ניתוח-שלאחר-המח, אינה מסריעה להם.

„שם לפחות אף אחד לא יודע מזה“, הם אומרים.

אם בכל זאת קורה ובבילינסון צריך לבצע ניתוח-שלאחר-המח בחולה, מודיעים על כך לחברא קדישא בפתח-תקעה. לחברא קדישא יש זכות להטיל וטו על הניתוח תוך שעה, ובמידה ואנשיה מכירים שהנפ-טר היה דתי או שמשפחתו מתנגדת ל-ניתוח-שלאחר-המח.

במצב זה אין כל התנגשות בין הדתיים לבין מנתחי בילינסון.

אולם במצב זה אין כל אפשרות לבצע השתלת-לב. „אני לא אבצע לעולם ניתוח או השתלה ללא רשות“, נוהג הד״ר לוי לומר לחבריו הרופאים.

ומשום כך גם יותר הד״ר לוי, האדם היחיד בישראל המסוגל לבצע השתלת-לב מאדם לאדם, על אפשרות נזירה זו. הוא חוקר עתה בכיוון אחר, מנסה להגיע לאפשרות של השתלת לב קוף בגוף אדם — כצעד ראשון לקראת הישג גדול יותר — השתלת לב מלאכותי במקומו של לב אדם פגוע.

מרצים צעירים וחסרי-ניסיון דוחקים את רגליהם של פרופסורים בעלי-שם עולמי. רמת-ההוראה באוניברסיטה יורדת, משנה לשנה.

מעטים בלבד, מבין הפרופסורים, מעזים להתקדם נגד שלטונו הדיקטטורי של ה-רקטור. רובם חוששים למשרותיהם ומעדיפים לא לגלות את התנגדותם לרקטור.

משום כך נראית יציאתה הפומבית של הפרופסור מושקט נגד המתחולל בפקולטה למדעי החברה, כה נפוצה.

כאשר קיבל לידיו את החלטת-הגינוי, שלח הפרופסור מושקט לד״ר שפירא, סגן הדיקאן, מיכתב ציני וחרף, שהועבר אף הוא, עליידי הרקטור, לכל חברי הסינאט.

כתב הפרופסור מושקט במכתבו על החלטת הגינוי:

„הריני נכון לברך על... מתן צידוק ל-הרכבה הנוכחי של המועצה, אשר עם הזמן התגלתה ללא ספק כמכשיר יעיל וזרין ביותר לתמיכה בכל ההצעות של הדיקאנט, שהרי ידעה להפגין את יכולתה כבר ב-ישיבה הראשונה עם אישור הצעת-הגינוי, וזאת בהיעדרו של הצד הנוגע בדבר.

„בטוחני שסיגנון-עבודה זה וההישג הכרוך בו מרחיבים ומעמקים את ניסיון הפקולטה ועשויים, בבוא הזמן, להקל בהקמת בית-ספר לאופורטוניזם ולקונפורמיזם...“ „אני מצטט מהיכרון משירי של המשורר חוסיניסקי, שתורגם בימים אלה לעברית: „אנו הם מעשים והם כה רבים, לכן אנו גם כה רבים, כיוון שהם כה קטנים!“ תלמידי אוניברסיטת תל-אביב עוקבים עתה בחרדה אחר מאבקם של המועצים — בתקווה שיצליחו לגבור על הרבים והקטנים.

טנטים... אצלנו עוד לא הגענו לכך... אבל קובעים כאן לא הסמכות כי אם כושרם של „צעירים“, וזאת מגיל 40 ו-50 ומעלה. „בסופו של דבר לא המורים הבכירים הם הקובעים את תוכן ההוראה, המחקר וסדרי-הלימודים, לא הם המשפיעים על מינוי ראשי החוגים, לא בהם מתעצבים בעניינים אלה ובעניינים אחרים — אלא נהפוך הדבר.“

מצב זה, טוען הפרופסור מושקט בראיון הפומבי, הוא הגורם לכך שהמועצה להשכלה גבוהה אינה מכירה בפקולטה למדעי החברה באוניברסיטת ת״א, בה לומדים אלפים תלמידים, כמוסד אקדמאי מוכר.

★ ★ ★

מיתקנת הפרופסורים

לא היה בדברים אלה כל חדש. ב-אוניברסיטה שולט הרקטור על ה-פקולטות השונות עליידי מינוי-דיקאנים צעירים, שלא הגיעו עוד לדרגות פרופסורה, גורם לפרישת פרופסורים ותקיים ובעלי-שם, תוך שערוריות קולניות. הדבר ידוע זה זמן רב. אולם בכל זאת חל מיפנה: היתה זו הפעם הראשונה שאחד מראשי המרצים העז לצאת נגד שיטה זו מעל דפי ה-עיתונות.

דבריו של הפרופסור מושקט לא היו צעד בלתי-שקול. הם בישרו מיתקפה חדשה מצד קבוצת הפרופסורים, באוניברסיטת תל-אביב, נגד שלטונו הבלעדי של הרקטור. מיתקפה זו עומדת לבוא לידי ביטוי בישיבה הבאה של הסינאט, בה ינסו פרופסורים אלה, בסיועו של נשיא האוניברסיטה, הד״ר ויוז, להדיח את הרקטור מכהונתו, ולכוון מיש-

סגן-דיקאן הפקולטה למדעי החברה את החלטת הפאקולטה כדלקמן:

„מועצת הפקולטה מגנה את הפרופסור מריון מושקט, על השמצת מורי הפקולטה ומוסדותיה, תוך ציון עובדות בלתי נכונות... הוועדה המרכזית דנה בנושא והחלי-טה להביא את החלטת מועצת הפקולטה למדעי החברה, בפני הסינאט, תוך הבעת תמיכתה בה.“

נוסף להצגת הגינוי מגלה הפרופסור כ״ץ במכתבו, בסודי-סודות, כי הגיע הזמן להקים מוסד, באוניברסיטה של תל-אביב, שישפוט את חברי-הסגל האקדמאי שלה.

כותב כ״ץ בפירושו: „הוועדה המרכזת החליטה להציע לסינאט לנקוט בצעדים להקמת בית-דין משמעותי לסגל האקדמאי. גילויים אלה, הנשמרים בסוד מפני תלמידי האוניברסיטה ומוריה, כדי לא לגרום לשערור-יה, אינם אלא שיא חדש של המשבר בתו-כו נחונה אוניברסיטת תל-אביב. הם עשויים, לאחר בזמן הקרוב את גורל האוניברסיטה, בקרב המנהל על השלטון בה, ובו נוטלים חלק כ״ץ ותומכיו, מצד אחד, ונשיא האוני-ברסיטה הד״ר ויוז, מצד שני.

★ ★ ★

גינני עז מחאה

החלטת הגינוי הסודית של מועצת הפקולטה לכדעי החברה באוניברסיטת תל-אביב התקבלה נגד אחד מחתיקי הפרו-סורים שלה. הפרופסור מריון מושקט (52), הוא מרצה בכיר למשפט בינלאומי, ויושב ראש המכון הישראלי ליחסים בינלאומיים. מושקט, יליד פולין, ששימש בזמנו כסגן

בני הקיבוצים שחזרו מן הקרבות עושים חשבון נפש

ישיבנו באכזבה כשהחברה התקדמה בתור העיר העתיקה בירושלים. היו שם כמה מקלעים... ובגבעה ממול היה כל הזמן איזה קרביאש... כל הזמן ירו עלינו ואנחנו רינינו עליהם... טאנקים שלנו התחילו להרביץ עליהם והם התחילו לברוח... וחיל אחד, אפילו לא פשט את המדים כמו שהרבה עשו, והתחיל לרוץ... ורץ איזה 500 מטר על הכביש. כל כוח האש שהיה אצלנו היה מופנה לעבר החייל הירדני הזה... והוא היה חייל... זה היה ברור... הוא רצה לברוח... וזה היה מוצק לדעתי שירו עליו... ירו עליו איזה שתי דקות, או שלוש. והכדורים שרקו והוא המשיך לי רץ. בסוף הוא ברח. אז קשה להגיד שהיה לי איזה מוסר כליות בגלל החינוך ש'קבלתי... אבל שמחתי שהוא התחמק!

אחרי הכניסה דרך שער האריות — כשהייתה כבר המלחמה בפנים והחברה כבר הגיעו לכותל והמשיכו הלאה נגד ה'צ'לפים — הופיע שם הרב גורן ועל כולם הוא לא עשה רושם מיוחד. כמה שהסתובבו שם, והיו שם הרבה חיילים, לא התרשמו. ואז יצאה מהשער קבוצה של ארבעה ערבים די מבוגרים ואשה... והם לקחו בתוך שמיכה ילדה. הם לא אמרו שזאת ילדה. היא הייתה מתה. הם לקחו אותה. עליד שער ה'אריות, קצת בצד, יש בית'קברות... הם עשו לה בור ושמו אותה וכיסו את הבור. אני חושב שזה היה מומנט שנתן לכולם... קוראים לזה עימות. עם עצמם. עם קצת רגשות אנושיים. הרבה יותר מכל התחרוץ צות הואת של הרב גורן שם.

★ ★ ★ השיחות הוקדמו

קטעים אלה לקוחים מתוך ספר שי הופיע לאחר מלחמת ששת הימים, ו' אשר בשלב זה שמור לתפוצה פנימית. בין קיבוצים. שייח' לוחמים, המכיל 300 עמוד וממכור בכריכה חומה-ירוקה, הוא אולי ה'מיסמך האנושי, המרתק, והמוזעזע ביותר ש'פורסם אודות מלחמת ששת הימים. אין בו סיפורי קרב ולא עלילות גבורה. אולם בין עמודיו מקופלת עדות חיה של לוחמי צה"ל בכל החזיתות ומכל החיילות, המספרים בלשון פשוטה, ללא גינונים ספרותיים, את מה שעשתה להם המלחמה. זהו חשבון נפש פנימי של בני הקיבוצים בעקבות המלחמה. יומיו: צעירים ממש קים שונים, המשתייכים לזרמים מוגדרים. ביניהם: עמוס עוז מחולדה, גיורא מוסנזון מנען, אבא קובנר מעין-החורש, בצלאל לב מגן-שמואל, ואברהם שפירא מ'קיבוץ יורעאל.

מיד לאחר המלחמה כינסו עורכי הספר מספר חיילים בני קיבוצים לשם שיחות על נושאים הקשורים במלחמה. השיחות נערכו ב'30 קיבוצים שונים ובישיבת ה'הביקוק' השתתפו בהן כ'140 לוחמים. השיחות הוקלטו כולן על סרט, וכל מה שנאמר בהן על נושאים כמו פחד, מוות, אומץ, ביוזה, יחס לשבויים וכדומה — הועלה על הכתב.

★ ★ ★ "התחושה של דהרוג..."

סיפר עמרם, בן קיבוץ יפעת: "אומנם זאת לא הייתה המלחמה הראשונה עבורי... הייתי קצת בסמוך, אבל זה לא היה משור רציני. על כל פנים, עד שלא נפגשתי פנים אל פנים עם חייל אייבי... התחושה הנאת של להרוג... ואין לי הרג... ומה אני ארגיש? לא ידעתי בדיוק איך אני... אבל לגבי הספיק אדם אחד ששכב מרטש, ועוד איכשהו פרפר. אני לא חשב אם זה שלנו או שלהם. אני יודע שההרגשה שלי הייתה מאוד לא נעימה. 'היה שם חייל שלהם, של הסורים, ששכב פצוע. פצוע קשה וכאב לו. אלה היו אנשי אל-פאתח ואצל כל החיילים שלנו בערה השנאה אליהם. ואחד הציע לחסל אותו. מובן שלא נתנו לו... אני יוצא מנקודת ראות שאותו ערבי הוא בן-אדם ולא חשב מה שהוא עשה לפני זה... 'ולכן גם לא הייתי הולך והורג אותו... אני אישית חושב שלהרוג אותו, אפילו אם זה היה לטובתו... אני חושב שלא הייתי עושה את זה. ככה אני מרגיש." אצל בן-קיבוץ אחר הייתה למלחמה השפעה אחרת לגמרי. מספר שמואל, סייס, בן משמר-העמק:

המלחמה שינתה אצלי, בקיבוציות, את היחס לערבים. התיחסתי אליהם כאל גוף זר. אבל במשך המלחמה, כשהופיעו בטלכדי זיה תמונות הטייסים הנשחטים ואחרי זה כששמענו כל מה שאני יודע עכשיו, אחרי

וכאשר שאלה המנחה, שלומית, בראיון שנערך בקיבוץ גת את החיילים: 'האם בזמן המלחמה חשבתם על הדברים רק מהבחינה הביצועית הטהורה, או שגם זכרתם באותם רגעים את המשמעות של המלחמה?' השיב

אותו, שהוא יהרוג אותו. זה ענין שתלוי באופי. אחד מהאקדמאים, למשל — אני לא בטוח שהיה יורה בו. הוא לא בשביל צבא. הוא היה חושב פעמיים אם להרוג אותו. השיב לו עמרם, בן קיבוץ: 'מעניין, אתה אומר אקדמאי ואני שמעתי מאיזה שריונאי שאומר: 'מה שהכי הרגיו אותי ב' מלחמה הזו זה הקיבוצניקים האלה. כל פעם שהם היו צריכים להרוג או להרוס משהו אז הם מתחילים עם כל הלכטים המצפוניים שלהם!'

אתה רואה, אתה אומר אקדמאי והוא אומר קיבוצניק. 'אקדמאי יכול להיות גם עונה יוסי: 'אקדמאי של הבן-אדם.

★ ★ ★
"הרוגים — זה לא מרשים!"

אחת השיחות המוזעזעות בספר הוא גילוייה של החיילת אילת מקיבוץ נען. סיפרה אילת: 'עד עכשיו אני משתדלת ל' התרחק מזה, אני לא רוצה לחשוב על זה... אני משתדלת להשכיח את ה' דברים... יש לי רגש של סלידה ובחילה נוראית בכל פעם שמתחילים לעלות את ה' נושא הזה... ודאי בגלל כל מראות ה' זוועה שראינו שם... דברים שאם אראה אותם בסרט לא אוכל להסתכל עליהם. אבל שם הסתכלתי עליהם ממש בקור רוח וזה לא השפיע עלי.

אם אראה חתול דרוס על הכביש, אעצום את עיני. אבל שם... כשראיתי את כל ה' הרוגים... גם שלנו וגם שלהם — זה לא הרשים אותי. תחת אש התפלאתי על צליל השריקות של הכדורים. אחר-כך עברו בי כל מיני מחשבות על המוות. למשל, חשבתי לעצמי, שאם כדור יפגע בי או בבת אחת, זה יהיה מוות חסרת-תועלת.

בהתחלה היו לנו שני שבויים. אני בכל אופן פחדתי מהם נורא. חשבתי שמדי ישר-פו רימון ייגמר אותנו. שמחתי כשנתנו להם ללכת. אבל אחרי הקרב בו נהרגו טלי השתניתי לגמרי. הייתה לי הרגשה שאם היה לי רובה, הייתי יורה בכל מצרי שהיינו פוגשים. הפכתי כאילו לרוצחת, במחשבותי, התפלאתי על עצמי אבל יכולתי להבין את מקור הרצון הזה.

על שינוי הפוך סיפר עמרם: 'סיפר נדי שבעיר העתיקה, באיזה מקום, מישור נכנס לבית... אני לא יודע אם היה זריו, בכל אופן הוא הצליח לתפוס צלף והביא אותו לחברה. החברה התפלאו עליו:

..ועכשיו-אני שונא ערבים!"

איך זה אתה לוקח צלף חזי? הוא התחיל לגמגם ולהתנצל... אז החברה אמרו: היה אולי צריך לגמור אותו קודם. אבל אם הוא כבר פה, אז צריך לעזוב אותו. כך שדעת הקהל גם היא גורם רציני לחיוב.

★ ★ ★
"אין צדק בדי כוח!"

מאפיניים, — אולי, מכולם — דבריו של נחמן, איש קבוצת גבע: דברים די ממחישים מה שמציק לבני התנועה הקיבוצית שהשתתפו במלחמה.

אמר נחמן: 'ביום שישי כשסיפרנו פה ב' חדר האוכל על המלחמה, אמרתי שבשבילי אחת החוויות הקשות קשורה במסקנה מחשבתית-עיונית שהצדק הוא עם החוק. 'זאת אומרת: שלצדק ללא כוח אין שום תוקף. וכל מי שרוצה שהצדק שלו לא יהיה דבר מופשט, אלא שיוכל לחיות על-פיו, צריך להיות חזק. זה החוק האכזרי של תקופתנו.

אני יכול רק להצטער על זה, אבל אני לא מוכן להתהלך עם מצפון לא נקי. אם אני מוכרח לממש את הצדק שלי גם בכוח, זה משום שאין לי ברירה אחרת.

דן: 'לא זכרתי את אשכול אף רגע בקרב. 'למות — זה לא יפה."

יפר אדיר, בן משמר-הנגב: 'כל ה' רומאניקה של המלחמה ושל הקרבות — כל זה עבר ולא יהיה יותר. אני לא אאמין עוד לשום סיפור על יופי-המלחמה ושוה דבר נפלא להילחם ולמות. אין דבר כזה בכלל. זה בכלל לא עומד בסתירה לזה שאם היום יגידו לי: קום וילך' — בלי שום ספק שאני אלך. ואני חושב שאהיה לוחם יותר טוב מכפי שהייתי."

ולעומתו אמר מנחם, בן קיבוץ מישמר-העמק: 'במבצע סיני הייתי במיזר ושם לא היו אורחים. לעומת זאת כאן, כשהייתי במשולש, היה הכל מאוכלס. וכשאתה בא במגע עם אנשים ועם פליטים... זה הרי מגע נורא ואיום. למרבית החיילים היה זעזוע עמוק מתמונת הפליטים... אולי זה איזה מומנט פסיכולוגי אצל העם היהודי... אמר יוסי מגבעת-חיים (איחוד): 'דבר תלוי באופי של הבן-אדם. אם יש לו אופי חזק הוא יהרוג את הערבי שמולו בלי בעיות... הוא יודע שאם הוא לא יהרוג

כל זה — היום אני שונא ערבים. אני שונא ערבים בצורה די פשוטה...

מיד אחרי המלחמה התחילה אצלי הרג' שת'הבחילה, חוסר הרצון למלחמה. הרגשתי ממש שינאה למלחמה. וזה עוד נמשך שבוע אחרי המלחמה. היום אני שוקק קרבות. בואו ונגיד את זה בצורה גלויה: חשמעו, זאת הרגשה של עילוי."

מנחם: 'שמע, אבל במלחמה אתה הורג אנשים, אתה הורס בתים... 'שמואל: 'אתה מבין את ההבדל ביני לביןך? אני לא רואה מהאוויר את ההרוגים."

★ ★ ★ קטנוניות מנהיגים

חוט השני עובר בסיפורי הלוחמים עניין יחסם אל המנהיגים הפוליטיים. אמר אבנר, בן עין-הרוד: 'אצלי אמת ה' מידה לגבי הרבה דברים — השתנתה. הדבר שהרגיו הכי הרבה את החיילים וגם אותי זה כל ההתכתשות הקטנונית הזאת בין ה' מנהיגים והעסקנים. הם כל כך הרגיו, ש' קשה לקרוא להם מנהיגים. היה ברור לי שאחרי המלחמה הזאת, אין שום הגיון ל' מערך המפלגתי."

במדינה

הנוב

מלחי הערבה

בשבועיים האחרונים הגיעה המלחמה לדרום. מיכל'דק פוצץ באילת; מיתקנים ומיבנים הותקפו בנאות הכיכר; יריות נורו לעבר נוסעים, בכביש אילת-סדום. בעיתונים הובלט חלקם של החלוצים הרגילים היושבים בערבה ובאילת. אך כולם עברו בשתיקה על מעשיהם של חלוצים מסוג אחר לגמרי: נהגי המאקדיונים ה' מסכנים חייהם, יום-יום, ובעיקר לילה-לילה, על-מנת להבטיח את ייצוא האשלג, הפוס-פטים והמלח הישראליים.

מדווח כתב „העולם הזה“ ש' עשה השבוע דרכו בדרום, באחד „המאקדיונים“:

קוראים להם מלחי-הערבה. „אנו דומים, מהרבה בחינות, לימאים“, אומר דני, מזוקן כהה-שיער ויחף-רגליים, שעה שהוא מפעיל את המאקדיון הענק בחופשויות של ידיד ותיק. „אנו חוזרים הביתה לעיתים רחוקות, ולא מקיימים קשרים, כמעט, חוץ מנהגים.“ המכונית נוסעת, בכביש ישר כמו סרגל. מצד אחד — הערבה. צמחים שפופים וערפלי מעבר לו — הגבול הירדני.

מצידו השני של הכביש — עולה האדמה ומתמרת. מתחת לחומה התלולה — גמלים תועים. „אלה מירדן“, מסביר דני, „הם

מנשקה ודני (יחף)
גמלים, מסתננים ואיילות

שוים כאלף לירות כל אחד. באים הנה לשחרות ולאכול.“
הכביש נמשך. המכונית נוסעת. ליד הנהג, על מושבו, אקדח אוטומאטי טעון. על כל צרה.

ה„מאק“ הוא בהמה. „התחלתי את היום בשעה ארבע בבוקר“, מספר דני בקול יבש. „ליד מיפעליה-המלח. העמסנו, שלוש מכוניות, ויצאנו בשיירה. לאילת.

„לפעמים אנו נוסעים 16, 17 שעות ליום. מגיעים לחיפה ותזורים. ולמחרת — שוב לדרך. את חברתי אני רואה פעם בשבוע. אני גר בתל-אביב, אבל בקושי מגיע שמה. מובילים. החברה הקבלנית לה אנו משמשים קבלני-מישנה, היא הקובעת את סדרהיום. לא מתחשבים בכלום. כשצריך לנסוע — נוסעים.“

וצריך. כל הזמן. קורה שוהג מאקדיון נוסע 16 שעות, הולך לישון ארבע-חמש שעות בחדר שכור — בדימונה או בבאר-שבע — וחוזר מיד להגה.

„זה המאק הוא בהמה“, מסביר דני (23), כשהוא מלסוף, כימעט, את ההגה. „מדליקים אותו ביום א' ומכבים אותו בשבת. הרבה נהגים נוסעים בזה: שנים על מכונית אחת. כל השבוע. אלפי קילומטרים. בלי הפסקה.“

* מתחרז עס בני.

העולם עובר למזון משומר

בעתיד נאכל מזון משומר בלבד

החברתיים והטכנולוגיים יתמעט השימוש במצרכים טריים בבית

בטכניון. בכנס נודעו עשרים הקשרים בתעשיית המזון שלנו והשתתפו בו 120 טכנולוגים, מהנדסים, תברוא-נים, ספקנים ונציגי התעשייה. לדברי הפרופ. התנועה הגדולה ב-צרכים שיפורים תבוא לא רק בעקבות ההתפתחויות הטכנולוגיות ביסודן. יר-צלו את סוף השבוע לביטול. אך גם ירבו היוצאים מזה.

השימוש במזונות משומרים ילך ו-יגדל ולא רחוק היום בו מזון טרי ויהיה כה יקר ומצוינות עד כי רק העשירים יוכלו להרשות לעצמם לק-נות אותו — אחר בכנס „העשיית המזון הישראלית“ בשבוע שעבר ב-„החדוסי“ בתרעילת הפרופ. גר-השופר באש המחלקה הטכנולוגית.

גם בהווה!

להנאתכם, מעדנים משומרים של „ריכרד לוי“ שימורי בשר מתוצרת „ריכרד לוי“, טעימים ומזינים ביותר. מבחר מגוון של מוצרים מוכנים לאכילה. אין צורך בבישול! יש רק לחמם ולהגיש לשולחן.

ריכרד לוי

תוצרת בשר בע"מ - חולון, טל. 841831

ישיבת מרכז התנועה ברמת-גן

ישיבה פומבית של מרכז התנועה תתקיים ביום חמישי, 25 בינואר, בשעה 8.30 בערב, בקפה עצמאות, גן המלך דויד (מאחורי קולנוע אורדט). על סדרהיום:

דיון על התוכנית הפוליטית של התנועה
חברים ואוהדים מוזמנים.

בחיפה

ביום חמישי, 1 בפברואר, בשעה 8.30 בערב, בקפה פת, רחוב מוריה 50 (על ה-כרמל), ירצה:

שלום כהן

על הנושא:

האם ייתכן שלום נפרד עם הפלסטינאים?

חבר ואוהד —

עזור לנו במימון פעולותינו, תרום לקרן הכוח החדש, שלח תרומתך אל: ת. ד. 136, תל-אביב

מול הכנסת — ביום השני של השבתה

הכנסת במתקנה

נות טובה לספק כמה וכמה חברי הכנסת של סיעות אלה, אשר בדרך כלל לא נותנים להם לדבר. קשה לומר כי רוב הנאומים האלה היו מרתקים. נראה שגם חבריהם לסיעה של הנאומים חשבו כך. בראשית הישיבה נכחו כשלושים ח"כים, אך לקראת סופה, כשעלה השר שרף להשיב על שאלות, נותרו באולם המליאה — חוץ מהשר, יו"ר הישיבה (סרדינס) ואנוכי, רק 4 (ארבעה) חברי הכנסת: ארבל מהמערך, ריזאלנאור מגח"ל, זוארץ מהמפד"ל וגרוס מאגו"י.

היה זה מעמד סמלי גם מבחינה אחרת. הכנסת הפכה לאיבוד, המנותק מכל מציאות. מחלונותיה לא נראה דבר, זולת ערפל סמיך, ומי שעבר בחוץ, במרחק של עשרה מטרים, יכול היה לקבל את הרושם כי מישכן הכנסת נעלם כל-א-היה.

בינתיים הוספנו להשתמש במכשיר העיקרי שנשאר בידי האופוזיציה: השאלות. בין השאלות שהגשנו:

- **תוכנית שוים.** לשר החוץ: האם נכונה הידיעה כאילו הגיש תוכנית שלום לשליח האו"ם, גונאר יארינג? אם כן, מי אישר אותה?
- **שאלת שניה לראש-הממשלה:** האם נכון כי הכרזת בטלניה האמריקאית כי הוגשה תוכנית שלום ליארינג? אם כן, מי הכין תוכנית זו? מי אישר אותה?
- **החלפת שבויים.** האם נכונה הידיעה כי ההסכם על החלפת השבויים הושג בי תיוכו של יארינג?
- **השקעה ברווארים.** מניין לקחה הממשלה את 200 מיליון הדולאר, אותה היא החליטה להשקיע בניירות ערן אמריקאיים? מהו זמן-פרעונם של ניירות אלה?
- **התפטרות כנען.** האם נכון כי ראש עיריית שכס, חמדי כנען, התפטר ליום אחד בגלל פגיעה בכבודו מסעם אישי-מישמי? מי אחראי לתקרית?
- **מכתבי בוגוריון.** האם נכון כי משרד החוץ הביע תמיהה בפני כתבי-עיתונות על כי שגריר צרפת בישראל תיאר את מועד פירסום מכתבי בוגוריון ודהיגול?
- **פיצוץ בתים.** מהו הנוהל לפיצוץ בתים, אשר עקבות חבלנים מובילים אליהם? מי המחליט על כל פיצוץ? האם מודיעים על כך לבעלי-הבתים מראש? האם ניתנת להם הזכות לערער על ההחלטה?
- **הארכת השרות הצבאי.** מה היו השיקולים הכלכליים שהביאו להארכת שרות חיילי צה"ל?
- **צ'קים דקנסות.** מדוע מסרב בנק הדואר לקבל תשלומים עבור קנסות וכו' בצ'קים רגילים?
- **דו"ח כמחון „רינג“.** האם נכון כי שלטר נות הבסחון המציאו למשרד-הפיחוח חוות-דעת, בה נק' בע כי הקמת רינג' בתל-אביב מהווה סיכון בטחוני? האם הסיכון מתייחס רק לגובה הארובה, או גם לאס' פקטים אחרים? האם נתקבלה על כך תגובה ממשרד הפיתוח?

לוי אשכול

יום השלישי שעבר עליתי לירושלים המושלגת. שמעתי ברדיו כי נשיאות הכנסת החליטה לבטל את ישיבת הכנסת באותו יום, כמו ביום שלפני כן. הודעה זו הדהימה אותי. היכן זה נשמע כי בית-המוחקים הירבוני של מדינה מכניס את עצמו למקרה, בגלל מזג-האוויר?

אף כי הרדיו הודיע כי הכביש לירושלים מנותק, עברתי בו בלי כל קושי. הגעתי לבניין הכנסת — שוב בלי קושי. כל מכונת ביוגנית יכלה לעשות דרך זו.

גם אילו היו השלגים מנתקים באמת את הדרך, לא היתה כל סיבה להשבית את הכנסת. אפשר היה לדרוש מממשלת ישראל, או מן העיריה של בירת ישראל, שתפעיל דחפור כדי לשחרר את הדרך ממרכז העיר לכנסת.

כל הפרשה העגומה מוכיחה רק דבר אחד: כי אפילו נשיאות הכנסת חדלה מלייחס חשיבות חיונית לפעולת הכנסת. השבתת פעולתה, במשך יום-יומיים, אינה מדאיגה ואינה מפ' תיעה איש.

קשה לתאר דבר המראה בצורה חותכת יותר עד לאן ירדה הכנסת מאז קום הליכוד הלאומי, מאשר פרשה עגומה זו.

תקציב בלב סיביר

ר כנסת עצמה היתה עטופה לובן. מרבד לבן כיסה את המישטח לפניו, ואת מיגרש-ההחניה. על הגג הצטבר השלג (שמימי דלפו, לאחר מכן, לתוך חדרי הבניין החדש). הכל דמה לגוף סיבירי נידח.

הרגשתי את עצמי די בודד במקום. בתוך הבניין היו רק כמה שומרים וחברי ועדת הכספים, שהיו צריכים לספל בתקציב-המדינה.

בכך היתה נעוצה הסיבה השניה לביקורי בבניין הנטוש. סיעתנו היתה חייבת להגיש, לא יאוחר מאותו יום, את הסתייגויותינו לכל פרקי התקציב.

בשנים הקודמות היה לנו הרבה יותר זמן להגשת הסתייגויות אלה. יכולנו להגיש כל שבוע פרק אחד, כי להעדה הוגשו הרבה הסתייגויות, של הרבה סיעות, והדיון בהן ארך זמן. כיום, עם קיום הליכוד הלאומי, נעלמו כל ההסתייגויות של הסיעות הגדולות. רק הסיעות הקטנות המעטות, ששרדו באופוזיציה, יכולות להגיש הסתייגויות — וועדת-הכספים (שבה אין שום ייצוג אף לאחת מן הסיעות האלה), אינה טורחת להקדיש להן זמן רב.

מציאות זו השתקפה היטב בדיון-התקציב במליאה, שהתחיל בשבוע שלפני כן. היתה זאת מעין מקהלה-מדברת, כאשר כל המפלגות, מחרות ועד מפ"ם, מביעות את תמיכתן בתקציב, בתוספת כמה עקיצות. מעולם לא היה יוכוח-תקציב כל-כך משעמם וחסר-עניין. בנושאים העיקריים חזרו כל הנאומים איש על דברי רעהו, התחרו ביניהם בפיוור מליצות על עידוד העלייה וכיוצא בזה.

הכנסת

(שאלתי ח"כ של מפא"י במיזנון מה הטעם בכל הדיבורים האלה על העלייה הגדולה שתבוא, כשכולנו יודעים שאין בהם כל ממש. הוא חיך וענה: „אבל צריכים לדבר.“) ובכן, הגשתי את ההסתייגויות לשומר שישב ליד הדלת (פקיד-המודיעין לא הצליח להגיע), שיחקתי בכדורי-שלג וחזרתי לבית-המלון. שם ניסחתי הצעה דחופה לסדר-היום על חתייה זו.

ניתוק ירושלים, הארכת השרות וארובת „רינג“

א יבולתי, כמובן, להגיש הצעה על השבתת עבודת-הכנסת. אי-אפשר להגיש הצעות, או כל ערעור אחר, על פעולות הנשיאות של הכנסת עצמה. אולם יכולתי להגיש על המחוללים המזעזעים של העירייה, ושאר המוסדות שהיו אחראיים למצב המחפיר שראיתי באותו יום בעיר-הבירה. לכן הגשתי, למחרת, את הבקשה הבאה:

לכבוד יו"ר הכנסת.

הנדון: למען ירושלים לא נחשה.

הריני מתכבד בזה להגיש הצעה דחופה לסדר-היום על הנושא:

„ניתוק ירושלים והתמוססות השרותים בה בימי השלגים.“

הצעה זו הצטרפה לשלוש הצעות דחופות קודמות שהגשנו:

- הסכנה של השחתת נוף ירושלים (המיוזמת)
- ובלתי-מתאימות.
- הארכת השרות בצה"ל והפעולות נגד מעשי-הטרור של אלי-פתח.
- איום נכי מלחמת תשי"ח וצה"ל בשבתה כללית, בעקבות דחייה מוחלטת של דרישות הנכים.
- „גניית דו"ח מומחי צה"ל בקשר לסכנות הבטחוניות הכרוכות במיקום רינג' בתל-אביב, ומניעת פירסום הדו"ח לפני הכרעת הממשלה בנדון.“

לא היה סיכוי שנשיאות הכנסת תכיר בדחיפות אחת ההצעות האלה. מאידך, לא יכולנו להעלות הצעות אלה בלא-דחיפות, בגלל סעיף סתימת-הפה, המגביל אותנו להצעה אחת בכל חצי שנה.

בכל זאת אנו רואים צורך בהגשת הצעות אלה, כדי להבליט מה אינו חשוב לדעת נשיאות הכנסת (המורכבת כולה מסיעות הליכוד הלאומי), ובמה היא מסרבת לדון.

הכנסת הפכה לאיבוד

ל מחרת היום, היום הרביעי בשבוע, התכנסה סוף-סוף מליאת הכנסת, ושמעתי במשך חמש שעות רצופות נאומים על התקציב.

הנאומים העיקריים של כל הסיעות כבר נאמו בשבוע לפני כן (בו קראתי, מעל הדוכן, את הדברים שפורסמו במדור הנוון, תחת הכותרת „חזרה למנדאט“).

אולם לסיעות הגדולות נותר הרבה זמן, לפי חלוקת-הזמן הסיעתית, ולכן היתה זאת הודמ' 4000

ל"י לחודש — נמז. „מדוע אני עושה את זה?“ תמה שמוליק, נהגמ-שאהי אחר. „זה עסק מצויין, כשהמאק שלך — אתה מרחיח חמש-שש מאות לירות נאגלה. סיבבה כזה, מחיפה אילת ובחזרה, עולה לך בכריאות, אבל זה כדאי.“

„חזק מזה, ברגע בו התחייבת בפני מובילים להעביר סוספסטים או חומרגלם אחר — אתה חייב לעשות כל מה שרוצים. זה בשביל הממשלה, ואין תוכמות.“

הנברים הנימשכים למיקצוע המשונה הזה — ול-3000 עד 4000 לירות נטו לחודש — הם קהל מגוון. „יש אחו, זקן ועשיר — קורה.“ מספר מנשקה (44). אדום-פינים ושפוף-קומה, שעלה לפני עשר שנים מרר

מניה. „הוא היה צריך להפסיק מומז. אומ' רים לו: זקן, תפסיק. תנוח קצת על שקי הכסף! אבל הוא ממשיך.“

„למה? ככה. זה כמו הים. הערבה, הכביש, מושכים אותך. אתה שונא את זה — ולא יכול להשתחרר.“

„אנחנו כמו ימאים.“

נשירים כמו פילים. מנשקה הוא שכיר. מרוויח כ-1400 לירות נטו לחודש, בסך הכל. „יש לו מזל, אין לו חובות ואין לו אחריות.“ אומרים חבריו, הנהגים בעלי-המאקים. אבל חלומם של מנשקה הוא לקנות מאק-דזל חדש. „היה לי אחי, ישן נורא. הוא ניגמר לי. עכשיו הוא עומד ליד הבית, ואפילו למכור אותו לא כדאי.“

מנשקה הוא שכיר ובלי בעיות. אבל הוא יכול למות, כמו כל יתר חבריו, כולל בעלי-המכוניות והוא חייב לנסוע 17—16 שעות ליממה, כמנהג.

„אתה רואה כל מיני דברים משונים ב-ערבה.“ מספר דני. הוא מדבר בהפסקות, כמי שלא רגיל לפספס. אבל כשהוא כבר מוציא משפט מפיו, יוצאים הדברים כמו ציור תת-המיקלע אשר היה 24 שעות ביממה בידיו, שעה שעוד היה צנחן.

„כשני נבלה על הכביש, למשל, באים נשרים ענקיים. כמו פילים. אתה ניבהל.“

„ובכלל, המידבר הזה מלא חיים. סליוויים, שפנים, איילות, גמלים תועים. אפילו צבוע אתה פוגש, לפעמים.“

סוג אחר של בעלי-חיים נעים פחות: המסתננים.

„אבל אנחנו נוסעים ערבים בשיירות. והצבא עושה את היתר, אומר מנשקה. „לעזוב לא הייתי עוזב בשום הון בעולם!“ הוא אומר. „דני, מצידו, מודה: „אני עובד על המאק שלי כשנה וחצי. לפחות עוד חמש שש שנים. להגיע למשהו. להיות בן-אדם.“ מי ששומע את מלחי-הערבה, מתרשם שדוקא עכשיו, בשעת הקשה, בני-אדם בחסד. נוצ של חלוצים מסוג שקט, בלתי מתהר, ובלתי-ידוע לארץ שבעת-גבורות.

ענו שלא נוח להם להוציא כסף מן הכיסים, בישיבה, וישלמו לו כאשר יגיעו ליעדם. **אכן בפרצוף.** "יודעתי שהם באים מ'חתונה שנערכה בבית האומן", מספר כראם. "הייתי בטוח שהם משפחה אחת, ולא התעקשתי".

אלא שבדרך, שמע כיצד הגברים — שהיו שתויים כהלכה — מתוחכמים ביניהם על המחיר. "המזל שלי שהבנתי כל מילה שהם מדברים בערבית", מספר כראם. "ראיתי שזה לא עסק, ובצעם, גם פחדתי מהם".

לכן, ברחוב אלנבי שליד קריית אליעזר, עזר כראם את המכונות, הסביר לנוסעיו בתוקף כי אינו ממשיך עד שלא יקבל את כספו.

פיתאום יצא אחד הנוסעים החוצה מה'מונית', מספר כראם. "הוא ניגש לצד של הכביש. לקח משם אבן גדולה ובא אלי, מסביב למכונות".

"לא הספקתי לראות בדיוק מה הוא עושה וכבר נתן לי מכה חזקה בראש, עם האבן. בפרצוף. הוא פגע מעל לאף ובין שתי הידיים".

הרגשתי שהראש מתחיל להסתובב. יתר הנוסעים שישבו מאחורנית גם תפסו אותי והתחילו לתת לי בוכסים.

"התעלפתי ויותר לא הרגשתי שום דבר", **"יש אלוהים!"** כשהתעורר הנהג מצא עצמו לבד במכונית. כל הנוסעים ברחו.

לבסוף הגיע הנהג, נפוח עין וזיזים ל'חדר-המיון של בית-החולים רוטשילד' בי חיפה.

ושם, לתדהמתו, מצא בחדר-המתנה אחד מן התוקפים.

בינתיים הובא כראם לטיפול — ובחדר מיקרי-אסון מצא את אליעזר אחיו (55) — לא אחר מאשר האיש שתקף אותו באבן.

הסביר לו הגבר השני, קרוב-משפחתו של אליעזר: "תראה איזה אסון קרה לנו. תיכף אחרי שהרכבנו לך וברחנו יצאה מכונית סימקה מהכביש ודרסה את אליעזר".

"הוא אמר לי שיש אלוהים בשמיים. ושי' תסלח לו".

"בבחי שאני לא יודע עכשיו מה לעשות", מסכם הנהג. "לי לא מפרע אם המשטרה לא תעשה להם צרות. אבל מצד שני אני לא רוצה שילדים שלי ישארו רעבים למה שאני לא מסוגל לעבוד, כמה ימים".

חקירות

אשתו

של אף-אחד

"מיהי האשה של אישיות רמת-המעלה?" שאלה זו עברה, השבוע, מפה לאונן, בחוגי מוריהנהגות התלאביבים. אומנם לא ידע איש את זהותה של האלמונית, אך מעשיה היו ידועים היטב: לפני כשבועיים, הגיע מכתב אנונימי ל'משטרת מחוז תל-אביב. במכתב, שהיה חתום בצורה סתמית ביותר, על-ידי 'אשתו של איש רמת-המעלה', האשימה הכותבת את המורה לנהגות התלאביבי, יצחק אלי, כי אילו ופיתה אותה אשה לעשן חשיש — שעה שלמדה אצלו נהיגה.

המשטרה ניגשה לחקירה, עצרה את אלי, מצאה על גופו כמות של חשיש. המורה לנהיגה הואשם כחוק בכך, שהחזיק סם מסוכן.

הנעצר חקר. הדבר לא הספיק, כמובן, לחוקרים. הם קיוו להוציא הרבה יותר מן החקירה.

לכן חיפשו את הכותבת המסתורית, בתקווה שתעיד במשפטו של אלי. ולא היתה דרך לאתר אותה.

עד שיצחק אלי עצמו סיפק מפתח לתעלומה. לאלי שלושה אחים, המוכרים היטב למשטרה. אחים אלה החזיקו ביפו, יחד עם יצחק, במסעדה, המכונה אבו-עבדו. המקום שימש לא אחת להתכנסויות העולם התחתון היפוואי.

דבר זה הרגיו את המשטרה, שהחלה סורקת את המקום ומטרידה את בעליו. האחים התאשו, סגרו את המסעדה.

וכך הגיע יצחק אלי למיקצוץ המכובד והחדש שלו: הוראת נהיגה. ואם כי משרדו, ברחוב הרצל התלאביבי, הוא דל ביותר, לומדים בו כל ילדיי המרובים.

אלא שפרנסה זו לא הספיקה ליצחק, וב'חודאי שלא הספיקה לאחיו מנשה. כדי ל'הרוויח מן הצד, החלו מלווים בריבית ולי-עסוק בעיסוקי-כספים אפלוניים למדי.

יצחק עצמו גם הואשם, כאילו ועסק בסחר בחשיש בוצרי-אנפין.

ריב-אחים. במשטרה שבר לעצמו יצחק אלי את הראש: מה יכול להיות כאן? לדבריו, לא היתה לו מעולם תלמידה

דרכי אדם

החטא

ועונשו

איברהים כראם (35) הוא נהג-מונית פשוט. וכנהג, יש לו לפעמים צרות עם נוסעים. לפני שבועיים הפכו צרותיו לאסון.

זה קרה כשהמתין ליד אולמי בית האומן בחיפה. קרוב לחצות, ניגשו אליו חמישה גברים, ביקשו שיסע שירות לטירה. כאשר הצטרפו עוד שני אנשים, נסע.

מחיר השירות לטירה, כלילות הוא לירה ועשרה. הנהג ביקש זאת מנוסעיו. הגברים

תוקף אחיו

... מאלוהים!

נתקף כראם

... העונש בא...

..שר הבטחון ציווה עלי לא לשחק — עד שייכרע הצ'ק!"

כשהם מטילים זה על ראש זה את האחריות למחדל.

★ ★ ★

תאונה ועוד תאונה

תוך זמן קצר הפך החיכוך, כמעט, לתלוצכות.

בינתיים, בעוד מנחם גולן עוסק בבעיות

אנדרי פכר ואברהם גולדנברג, שהקימו לצור כך זה חברה בשם פאגא. השניים סברו ש'לשותפיהם האיטלקיים יש כסף. לעומת זאת חשבו האיטלקים שלשותפיהם הישראליים, פכר וגולדנברג, יש כסף.

כשהבין כל אחד מן הצדדים שלצד שכ'נגד אין ממון — היה כבר מאוחר. 'הברוך' כבר התחיל, 'כפי שמתבטא אחד מהם.

הפידסום העולמי זיכה את הסרט חמישה ימים בסיני, ואת אסי דיין, בכותרות ובעמודים שלמים בגדולי-השבועונים. כאן — שני עמודים מתוך כתבה בשטון הגרמני, בה מדובר על 'בנו של שר הביטחון, אשתו היפה — והסרט הבילנאווי בו הוא מככב'. כתבות דומות הופיעו בכתיביות זרים רבים.

אירגון, המשיך אברהם גולדנברג, המפיק הישראלי, לעסוק בבעיות כלכליות.

צרותיו היו רציניות. היה עליו לגייס כמה עשרות אלפי לירות, כדי לפרוע את חובו-ו'תיו לשחקנים. ההסכם היה שאם לא יפרע את חובותיו להם עד תחילת שבוע זה — יעזבו את בימת-הצילומים.

גולדנברג הוא איש בעל רגשות עזים. כל פעם שהיו לו בעיות כספיות בסרט, בעבר, גרם לוהבר לתאונות-דרכים אצלו. לפני חודש, בדרך לבאר-שבע, התנגש גולדנברג במשאית. מכוניתו נפגעה והוא ניצל בנס.

הוא מסר את מכוניתו למוסך, נהג ב'מכונית שכורה, התנגש גם איתה וניפץ את פנסיה. כשהחזירו לו את מכוניתו, מסר אותה המפיק לבתו.

הבת נזקקה, כפי הנראה, מאביה: בדרכה לשדה-התעופה בלוד פגעה בעגלה רתומה. השבוע, בדרך לבאר-שבע, התחפר גולדנברג ברג שוב, הובהל לבית-החולים עם צלע שבורה.

במצב זה, ברור שלא היה באפשרות ה'נושים ללחוץ על המפיק האומלל.

לכן נתנו לגולן להמשיך בעבודתו, בתקווה שהמפיק ישלם כאשר יבריא. לפי הערכת אנשי-הצוות, נותרו עוד שלושה שבועות עד לגמר-הצילומים.

אבל לא כולם הסיכמו להמשיך: אסי דיין וצוות השחקנים סירבו במפגוע להמשיך ב'עבודה אם לא ישלמו להם. אף לא כדי להציל את תעשיית-הסרטים הישראלית.

מספר אסי: כשחזר, בפעם שעברה, צ'ק ללא כיסוי שניתן לו על-ידי גולדנברג, ה'דע הכוכב הראשי למפיקו: 'שר הביטחון פקד עלי לא לשחק עד שהצ'ק לא י'פירע'.

השבוע הלך אסי רחוק יותר. הוא דרש להקים ועדת-חקירה שתחקור את פרשת חמישה ימים בסיני, המוחרה.

כשלקח מנחם גולן את העסק לידיים, הת'ברר לו שבתרם יוכל להמשיך בעבודה, והיה עליו לפרוע את חובותיו הקודמים של ה'מפיק אברהם גולדנברג. גולן הבטיח תש'לומים תוך ימים ספורים, הצליח לכנס את השחקנים הישראליים, שלא רצו לחכות

לעשות מלחמה בחמישה ימים, לה'גיע לסואץ, להשמיד שלושה צבאות אויב — זה לא כלום.

אבל לעשות סרט על כך? זה כבר הרבה יותר קשה. לפעמים, בלתי-אפשרי.

בגדולים שב'עיתוני-העולם, למשל, התפר'סמו כתבות-ענק על הסרט האיטלקי-הישר'אלי הגרמניזון, חמישה ימים בסיני, בכי'בושו של אסי דיין, בנו של שר הביטחון הישראלי. אלא שהסיכויים כי סרט זה גם יוקרן אי-פעם, נראים כרגע קלושים ביותר.

בשבוע שעבר נדמה היה שנמצא גואל לסרט. לאחר לבטים סביב התחייבויות ה'דיות וחוסר-ממון, הועיק הממונה על עידוד הסרט הישראלי, אשר הרשכרג, את מנחם גולן, הפקיד בידיו את מוסרות-ההפקה.

נדמה היה שנמצא גואל לפרודוקציה. ואז הסתבר שסרט — זה לא מלחמה. ב'מלחמה, מחליפים מפקד, כשיש צרות, וזהו'זו, בסרט, אפילו החלפת המפיק אינה עו'זרת תמיד.

★ ★ ★

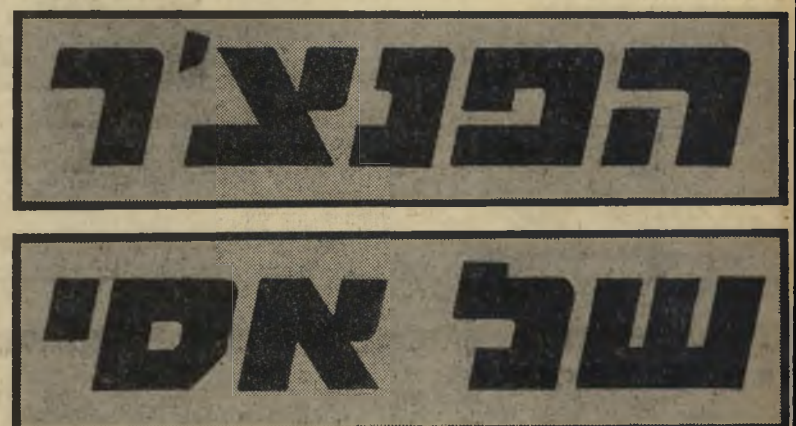
"נם בעיירה" ונם גולן

יחלוצותו של מנחם גולן לעזרת ה'קופרודוקציה שעלתה על שרטון ה'בעיות הכלכליות נראתה, ממבט ראשון, כי'מחאה של התנדבות חלוצית טהורה.

רק כעבור שבוע הסתבר שלא היתה זו חלוציות לשם שמיים.

גולן עמד, לפני הסופות של השבוע ש'עבר, בעיצומה של הפקת סרטו החדש נס'בעיירה. מזג האוויר המדהים, שאיש לא'ציפה לו, גרם להפסקת ההסרטה, הרס ל'חלוטין את הכפר אותו הקים גולן באולפני'הרצליה. היו דרושים למפיק שבועיים של'עבודה מאומצת כדי לבנות את עיירתו מ'חדש. פרק זמן זה הואיל בטובו להקדיש'לחמישה ימים בסיני.

הדבר היה כדאי: תמורת הבטחתו להציל את כבוד תעשיית-הסרטים הישראלית, דרש גולן — וגם קיבל — את זכויות-ההפקה של סרט זה ברחבי ישראל.

עוד לשכרם, ליוס-צילומים ראשון ומחודש. ביום זה היה גולן צריך להסריט קרבי טנקים. הוא קיבל רשות מצה"ל לכך, עמד לצלם יחידת-שריון באימוניה.

אלא שצאת ההסרטה לא השכים קום. עד שהגיעו כולם למקום-הצילומים, הסתבר ש'שוב היה צה"ל זריו מן המנגנון האורח. הטנקים כבר לא היו במקום. כל מה ש'נשאר — היו עקבות-השריון בחול.

כאן פרצה מריבה עזה בין הצוות הישר'אלי של הסרט לאנשי-הצוות האיטלקיים,

רק אז כנס מנחם גולן, במיצו האופייני, 'מערכה, התניע את גלגלי הסרט הכושל.

★ ★ ★

השחקנים סירבו לחכות

ואז, לפתע-פתאום, התברר כי הסרט לא נתקע בגלל חוסר-ידע מצד מפיקו.

פועל הקודם. הסיבה לכל התקלות היתה חרת לגמרי: אי-הבנה מוזרה ביותר בין שותפים הישראליים לבין שותפיהם האי'לקיים לסרט.

את הצד הישראלי ייצגו שני אנשי-עסקים,

הוא זוהר - הוא עשיר - אבל שתי נשותיו היפהפיות ברחו ממנו

מכרות למלכות

שמעונה אהבה מאוד את החופש. אבל אישיותו היא נישאה לו למרות שחברותיה הזהירו: "הוא מכה"!

באחת הפעמים רצה שמעונה לבכות את מרגורלה. למי רצים? לאמא, כמובן. האמא התכוננה בביתה, בתדמיה, הועי קה רופא, אשר הכין תעודת רפואית, לפי בקשתה. התעודה דיברה ברורות על סימני מכרות וחבורות טריות. ברור שסימנים כאלה נימאסו לבסוף על גערה יפה כמו שמעונה, והיא השיגה איכשהו גט מבני, ונישאה בהקדם למליונר הבריטי נורמן רוונד.

★ ★ ★

קורות בתי-שינרתיים

בני המשיך להסתובב בורה ולחפש בחורות. בקולו השקט ובעיניו העצובות, הצליח לסחרר את ראשה של תמי גרוב וליבא אותה אל מתחת לחופה — למרות ש תמי הוזהרה על ידי חברותיה שבני אוהב להכות. כמתנת נישואין קיבלה תמי מאביה חנות למכשירי צילום, פוטו תלביב, בבנין קפה סביון, השייך אף הוא למשפחת גרוב.

נראה היה שבנייהוג מאושרים. הם נכנסו לדירת פאר ב נווה-אביבים, ובני המשיך לנהל את מופעלו של אביו, תמי, מצידה, חילקה את יומה בין עבודה בחנות שלה לבין דאגה לדירתה.

ואומנם, שכניה בבנין היו הראשונים שחשו כי משהו אינו כשורה אצל משפחת בירק הצעירה. קולות צעקה בלתי שיגרתיים עלו מן הדירה. קולות חדים מן המקובל, אף אצל הסוערים שבזוגות.

השבוע פרץ החוצה הסוד הנורא: בני בירק מכה גם את אשתו השנייה. תמי בירק אף היתה מוכנה לאשר את הדבר.

★ ★ ★

אהבה לזא מכרות

הוא היה מכה אותי על כל שטות, היא מספרת. "כשהיה רואה אותי מסתכלת על בחור או מחליפה מילה עם ידיד, הוא היה טוען שאני בגודל בו, והיה מכה אותי!"

בתהפנוקים לא היתה רגילה ליחס כזה. היא לא קיבלה מכרות מהוריה ולא רצתה לקבלן מבעלה.

על כן נפרדו השניים ותמי ממתינה עתה לגט הגואל. על השמועה כאילו כבר הצליחה למצוא קצמה תעשיין איטלקי, שהבטיח לקחת אותה לטיול ליפאן, הגיבה תמי, השבוע: "הלחאי וזה היה נכון! הדבר שאני הכי זקוקה לו עכשיו — זהה אהבה!"

אהבה ללא מכרות, כמובן.

בהתונה נראים בני ושמעונה מאושרים ביותר. אבל כבר אז אפשר לראות את יחסו ה' בעלייתי של הבעל, המחזיק באשתו בחזקה, למרות הכל.

נית. שמעונה ציפצה, הוסיפה להופיע על המסלול, בסתר. כשהוברר הדבר לבני, הוא שכח את הבטחותיו מלפני ה' נישואין — והיכה אותה שנית. מאותו רגע הפך העניין אצלו לנוהג. כשמשוהו לא מצא חן בעיניו, אצל שמעונה — היכה אותה בלי בעיות.

תמר גרוב, בת למשפחה מיוחסת ואמידה, לא היתה רגילה ליחס כזה. היא הלכה בדרכה של מסי 1, הגישה נגד בעלה והאליס תביעה למתן גטי-פטורין.

תמר גרוב היא, ללא ספק, טיפוס של לוחמת. הנערה היפהפיה, בעלת החזות התמירה והפנים המנומחות, ערכה את מלחמתה הראשונה בהיותה ילדה צעירה. כאשר הצטרפה לתנועת הצופים, באה תמר לפעולה הרא' שונה כשהיא נועלת נעלי-סירה. עשו לה משפטי-חברים, בו נלחמה הילדונת כמו לביאה. בסוף, עזבה את הצופים ב' חריף.

אחר-כך התגייסה לצה"ל. שם נלחמה לא רק באויב, אלא גם בכינוי שהדביקו לה: הסנובית. וזאת, משום שאביה ה' עשיר, בעל בתי-קפה אחדים בתל-אביב, נהג להסיעה מדי בוקר בבוקרו, במכוניתו הדורה, עד לשערי המהנה הצבאי. מאוחר יותר התנדבה תמר לצעדת ארבעת הימים, הצטיינה בה, נבחרה למלכת הצעדה של העולם הזה לשנת 1964. אבל בזה לא נגמרו מלחמותיה. לפני זמן לא רב היה עליה להיאבק בהוריה ובחברותיה, שניסו לשכנע אותה לא להינשא לנערי-השעשועים התל-אביבי, בני בירק.

★ ★ ★

"גאלאכסי" ומחזומות

גם במלחמה זו ניצחה תמי. לצערה, עליה היא יכולה להגיד, היום: "עוד ניצחון כזה — ואכרת".

כיוון שבני בירק, נוסף על כך שהוא בן-עשירים, נוסף על מכונת הגאלאכסי המפוארת שלו, ונוסף על חייה-שעשועים שלו ועל בית-החרושת לצורכי-משרד בירק שהוא יורשו ומנהלו — נהנה גם ממינה פחות סימפאטי: הוא נוהג להכות את נשותיו.

בני התחיל להכות עוד לפני שנשא את אשתו הראשונה, דוגמנית-הצמרת שמעונה שחארץ. בני ושמעונה יצאו במשך תקופה ממושכת. חודשים אחדים בטרם נישאו, ראה בני את שמעונה בקפה וזה — יחד עם נערי-שעשועים אחר: הצעיר הישראלי-ברלינאי רפי רוט.

בני התלק מן המקום, אך בפגישה הבאה עם שמעונה הפליא בה את מכותיו.

כשסיפרה שמעונה על כך לרוט, רצה הברלינאי להכות את בני. אך בני לא היה בסכיבה. הוא לא אהב להכות גברים.

★ ★ ★

תעודה רפואית

אחרי פרשה מצערת זו, עברו כמה חודשים בריאים, בטרם נאותה שמעונה להשתכנע שבני בירק הוא גבר חלומתי. אבל כשזה קרה, סוף-כל-סוף, הם נישאו. בני לא רצה ששמעונה תמשיך בקאריירה שלה כדוגמנית

שהיא גם אישיות רמת-מעלה. לעומת זאת, נזכר במריבות על רקע כספי, שפרצו בינו לבין אחיו מנשה, שהפכו את שני האחים לשונאים בנפש.

כך הגיע אלי, במקום החוקרים, לרעיון שאחיו הוא האיש שפנה למשטרה, התחנה לאשה מיסתורית. המשטרה, שהתייחסה תחילה, לכל ההסבר בפיסקופ — ערכה בכל זאת חיפוש בביתו של מנשה. שם נמצאה מכונת-הכתיבה בה השתמשו כדי לכתוב את המכתב החתום "אשת איש רס-מעלה".

אבל סיפור האישיות המסתורית והאשה היסופית ממשיך להסתובב בחוגי-ההגים, בארץ.

דרכי חיים

דבר אלי

בפרחים

הצרות של שמואל מנצור (25) התחילו כשחברתו רבה איתו קשות.

מנצור אהב את חברתו. על כן החליט לפייס אותה בדרך הרומנטיות המקובלת על מחזרים מאז ומעולם: לכבד אותה בור פרחים, בתוספת פתק המבקש ממנה בתמורה חיוך.

ואז נתגלתה לו הצרה השנייה שלו:

חברתו חיה בחולון — וכיוון שהוא הגה את רעיון הפיוס בשעה 9.30 בערב, לא היה לו מאיפה לקחת פרחים.

הנשמה הכי יפה. אלא שלא איש כשמואל מנצור ירתע מפני מיכשול בדרך להאבתו.

הוא ניגש לחנות-הפרחים הסמוכה ביותר, ניפץ את החלון האחורי של החנות, וחזר פנימה.

"כדי לקחת זר-פרחים אחד ויחיד", כפי שהוא מדגיש.

אלא שהשכנים והעוברים-ושבים במקום לא ידעו על כוונותיו הרומנטיות. הם הבחינו רק בפורץ הנע בחנות החשוכה, והזעיקו את

המשטרה. מנצור נעצר, והובא בפני שופט. "לא, לאנשים רבים אהבה גדולה כמו שיש לי," ניסה להסביר את מניעיו בפני הי ופט, "ופרחים זה הדבר בעל הנשמה הכי יפה בעולם!"

אלא ששופט בישראל אינו יכול תמיד להתחשב במניעים ריגשיים כל-כך. בייחוד לא כשהמשטרה טוענת שיש רגליים לדבר שמנצור בחר בחלון האחורי כדי לגנוב מחנות-הפרחים יותר מסתם זר פרחים אחד. השופט ציווה על מעצרי-חקירה בן שישה ימים, בהם תהיה למחזר הזהות לערער על הפסקו שהתברר לגביו כקסלני: "דבר אליה בפרחים!"

האדון והגברת רבין

מכונת פלימוס נעצרה ליד הסופרמרקס ברחוב אינזבירול. הנהג כיבה את המנוע, והגברת רבין יצאה מתוכה עם שני סלים. הנהג לקח עיתון והחל קורא. הגברת רבין נכנסה לסופרמרקס. עברו עשר דקות, הנהג גמר עיתון אחד ולקח עיתון שני. עברו עוד עשר דקות, הגברת רבין יצאה מהסופרמרקס עם שני סלים מלאים. הנהג יצא מהאוטו, סתח לה את הדלת, עזר לה להכניס את הסלים פנימה, עזר לה להיכנס בעצמה, התיישב בחזרה ליד ההגה, התניע את המכונה ונסע.

אולי לא תאמינו, אבל הנהג שהוביל את הגברת רבין לסופרמרקס הוא לא פחות ולא יותר מאשר בעלה, הרמטכ"ל לשעבר, שגריר ישראל בארצות-הברית לעתיד, האדון **יצחק רבין**.

ראיתי אותם מתרחקים במכונית מהסופרמרקס, חיכיתי עשרים רגעי תפסתי טלפון פנוי, וחייגתי את מספרה של משפחת רבין.

"מה?" שאלה אותי הגברת רבין, "אני לא רואה שום דבר מיוחד בזה שבעלי מלחא אותי לסופרמרקס. זה רגיל לגמרי, אילו ביקשתי אותו ללחא אותי למספרה, גם את זה היה עושה. אני לא מתפעלת מזה."

לאה רבין היתה ידועה בתור אחת משתי הנשים הכי יפות בסמינר בגבעת השלושה. השנייה היתה **רחל לימון**, אשתו של האלוף **מוקד לימון**. היא היתה מפורסמת ביופיה ובזוג הרגילים שלה, ואומרים שבאחד במאי כל הבחורים היו הולכים לראות את המצעד כדי לחזות ברגליים של לאה, שהיו מציצות מבעד למכנסי החקי הקצרים.

"היום אני כבר לא הולכת עם מכנסיים קצרים", היא מודה, "רק לפעמים, לבריכה, לחנות, או בבית. בכל אופן, מעכשיו, כאשר דיפי לומט, אני אצטרך להיפרד מהם לגמרי, אני משאירה את כל הווגות בארץ. לא ארזתי אותם אפילו."

הם התחתנו באוגוסט, לפני עשרים שנה, בין שתי ההפגנות של מלחמת-השחרור. הזמנים היו קשים, והתחנה היתה פשוטה וצנויה, בלי ירח-דבש, בלי מסיבות גדולות.

מאז היא קוראת לו: "איש", היא מאמינה בו, אוהבת אותו, ומלחה אותו בכל האירועים והמאורעות בהם הוא משתתף. למרות שאנחנו נשואים כבר עשרים שנה, היא מספרת, "הוא עדיין לא הפתיע אותי אף פעם אחת. הוא לא אוהב להפתיע."

ההכנות לנסיעה לארצות-הברית נמצאות בעיצומן. לאה כבר ארוזה את הבגדים. את כל מה שלא לקחה השאירה לעוזרת, ורבין לקח את החבילה ואת העוזרת, במכונית שלו, הביתה. את הבת דליה, העומדת לסיום את בית-הספר, הם משאירים אצל הודו שלה, האלוף **אברהם יפה**, ואת הבן הם לוקחים איתם.

בארצות-הברית יהיו להם חיים אחרים לגמרי. הם יצטרכו לשנות הרגלים ודרכי-חיים. אבל על דבר אחד אני חושבת שהוא לא

יחתר, "אומרת האשה, "הוא לא יקח נהג. הוא אוהב לנהוג בעצמו." כשהוא היה צעיר, עוד לפני שהכיר את לאה, החברים שלו אמרו עליו שהוא ייהרג על האופנוע שלו. הוא לא היה עוזב אותו. אחר כך, כשהוא למד לנהוג, הוא סירב להיפרד מהמכונית שלו, וגם כשהציעו לו לקחת נהג לפני הנסיעה לארצות-הברית, הוא סירב לחתור על ההגה.

"ואין ההרגשה להיות נשואה לבעל אורח?" שאלתי אותה. "זה אותו הבעל, אם הוא חייל או אם הוא אורח", היא ענתה לי, "אבל ההרגשה מצויינת. הוא עשה את הדרך עד הסוף, ועכשיו אנחנו חוגגים כמעט כל ערב."

הבעל הפך אורח, אבל עכשיו הוא עוד יותר עמוס בהכנות וב-

יצחק וזאה רבין

עבודות מאשר קודם. יש המון סרטים טובים בעיר, מספרת לאה, "כבר מזמן אנחנו חולמים שיהיה לנו זמן ונלך לראות אותם, ואין זמן, עוד לא ראינו אף סרט."

הפעם הראשונה שהוא פשט את המדים היתה ב־31 בדצמבר. זה לא היה לכבוד הסילוסטר, זה היה במסיבה לכבוד חמש שנים מאז התמנה לרמטכ"ל.

לכבוד סיום תפקידו הוצף ביתו מתנות. "המתנה הכי מרשימה", מספרת לאה, "זה הסרט שנעשה עליה, עם כל הקטעים של ה'מלחמה מחיל-השריון' הוא קיבל צוק סלע, ועליו מספס טנק מחובר לסלע. מהרמטכ"ל החדש קיבלתי זוג פמטים נפלאים מכסף."

"והוא מתרגש לקראת הנסיעה?" שאלתי אותה שאלה אחרונה. "לא", היא ענתה לי, "הוא יודע מה התפקיד שלו, והוא ישתדל למלא אותו על הצד הטוב ביותר."

וחוץ מזה כל פעם שיהיה לו חופש אני אקח אותו אלי לסופי-שבוע. החלטנו שזה פשוט יהיה יותר בריא לילד, שאני אעבור לגור במקום אחר."

וכך הוא עבר ללירית-סודיו קטנה, והוא שומר שם על הסדר בתור שמדונב לידה.

"אני גם יוצא עכשיו", הוא מגלה, "עם **אניטה גריקס**, גם היא גרושה, היא אחת משחקניות-המחזמר המוכשרות ביותר באמריקה."

ולמרות כל הדרישה הזאת, הוא יצטרך לאכזב את הדורשות ולבוא ארצה בפסח, ואולי להישאר כאן לצמיתות. הוא מקוה שהן תתנחמנה. הוא יואיל לשלוח להם מכתבים מהארץ. "אבל הבעיה הכי קשה", הוא מודה, "זה הבן שלי. אני לא יודע איך אוכל להיפרד ממנו. הוא הלב שלי."

ג'וקי ארקין ואשתו

אדם נדרש

"עברתי ללירית-רוקס חדשה", מבשר לי **ג'וקי ארקין** מניו-יורק. "הנכתי אותה כבר עם ישראלית שזה עתה הגיעה הנה, והתור עוד גדול."

הוא נפרד מאשתו לתקופת-נסיון, כדי לראות איך זה משפיע על שניהם. "בזמן האחרון לא היה אצלנו שקט נפשי", הוא מתוודה, "והחלטנו שהכי טוב שניפרד בי צורה אינטיגניטית. אני אבוא הביתה פעם בשבוע, ביום השישי בערב, לארוחת-ערב, כדי שלילד תהיה הרגשה של אבא ואמא."

רים לסביבים. "ומאז יצא הסיפור לאור, לא היה גם יום שישי אחד במספרת אנטה בו לא דשו בו הלכות הנסערות בעונג רב, ומכיוון שמספרה אינה עוד בבחינת שמורת טבע סגורה, לא עבר זמן רב והסיפור היה גם נחלתם של שאר מספרות הנשים בעיר. ולמי שלא האמינה קראו את אירמה ו-שאלו אותה תוך קריצה ערמומית: 'תגידי אירמה, איך רינה?'

אירמה המתוקה, שעם כל הערמומיות ש'מייחסים לה, לא תפסה במה מדובר. היתה אז משיכה בהתלהבות גדולה: 'רינה? זאת הבחורה הכי נהדרת בארץ? אין עוד יפה כמות! אני משוגעת אחריה!'

וזה היה מספיק כדי לאשר את הסיפור. אולם שעה שכל העיר דיברה על האהבה הפרחת בין היצאנית לבין בת החברה הגבוהה, וכולם נדו בראשם לגורלה של בת העשירים הנזקקת לחסדיה של אשת רחוב, היה רק חסרון אחד בסיפור היפה הזה: הוא לא היה נכון.

"אירמה?" אמרה רינה, כאשר נשאלה איך דות היכרותה עם מאהבתה כביכול, "אני לא מכירה אותה בכלל."

אירמה עצמה היתה גלוית-לב יותר. כאשר שמעה על הסיפור צחקה בכל לב. "הלוואי וזה היה נכון", אמרה. "נכון שאני חושבת שרינה היא הבחורה הכי יפה בארץ, ונכון שאני מעריצה אותה. אנהני מסתפרות יחד במספרה, ואני תמיד מתלהבת כשאני רואה אותה. אבל זה הכל. חבל עליה. חבל שיגידו עליה את הרברים האלה שזיג עושה."

המחזרת

"זה לא יכול להיות!" אמרו הנשים שראשיתן היו אחרות בתוך מייבשי-השיער. "מה לא יכול להיות? אתן לא מאמינות תשאלו את אירמה!"

הסיפור שהעמיד את שערותיהן התפופות של כל לקוחות מספרת אנטה בתל-אביב, היה באמת מדעז. גיבורותיו היו שתי נשים, שתיהן דמויות ידועות בחברה התל-אביבית, אם כי כל אחת מהן ידועה יותר בקצה אחד של החברה.

האחת, דמות מפורסמת בחברה התחתונה, יצאנית יפת-תואר, שלמען הסיפור ייקרא לה **להל אירמה**. שניה — דמות מפורסמת בחברה הגבוהה — יפהיפה זוהרת וצעירה, בת לאחת המשפחות העשירות בארץ, המנהלת חיי משפחה מכובדים, של צרכי הסוואה ייקרא בזה שמה **רינה**. סיפור שקשר את שתי דמויות אלה יחד, גילה כי השתיים קשורות קשרים אינטימיים למדי, קשרים המכונים בלשון המדע "קשר

בשבוע שעבר עזבה **ערי קפמן** את הארץ והשאירה אחריה עשרות מחזרים מתוסכלים.

עדי קפלן התחילה את חייה הנשיים בחור סטודנטית באוניברסיטה בירושלים. משם היא עברה לתל-אביב, להיות נערת-זוהר מפורסמת, ובעקבות זה, בשנת 1962, היא נבחרה, בתורכיה, כבעלת הגוף היפה ביותר בעולם.

היא חזרה ארצה, הפכה מזכירתה של **ממי דה-שליס**, ומהמשרד של ממי היא עברה למסלול התצוגות כדי להיות דוגמנית, ובסופו של דבר היא התחילה ללמוד לשיר והפכה זמרת.

אבל זה עוד לא היה הסוף. משום שעכשיו היא נבחרה לייצג את ישראל באמריקה, כי **נערת התפוז** של שנת 1968.

עדי קפלן לא התפרסמה כדוגמנית או כמלכתייפי, היא התפרסמה בעיקר בדיסקים ובמקומות בהם אנשים רוקדים. היא נחשבה לרקדנית הסקסית ביותר בארץ, והריקוד שלה הפעיל את דמיונם של כל הנברים שחזו בו.

היא רקדה והפילה ברחשה נברים חזקים וטובים, כמו **ישראל רינגל** מסרטי

ערי קפמן

רול, **נחום רז**, עורך-הדין **אברהם יהל**, **משה ינקא**, ועוד ועוד גברים חזקים וטובים.

המחזרים שלה סיפרו לחברה על נסיונם העשיר איתה, ועוררו קנאה בין כל אלה שלא חיזרו אחריה, ולא הצליחו, ונאלצו להסתפק בהסתכלות על גופה המתנועע ברחבת הדיסקוסקס.

רק המחזרים עצמם, ועוד מתימנע יודעים, אבל שומרים את העובדה הזאת בסוד, שעדי קפלן, למרות המראה המפתה שלה, לא קיימה מעולם יחסים עם גבר.

המאשרת

ביום השישי האחרון ישבו במלון נאות-מדבר כל אנשי הצוות של חמישה ימים בסני, כולל **אסי דיין** ו**אלה נאוו**. אליהו נאוו ראש עיריית באר-שבע, בטוב עליו לבו ביין החל מספר סיפורים: "חמש מאות חתולים הרגתי כבר השנה", הוא סיפר. "הורקתי אלפי פהי זבל, אני ראש-עירייה למפות", הוא דיבר ודיבר, וברגע מסוים נדמה שהוא קצת בודד, ואז התפרצה למלון, במלוא זוהרה, השחקנית **גאולה נוני**.

היא נכנסה לאולם בסופה, ובקול צחוק פרוץ, "חה חה חה", היא צחקה, "אני מאושרת, אני מאושרת, אני עומדת להתחתן, מה אתם יורעים, חה חה חה". ואז היא הוציאה מתיקה תמונה של בחור. "זה מוטקה", היא אמרה.

ואם אתם חושבים שבאר-שבע, או מלון נאות-מדבר, משפיע לרעה על הנמצאים בו, אתם טועים. לפני מספר חודשים נפרדה גאולה מבעלה, **יוסקה זינגר**, וביקשה ממנו גט. יוסקה המשיך לאהוב, ניסה לזכות את העניין, הירשה לה להשתמש במכונית שקנה לה במתנה, הוסיף לתת לה כסף ולהשפיע עליה אהבה. אבל גאולה כבר הסתובבה באותו זמן ברצינות רבה עם שחקן-הבימה הצעיר, **רפי נתן**.

הנה לפני שבועיים הופיעה בקסבה, בצחוק פרוץ ושמחה גדולה. "תנו לי סטייקים", היא שרה למלצרים בקול רם, "תנו לי אוכל, תנו לי מרק, הוי ידידי, תנו לי, תנו לי", באלו המילים ובמנגינה מזוהר, והמלצרים, שהכירו אותה, התייחסו אליה בזהירות. והנה היא הופיעה בבאר-שבע, יחד עם אחותה, והתחילה להסביר לאליהו נאוו, ראש עיריית באר-שבע, שהיא עומדת להתחתן עם מוטקה. אליהו נאוו סיפר לה על צרות החתור לים ומחיה-זבל שלו, ובין השניים שררה הבנה גמורה.

עוד לפני חודשיים היו בניאדם הולכים לראות סרט כדי לראות סרט. היום, אם לא מצינים להם יחד עם הסרט גם מחזיקי מפתחות, לילה עם בריזיס בארזו, או איה פרט אחר, הם לא באים.

כדי שהאנשים ילכו לראות את הזרה (פירסום 729), נתנו להם לראות את מארי פרנס בווייה החיה, שבאה לשם כך מ' פאריס. לקראת הקרנת ההרפתקנים (פירסום 729), התקשרו עם יצחק תמרקים, והציעו לו לחלק קרם לכל בחורה שתבקר בסרט. היצחק ראה את הסרט והוא לא מצא חן בעיניו, לכן דחו את הרעיון לסרט אחר.

מירי דארק הובאה ארצה (פירסום 729) לסרט סודה של פילגש: לצופה ה-30,000 של 3 שעות ביוני הובטח מטוס קטן במתנה. בפאטומס חילקו פרס לכל צופה (פירסום 729). לקראת אחד המערבונים בתמר נתנו ל- אדם לבוש בגדים מכסיקאיים להסתובב ב- רחובות ולהזמין אנשים, ולקראת סרטו הבא של לואי דהפינס סקנדל במשפחה, תיערך הקרנה מיוחדת לקרתיים.

יחד עם זה רבו האינטסים של המודעות וההבטחות המפתות של המפרסמים: "בנות תלאביב, חלומכן הגיע!", "תשוקה ואונס, רק אצלנו", "באותו מחיר — אלימות, סקס, זחעות שעוד לא ראייתם מעודכם!" נלחמים על נפשו של הצופה עד זוב דם.

שני פירסומי-הסרטים הגדולים ביותר בי ארץ מסבירים את המצב, כל אחד בדרך: **● חיים פלד:** "יש תחרות. ההיצע של הסרטים יותר גדול. בתלאביב יש שלושים בתיקולנוע, ורק שבעה מהם יכולים לעבוד טוב. סרט טוב יכול ללכת חוד-

היה פרינסס, ויצאנית הצמרת ששמו היה יפהיה היום, ועוד."

● חיים פלד: "הפירסומאים בארץ נותנים בדרך כלל לכל הסרטים אותם הם שמות: הבונוים, הרוצחים, הנועזים, מושכים את הקהל תמיד עם אקדח ודם, הפלקטים כולם דומים ומכוערים, מלאי שקרים, ציטות לא נכונות, הונאה."

● בנימין הראל: "עם התפתחות הקצוץ אנחנו עושים כבר מודעות בארבעה צבעים, מגדילים אותן, ומכניסים גם סיסמאות חדשות ומיוחדות. הגה לסרט של לואי דהפינס אנחנו כותבים: 'בקרב יהיה סקנדל במשפחה'. זה רעיון חדש."

● חיים פלד: "הפירסום של בנימין הראל הוא המוני, סנסציוני, שטחי, ובומב-סטי, שיגרתי ברמה שמוטב שאחרים ישפטו אותה."

● בנימין הראל: "פלד עובד על פרטקציה. לאבא של אשתו, וידו, יש בתיקולנוע בחיפה ובתלאביב, וכדי להיות בסדר, נותנים לי סוכני-הסרטים את הפירסום. אצלי זה עבודה, זה לא פרטקציה."

סרטים

השותקים

הם הרוצחים

השחקנים (פאר, תלאביב, ארצות הברית) ספריו של גראהם גרין דומים בזמן האחרון יותר מדי זה לזה. הגיבור של

פלאקאט שי פלד
"הראל הוא המוני"

השחקנים, היושב בהאיטי, נראה כמו כפילו של גיבור האמריקאי השקט, היושב בסיגון. הוא (ריצ'רד ברטון בסרט) נמצא בהאיטי; משום שירש שם מלון פושטר-גל מאמו, והוא נשאר שם, למרות מישטר העריצות והזוועות, משום שהוא מאוהב באשת שגריר דרום-אמריקאי (ליו טיילור בסרט).

כמו הגיבור בסיגון, גם הוא אינו רוצה להיות מעורב במה שקורה במקום. הוא רואה את עצמו כזר, כצופה מן הצד. ה-פוליטיקה אינה מעניינת אותו. הוא לא מאמין באלוהים, ולא בשום דבר אחר. הוא רוצה לחיות בשקט, למלא את תפקידו, ול-אהוב את האשה שהוא אוהב.

אבל בסופו של דבר קורה לו מה שקורה לגיבוריו של גראהם גרין. המאורעות סוחפים אותו לתוכם בעל כורחו. מסתבר לו שאי אפשר להיות במקום בו ההבדל בין ה-מדכאים למדוכאים, בין הרוצחים לנרצחים, הוא כל-כך בולט, ולא להזדהות עם אלה או עם אלה, משום שהשותקים שייכים באופן אוטומטי לראשונים, לרוצחים.

כמו בשאר ספרי גראהם גרין, וכמו בי מחזותיו של ז'ן-פול סארטר, המניעים של הגיבור אינם ברורים, ולא ידוע אם הוא לא התערב בנעשה סביבו בגלל האשה ש-אהב, בגלל קנאה או שנאה, וגם אין לזה חשיבות.

השחקנים הוא ספר פשטני, והסרט לא הוסיף לו עומק ורעיונות. ליו טיילור מעצ-בנה, משום שהיא שמנה, לא יפה, משחקת רע, ומפריעה לבעלה ברטון לשחק.

אבל למרות זה הסרט מרתק לא רק מא-שום שהוא עשוי בצורה מקצועית, אלא משום שהוא מתאר בצורה מזעזעת את אחד (המשך בעמוד 24)

פלאקאט שי הראל
"729 עובד על פרטקציה"

שיים, אבל אם יש תחרות, הוא ילך רק שי-שה שבועות, לכן צריך לתת לו תמריצים."

● בנימין הראל: "אחרי המלחמה ירד הביקור בסרטים. בגלל זה צריך למשוך יותר את הקהל."

● חיים פלד: "אני מאמין בדברים ישירים. קודם כל מוכרים את המוצר. אני לא מאמין שאם מחלקים מחזיקי-מפתחות זה עוזר לסרט. הסרט מצליח רק אם מעור-רים סקרנות הודות לאדם שקשור בו, ה-כוכב או הכוכבת, הבמאי וכו'."

● בנימין הראל: "הראש מתפתח, ומתקדמים היום לקראת דברים מיוחדים יותר, כמו הצגות מיוחדות לקרתיים, מחלקים קרמים וכל מיני דברים. היום מוכרים סרט כמו סבון, כמו תמרקים. בעלי הקולנוע ראו שזה עוזר, שיש תוצאות, והם מעודדים את הפירסום. זה הפך מקצוע."

● חיים פלד: "אין שום קריטריון המאפשר לדעת אם הפירסום הצליח או לא. זה עניין למומחים. התפקיד של הפירסומאי הוא להגיש את הסרט לקהל לו הוא מיועד, להתאים את השם, למסור את הרעיון או את השליחות של סרט."

● בנימין הראל: "בעניין שמות יש לשחילי (המפיץ מיכאל שחילי) רעיונות מצוינים. הוא אדם לא רגיל, הוא, למשל, נתן את השם התשוקה לילד לסרט ששמו

הקצוץ נפלא כלא אבטלה

בבית ספר "דיאנה" רוכש התלמיד בנוסף לידע מקצועי, סיון מעשי רב ובטחון עצמי בעבודה מעשית, וזאת הודות ללקוחות הרבות והקבועות המבקרות בסלון

בית הספר והנהנות משרות מעולה הניתן במחירים נמוכים ביותר למסיימי הקורס ניתנות תעודות סיום וסיוע לקליטתם בעבודה.

הקורס
החדש
נפתח:
1.2.68

בית-ספר
ספרות
נשים

דיאנה

פבר דיזינגוף ריינס 101"א טל. 226066

הנך מוזמן לבית ספרנו

לחזות בהשגי תלמידינו במקצועות

גרפיקה ציור אופנה

כולל גזירה ומודליזציה

שרטוט

בנין, ארכיטקטורה

ורק לאחר מכן תחליט אם
ברצונך להצטרף לאחד הקור-
סים שלנו

פוליטכניקום

החודש נפתחים קורסים
חדשים בסניפינו:

ת"א	חיפה	ר"ג	חולון
רחוב ברנר 17	שמריהו לוינ	ביאליק 42	סוקולוב 56
מפנת אלנבי 55	30		

בצער רב

אנו עוברים ועוזבים את המקום אליו התקשרנו במשך 30 שנה ובו שרתנו והקלטנו, בין היתר, את ד"ר וייצמן ז"ל, ד. בן-גוריון, מנחם בגין, נ. פרידמן-ליק, משה שרת ז"ל, גבי גולדה מאיר, שרים רבים ואמנים בעלי שם ואישים חשובים אחרים מתקופת פלשתינא א"י ועד מדינת ישראל.

אנו שמחים להודיע

על העברה זו כי במעוננו החדש נוכל לשרת את לקוחותינו היקרים לנו ביתר נוחות בשטחים: הקלטה על סרטים ותקליטים, מכשירי הקלטה (גם השכרה), התקנת מיקרופונים, מכשירי תשובה אוטומטיים למלפון, אלקטרוניקה ותיקוני רדיו.

הכתובת החדשה:

רדיו דוקטור / שרות להקלטה ישראלי

תלאביב, רח' שלום עליכם 18, טל. 244118

ה. ר. הלינגר — מהנדס

קולנוע

בוקר הארוחות שלה לא היו ארוחות, והייתה שלה לא היו חיים.

המפיק האיטלקי בא לראות אותה שוב, בביתה, והחליט להתאהב בה. הוא התחיל לחזר אחריה בחום ובמרוץ, והיא ציחיתה על בעלה לא לתת לו להיכנס הביתה.

הבמאי ראה אותה והחל להשפיע עליה הצעות לשחק בסרט, או בכל סרט אחר שייעשה. השחקנים באו לבקר אותה, ולשוחח איתה, והבית המיבצר שלה חדל להיות בית וחדל להיות מיבצר. היא היתה בורחת לחדרות כדי להתחבא שם.

עכשיו, לאחר שהסרט התפוצץ וההפקה הועברה למנחם גולן, התפנה ביתה של עליזה דגן, והיא שבה להתחמם מול התנור, לפתור תשבצים ולקרוא ספרים.

תדריך

הומור

האימלקים הדלדו (גורדון, תל-אביב) אנה מניאני, כל ילדיה, בעלה ואמה מחליטים ביום השבת ללכת לקנות גלידה בחנות ש מעבר לרחוב ההומה והסואן. כדי להגיע ל עבר השני, הם מטפסים על מכוניות, עובדים רים מתחתן ובתוכם, נלחמים עם נהגים, חוזרים אחורה, ממשיכים הלאה, מגיעים לעבר השני מגלים שהאבא אבד אי שם ב

עדיזה דגן

זר לא דפך בדלת

דך, תוורים שוב לקחת אותה, ובסופו של דבר הם מגיעים חסרי-נישמה לחנות-הגלידה ושם אומרים להם שאין גלידה, שינסו בעבר השני של הרחוב. זהו אחד המערכונים הי טובים שבסרט. יש עוד הרבה, טובים פחות וטובים יותר.

אינקה הסוררת (מוגרבי, תל-אביב) הגיגה גדולה מלאה שמחה, אוירה וצבעים, מבוססת על הקומדיה של שקספיר, עם ריצארד ברטון וליז טיילור (ראה טרטיס).

אמנות

ביצאנית הצמררת מציג לואי בורגואל אוסף של סטיות, מודחקות וגלויות, בנפשה של אשה הגונה, החיה כלפי חוץ חיים הגונים, שקטים ומסודרים, עם בעל טוב ומסור (ארמון דויד, תל-אביב). סול סקופילו מדגים משחק גאוני **בארים לכל עת**: סיפור חייו ואמונתו של תומאס מור (נת, תל-אביב). סרטו של קלוד ללוש **לחיות כדי לחיות** נמצא כבר שבוע שמיני בקלנוע צפון. תל-אביב, ואינו זקוק להמלצות. הגרמנים צוחקים על הגרמנים ב קומדיה האמיתית על תאחת המדיה הגרמנית, **הסרן האמין מקופניק** (תכלת, תל-אביב), ובסאטירה על גרמניה זאת ר גרמניה האחרת **באנו ילדי הפלא** (אוריון, תל-אביב). אבל מעל לכל חובה קדושה לכל אדם שיש לו ראש, ובראש עיניים, לראות את **למות במרדריק**, סרטו של פרדריק רוסיה על מלחמת ספרד.

פעולה

3 שעות ביוני (סינרמה תל אביב), **12 הנעזים** (אסתר, תל-אביב).

(המשך מעמוד 23)

המישטרים האכזרים ביותר הקיימים ברגע זה בעולם, מישטר שבו הנשיא, מפאפה דוק דובאלייה, הוא האל הכל-יכול, המחזיק את העם בכערות ובעוני, ורוצח ללא חוק וללא משפט, בעזרת פלוגת-סער מאורגנת היטב, את כל מתנגדיו, בתליות, בעינויים, ביריות.

חגיגה

נהדרת

אינקה הסוררת (מוגרבי, תל אביב; אנגליה) בשם שקספיר טוענים שבסרט אין כמעט שום דבר מהמחזה, כל העלילה נעלמה אי-שם בין ליז לברטון, הדיאלוגים קבורים בתוך העלילה, וכל מה שנשאר זה ריצארד ברטון, המחליט להתחתן עם ליז טיילור בגלל הכסף של אביה, והמצליח ל אלף אותה לאט-לאט, עד שהוא הופך אותה מאשה פרועה וסוררת לרעיה שקטה ו צייתנית.

בשם האמנות טוענים שאין בסרט שום רעיון, ובשם החיים טוענים שאין בו חיים, רק משתאות וריקודים. אבל אפשר להתייחס אליו בלי שמות. זהו סרט עליו ומלא קסם. אולי אין בו הומור ממש, אבל יש בו האוירה המבדחת של הקומדיות של שקספיר, שפע של תעלול לים משמחילב משתאות ושירים מחממי נפש, והטקסט של שקספיר המתננן והמנצח על הכל.

ליז פחות רעה מכרגיל, וריצארד ברטון נפלא. עולה על עצמו, ובמשך כל הסרט מרגישים הרגשה של חגיגה גדולה. אותה הרגשה שהיתה פעם לאנשים כשהיו הולכים לראות תיאטרון.

ישראל

נערה

ללא בית

באחת הפעמים בהם הסרט חמישה ימים בסיני כמעט פשט את הרגל (העולם הזה 1585) הוצע לתת לאיש בעל כישרון וכוסר לארגן את העניינים. המפיקים של הסרט פנו אל דני דגן, וביקשו ממנו להיות האיש. דני לא סירב, החל מנהל את העניינים, וכשנוכח במהרה שלמפיקים אין די כסף כדי לשכן את הסרט במשרד כלשהו, הציע להם להשתמש בדירה שלו, בת ששת החדרים, כמשרד.

הצרה היא שלדני דגן יש לא רק דירה יפה וכלים נאים, אלא גם אשה יפה. אומרים שהיא האשה היפה ביותר בארץ, ומי שראה אותה יבין מיד למה שהם מתכוונים. אבל לעליזה, אשתו של דני, יש כמה קפריזות, חוץ מהיפוי. היא שונאת שמתורים אחריה, היא שונאת שמסתובבים סביבה, היא שונאת לשמוע כמה שהיא יפה ונהדרת. היא אוהבת לשבת בדירה שלה באחד מ שתי חדריה, לקרוא ספרים, לפתור תשבצים, לקנות שמלות, לארגן את משק הבית ולייעץ לבעלה איפה להשקיע כספים ואיפה לא.

מתחת לשמיכה. דני עוד לא הספיק להחזיר את דירתו, והנה בוקר אחד היא שומעת מתוך מיטתה צעדים בדירתה, ו קולות גבריים האומרים כל מיני דברים ב איטלקית. היא חישה אם לרוץ לסגור את הדלת על מפתח או לא, וראתה שאין לה זמן.

הקולות פתחו דלתות של חדרים בביתה, חיפשו משהו והתקרבו לאט-לאט לחדרה. היא הכניסה את הראש מתחת לשמיכה ו הפטיקה לשום. הקולות הגיעו לדלת חדרה. הדלת נפתחה. הקולות הסתכלו, לא ראו כלום, ועזבו את החדר.

האנשים רק עזבו את הבית והיא קפצה כעס מהמיטה כדי לברר מי הרשה לאנשים זרים להסתובב בחדרים שלה. היא לא הספיקה ללבוש את החלוק ולצאת מהחדר, ו הנה אדם חדש, זר, נכנס הביתה.

הוא התחיל להסתובב בחדרים ולחפש. הוא ניסה גם להסביר לה מה הוא מחפש, אבל לרוע המזל הוא עשה את זה באיטלי קית. כשהוא הלך, הגיע עוד משהו וגם הוא חיפש, ורק אחרי שבעלה חזר הביתה הוא הסביר לה שהשחקנים האיטלקיים הגיעו ארצה ולא ידעו לאן ללכת. הם באו לדירה לחפש את הבמאי. אחרי שהם הלכו, שמע הבמאי שהשחקנים הגיעו, והוא בא לדירה לחפש אותם. אחרי כן שמע המפיק שכולם מחפשים את כולם, והוא בא לדירה למצוא אותם.

המפיק התאהב. עליזה נאנחה והלכה להכין לעצמה ארוחת-בוקר. אלא שמאחר

באלוהים אמא, אני שונא את המלחמה

מאת יגאל לב

הרומן הראשון על רקע מלחמת ששת-הימים. סיפור דרמטי ומרתק על הקרב הסמוי, המתחולל לא בחזית, אלא בלב של כל לוחם: הקרב בין החרבה והפחד, בין אהבת החיים והנאמנות לחברים — הקרב בו נחרץ למעשה גורל המלחמה.

„ביתן“, הוצאה לאור הפצה: י. מרגליות, מלצ'ט 38, תל-אביב, טלפון 35200

הנחה מיוחדת למזמינים בדואר

5 ל"י

במקום 5.50 ל"י

ה"ו	גזור כאן
לכבוד „ביתן“, הוצאה לאור, ת.ד. 2554, תל-אביב	
הנני מבקש לשלוח אלי את הספר „באלוהים, אמא, אני שונא את המלחמה“ מאת יגאל לב.	
הריני מצרף בזה שיק/מחאת דואר ע"ס 5.50 ל"י.	
השם	
הכתובת	

ספרים מיוחדים בנושאי האירוטיקה ישלחו בדואר לביתך

1. שירים אירוטיים של הפרימיטיבים

ליקט: א. די נולה עברית: רינה שני שירים של הפרימיטיבים, בהם האהבה, המין והאינסטינקט משוחררים מסייגים מקובלים.

5 ל"י במקום 6 ל"י

2. חוגו של סרטן

רומן מאת הנרי מילר הרומן המהפכני אודות התאווה, הריון מן המהות תמרוך בספרות העולם.

5 ל"י במקום 6 ל"י

3. על האירוטיקה של המיעוטים

מאת ד"ר ל. אולרשטס הספר השבדי הנודע, המגלה את חיי המין של הסוטים. מיועד לנוערי דעות קדומות.

5 ל"י במקום 7 ל"י

גזור ושלח
לכבוד „המפיק“, ת.ד. 16096, ת"א
נא לשלוח לי את הספר
תמורתו אני מצרף 5 ל"י.
בהמחאה/המחאות דואר/מס
שם וכתובת מדויקים
הרוכש שלושת הספרים ישלם 12 ל"י בלבד

קולנוע „אוריון“ תל-אביב

(אולם הקולנוע המחודש לאחר שכלולים ושיפוצים)

8

מציג בהצלחה בלתי רגילה שבוע

סוף סוף

הותר להצגה!

ולדי הפלא

WIR WUNDERKINDER

70,000 צופים כבר ראו, התפעלו ונחנו!

העתונות כולה — המליצה

קול ישראל: „סרט חובה“

בקרב: „אורה“ חיפה — „אורנו“ ירושלים. המפיץ וילי פלדשטיין

דרושות 2 נערות מגישות

רעבודה במועדון-ריקה

שעות העבודה מ-7 בערב עד 1 אחר-הצות.

לפנות טלפונים 84906—84907 בשעות 12.00 עד 3.00 אחר-הצהרים, ירושלים.

סרטום כן-נאים ירושלים

„החיים הללו מצאו חן בעיני. אני חושבת שהכל בעולם זה בילויים ולעשות חיים.“

אלא שדרך-חיים זו עשויה להיות מסוכנת — אף בשביל נערה נוקשה כגילי פוננטי. יום אחד התעלפה, באחד ממועדי דוני-הלילה. „עד היום אני לא זוכרת מה לא עשו לי שם“, היא מודה.

ויום אחד חזרה לבית-המלון שלה וגילתה שכל בגדיה וחפציה נגנבו. גילי קמה, הלכה לתחנת-המשטרה, הסבירה את מצבה, ותבעה עזרה.

הם בדקו את העניין והעלו חרס. „אבל כיוון שרצו שלא אסכול מרעב, נתנו לי רישיון-עבודה בתור זונה“, היא מספרת. „ואם כי הייתי יהודיה, תליתי לעצמי על הצוואר צלב — כדי לא לבייש את המדינה.“

★ ★ ★

המאבק על היורה

לפני כשנתיים וחצי שבה גילי פוננטי ארצה. כאן החלה במאבק ארוך, מייגע וחסרת-וצאות לקבל את ילדתה בחזרה מן המוסד.

„מה זאת אומרת, אם האב נוצרי אז אני כבר לא יכולה לגדל אותה?“ היא מתרעמת, וניזכרת כיצד הפרשה עשתה לעצמה, אז, הדים בציבור.“

כיוון שלא הצליחה להשיג את ילדתה, התנחמה גילי בכך שחזרה לחיים מיקצועיים. בימתיים, לא במיקצוע השני. היא עבדה כחשפנית, בשורה שלמה של מועדוני-לילה. וכאשר לא היתה עבודה בסטריפטיו, עבדה כמארחת.

„אבל לא היה לי טוב“, היא מתלוננת. „אני עושה זאת רק בשביל האהבה. שהיה לי טוב. טוב לי כשהובאים אותי ודי.“

„בעל-המועדוני דורשים ממני שאני אקח קונסומאציות. שאשב עם גברים. בשביל הכסף. מה זה כסף? אפס. אהבה זה הכל בחיים. בלי אהבה החיים לא שווים.“

מ בחינה מדינית, הפסיקו רוב הישראלים, מאז מלחמת ששת-הימים, להתגעגע לאנשי-האז. הם פשוט אינם מאמינים בהם יותר.

יוצאת דופן, ולא רק מבחינה זו, היא נערה תל-אביבית רבת-ניסיון, גילי פוננטי, חשפנית ונאחרת-בארים, האומרת בכל פה:

„אני מחכה ליום בו אני פוגשת אנשי-אז. הם הגברים הנפלאים ביותר, וכמו זרים אחרים — הרבה יותר גיטלמנים וחביבים מן הישראלים!“

כי גילי, בהירת-שיער ונמוכת-קומה, שנולדה בשם ירדנה מחויטי, אינה נערה שיגרתית, מאיוושהי בחינה: לא זו בלבד שחיה רבי-התלאות הפכו אותה לסטריפטיוזאית ואף יצאנית-בריטיון פאריסאית; היא גם אחת מנערות-הלילה המועטות בעולם המצהירות:

„אני לא נערה שקונים. אינני עושה את זה בשביל הכסף, אלא אך ורק כשאני חושבת שזה נכון — בשביל התענוג והכבוד!“

★ ★ ★

עם עזירה עוקרי

את דרכה הארוכה והמגוונת החלה גילי במצריים, שם נולדה להורים איטלקיים-יהודיים.

כבר בגיל ארבע הגיעה ארצה. כאן היתה חסרת-כל. הילדה הגלמודה התגלגלה במסודות ובקיבוצים למדה את החיים, כדבריה, „בדרך הקשה באמת.“

פרט מעניין: גילי היתה חברתה ללימודים של הזמרת המפורסמת עליזה עוקרי, שעה שזו האחרונה למדה עימה במוסד קרית-יערים לילדים קשי-חיוך.

שם החלו השתיים ללמוד יחדיו באלט קלאסי. אבל משום-מה, לא התיידדו.

בקרית-יערים שליד אבר-גוש בילתה גילי שנתיים מן המאושרות שבחיה. ואז החלו שוב הצרות:

„לישכת-הסעד מצאה לי משפחה מאכזת“, היא מספרת,

חשפנית הנאבקה למען האהבה והכבוד מצהירה:

„אני מתחכה לאז!“

לכן מרבה גילי להסתובב, כיום, עם אנשי-אז: „הם נחמדים ומבוזים הרבה כסף“, היא מסבירה. „ויותר חשוב הם יודעים לתת אהבה.“

גישה זו כבר גרמה לה צרות צרורות: היא נורקה משניים-שלושה מועדוני-לילה תל-אביביים, „משום שהבוסים רצו שאני אמשך ואמצוץ מהאומניקים כסף — ואני לא רציתי.“

„מצאתי לי אחד, בסוף הערב, וביליתי איתו. ולא הכרתי אותו לשתות יותר ממה שצריך. מה יש? הם לא בני-אדם?“

„בעלי-המועדונים רצו רק קונסומאציות. לכן אני מוצאת את עצמי, עכשיו, בלי גבר וכלי עבודה. אפילו בעלי השלישי, תייר גרמני-נוצרי שהתחתן איתי בנשואין אזרחיים לפני חודשיים וחצי, ברח לחו“ל.“

„מה לעשות. הגברים הם כאלה!“

מסיימת גילי בראש זקוף:

„אבל אני לא מוכנה להיכנע. עכשיו אני מחכה לאיש-אז. שיבוא ויתן לי הרבה-הרבה אהבה!“

• בין השאר, פורסמה בעולם הזה (1969).

ויום אחד אספה לעצמה סכום צנוע — ועלתה על אונייה, בורכה לאירופה.

★ ★ ★

נשואין להומוסקסואל

גם ביכשת העתיקה המשיכה גילי בדרך זו. „שלושה חודשים הייתי באיטליה“, מספרת הישראלית הקטנה בטבעיות. „שלושה בגרמניה. שלושה בקפריסין.“

„אבל הכי הרבה זמן נשארתי בפאריס. שם הייתי שנתיים.“

ושם זה קרה. היא מצאה את הגברים איתם כדאי ואפשר להיות — ונישאה להם. לא ביחד. בזה-אחר-זה.

עם גירושין באמצע, וגם אחרי הפעם השנייה, כמובן, ומה שמפליא עוד יותר: „שניהם היו הומוסקסואליים“, מספרת גילי. „למה נישאתי להם? נו, הראשון היה נחמד, ואדיב ויפה. ולא בילבל לי את המוח.“

„ולמה הוא התחתן איתי? הוא רצה לעורר את הקינאה של החבר שלו!“

★ ★ ★

רישיון-לזנות — וצלב

הצרפתים הם אנשים נחמדים שמבינים את החיים, „שם הכל מותר והכל נורמאלי.“

„זה בכלל לא חשוב שיש שם בתיקפה בהם אפשר לעשן אופיום. כפי שאני עשיתי. כמו הטאבו, והטול קלאב, שזה מועדון של כושים, והרומאז.“

„אבל את זה לא יכולתי לסבול. כעבור חודש ברחתי מתל-אביב לירושלים, והלכתי לחפש לי חיים משלי.“

„הייתי כבת 14 בסך הכל. גרתי לבדי, בחור מרוהט. ואחרי-כך עם עוד חברה. התפרנסתי ממשק-בית.“

„אבל לא הייתי מוכנה לבזבז את חיי. מכספי התחלתי ללמוד באלט, בסטודיו של רינה ניקובה. במשך שמונה שנים, התכוננתי לחיי-במה.“

„חבל שזה לא יצא כפי שקיוויתי.“

★ ★ ★

יור בגיל 18

חייה האישיים של גילי פוננטי היו נעימים פחות מלימודי-הריקוד שלה וסוערים יותר.

„בגיל 17 התאהבתי בפעם הראשונה“, היא מספרת. „הוא היה אנגלי. נוצרי. ונהדר. קראו לו תומאס.“

„ונכנסתי להריון והחלטתי ללדת. וכך, בגיל 18, ילדתי את בתי הקטנה מחוץ למיסגרת הנשואין.“

כאן התערבה לישכת-הסעד, בפעם נוספת, בחייה של גילי. הבת הקטנה נלקחה למוסד, והאם הרוקה והאומללה נשארה בודדה — כי האנגלי האהוב שלה המשיך בדרכו לארץ מולדתו.

אלא שהבריטי המבריק, גבה-הקומה ואדיב-ההליכות, הטביע על הנערה התמימה חותם בלי-מחזה: „אני הולכת רק עם זרים“, טוענת גילי עד היום הזה, „כשאני מסתובבת עם תיירים או אזרחי-חוץ, אני כמו בחלום.“

„אני חולמת שאני בחוצלארץ, ובכלל טוב לי אז נורא.“

משום כך גם החליטה לשנות את חייה, מן היום בו יצאה את בית-החולים לילודות. היא החלה להסתובב במועדוני-הלילה, בירושלים ובתל-אביב, לחפש תיירים, לבלות איתם, ולקבל מתנות תמורת הבילוי.

הדבר מצא חן בעיני גילי, שהחלה לומדת מהר מאוד את הדרך הקשה בחיים.

אכתרוקס ארותי

ארותי

סטודנטית (שמתם לב לאחוז העצום של סטודנטים ואקדמאים במדרג), וחוזק מזה היא ככה: עיניים ירוקות, שיער שחור, גבר התקומה ותמירה, ובת עשרים.

וחוזק מזה היא עוד די צנועה, למרות שבאמת יש לה סיבות טובות להשתחף, לא?

★ ★ ★

● היא מורה חילית (בדרגת סמל) והוא קצין, בעל תואר ראשון בביולוגיה ומיקרוביולוגיה.

והם תפסו יחד טרמפ משדרות ועד ל' צומת בילור, ושם הוא עלה לטרמפ אחד ל' תל אביב, והיא, אהה, לטרמפ אחר, למקום אחר. אבל מאז היא זוכרת אותו.

ואם אתה זוכר אותה — התקשר נא אלי — ואני כבר אסדר לכם טרמפ משותף.

★ ★ ★

הגיל הטוב

היא חיפאית. המכתב שלה נורא מוצאחן בעיני, ואני סבורה שגם בעיניכם היה מוצא חן.

והכי נחמד זה שהיא מבקשת משהו ש"אין נבהל מהגיל — 27".

(4/1586), את לא יודעת שבכל העולם זה נחשב לגיל הטוב ביותר?

★ ★ ★

★ ★ ★

והכריחו אותה!

תראו את מי ששמרתי לסוף: חייל, רבי"ט, דרוזי, משכיל, בן 20. הוא מעוניין להכיר בחורה. צעירה ופזחית.

וכמה הוא מתוק ועצוב. תשמעו בעצמכם: "הצלחתי בלימודים וסיימתי תיכון, אולם בי אהבה נכשלת. היתה זו בחורה דרוזית ש' התאהבתי בה לפני יותר מחמש שנים, וכעת הכריחו אותה להתחתן עם בן-דודה — ש' היא שונאת אותו".

אז, בבקשה, תנחמנה את (5/1586) באופן דחוף.

נער השבוע

שמו איינר גונדרסן, והוא תוצרת נורבגית באחריות.

אז מה עושים ויקינגים בארץ הזאת? הוא בא הנה כמתנדב, למרות שאינו יהודי, ולפי דעתי הוא המתנדב הכי יפה שהגיע אי פעם לארץ. ואם אני טועה, אז תתקנו אותי.

להיות אחד מגזע הוויקינגים זה לא רק צורה, זה גם אופי. זה בדם. ובפרט כבן למשפחה עתיקה, עם שושלת ירושה כחובה עד המאה ה-11, שעוד סבו היה משייט על-פני ימים באוניות מפרשים.

אז גם איינר הוא כזה: אמנם שלחו אותו כמו ילד-סוב אל בית-הספר, אבל בגיל 15 ארז תרמיליגב, השאיר פתק על השולחן, ועלה כנער-סיפון על אוניה. כי דם ויקינג גיס זה יותר סמיך ממים. הוא הגיע לאפריקה וחזר אחרי שנה. במקום לחזור לבית-הספר עם כל בני-גילו — הפליג מיד שוב על ימים רחוקים, והגיע להודו, וחי שם בכלכותה זמן רב, עד שחזר שוב אל הצפון הרחוק.

הרחוק, נה, משחזר אל חיק משפחתו האמיתית, ניסו לרתום אותו בתלם, והוא סיים את לימודיו, והחל לומד באוניברסיטה. הוא כמעט גמר, כשפרצה מלחמת ששת-הימים. זה פעל עליו באותה צורה. המרחקים קראו לו שוב.

הוא הגיע לישראל מיד אחרי המלחמה, היה תקופת-מה במושב, ועכשיו הוא בתל אביב. למחיתו הוא עובד בדיסקוסק, אבל רק עד האביב. אז הוא יחזור לנורבגיה, יעלה שם על היאכטה שלו היפה, ויפליג בה שוב ארצה. הוא מקווה לעגון איתה בגליל תל אביב או קיסריה, והיא כנראה תהיה היאכטה הראשונה בארץ מאז אלפייס שנה.

עד אז הוא נמצא כאן, ואני חושבת שגם בלי היאכטה הוא משהו יוצא-דופן בהחלט, לא?

רפואה

פה יש לי משהו מסוג הדברים שהאמהות שלכן חולמות בשבילכן: צעיר, נחמד, ו' סטודנט-לרפואה.

וכאילו שאתן לא חולמות על כאלה. בפרט (ש/1586) הוא גם בן-אדם, והוא גבוה, כן, ובכלל, בסדר מכל הבחינות.

★ ★ ★

● השבוע במעריב: גרפיקאית נאה, 24, צברית ארופאית, מסודרת היטב. מעוניינת באקדמאית. לשם מה?

★ ★ ★

שמדיפוס?

אז ככה: בהתחלה חשבתי שזו בדיחה, ודי צחקתי מכל המכתבים האלה. אבל אני מתחילה לשנות את דעתי:

הכוונה לאותם מכתבים של צעירים מאד, שמחפשים היכרות עם אשה מבוגרת, לפי עמים מבלי להסתיר כלל את כוונתם, כמו (3/1585) מן השבוע שעבר, שביקש "בת" זוג מבוגרת יותר, למטרות "לימודים". אבל, כאמור, מכתבים מסוג זה הם כה רבים ב' זמן האחרון, שאני מתחילה לחשוב שיש כאן משהו עמוק יותר. עובדה היא שאפילו במודעות בעיתון, עבורן משלמים כסף טוב, מתחילות להופיע בקשות מעין אלו. ולא מעטות.

ובכן, אני לא יודעת מה המניע: בדידות, או בישנות, או אפוס-שמדיפוס, או השד יודע מה. אבל עובדה היא שכשם שיש צעיר רים המעוניינים במבוגרות — יש גם מבוגרות המחבבות צעירים, או שהיה לכם ל' בריאות, ומי אנוכי שאעמוד בדרככם.

אז הפעם זהו (2/1586), שהוא צעיר (22), גבוה וסימפטי מאד. הוא נורא רוצה להכיר "אשה המבוגרת מגילו". בבקשה.

★ ★ ★

● "לנערה המודרנית אין שום חוש ל' מוסיקה: אתה יכול לשיר לה סרנוד לפני החלון — והיא לא תראה את קצה חוסמה. כשתשמיע לה את קולו של צופר-מכונות, היא תבוא במרוצה".

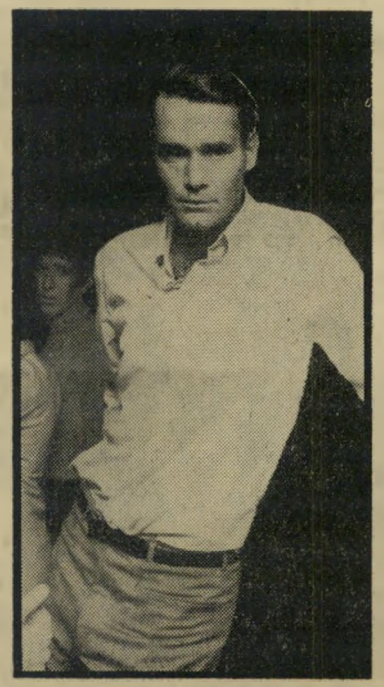
כה אמר ארול פלין.

★ ★ ★

עיניים ירוקות

אתם חושבים שרק גברים יש לי כאן? אז תראו איזה בחורות שיש: (3/1586) היא

השבוע יש לי בשבילכם משהו טופר דה' לוקט: ויקינג אמיתי. יש להשיג בארץ. הוויקינג הזה גם נראה בהתאם: ענק בלונדי (1.92 מ'), עם עיני-תכלת עמוקות.

איינר גונדרסן

שבוע מסורף כזה לא היה לך מזמן: הפת' עות, מזימות, רומאן ושינויי-מיסגרת ישמשו בו בעירוביה. שני אנשים מנסים להתערב בחייך: האחד, לטובה. השני רוקם מזימות נגדך, בעיקר במישור ה' משפחתי. אל תהיי פאר-טיבית. נסי להגיב על ידי השבת מלחמה השע' רה, וגם להיות שלוה. זה תמיד ממוטט את ה' יריב. חזורים רבים יר' בו השבוע, כי הגברים יתחרו עלייך במיוחד. אולם היזהרי — כי לא כל הנוצץ זהב הוא.

★ ★ ★

כוח-המשיכה הטבעי שלך גובר והולך, מיום שלישי ואילך. עד ליום שני הבא יגיע לשיאו, וקשה יהיה להם לעמוד בפניך. אם עיסקה מ' סויימת מתחשלת, אל יאוש! יש מצבים ש' בהם מוטב להתחיל הכל מחדש, ולא ללכת בדרך של תיקון פה ותיקון שם. אם תר' צה לקנות חפץ או בית — המותן עד ל' שבוע הבא. כי החיפ' זון ברוב המיקרים לא מביא ברכה. בשטח הרומנטי הכל כרגיל.

לא טוב היות אדם לבדו. בייחוד לא כש' הוא בן-עקרב. הוא ע' שוי לעקוץ עצמו ל' מחדת, מחשבות-חלומה. על כן מצאי לך מיד מיסגרת ארעית או חב' רה, ואפילו תפלה, לימי השבוע הראשונים. לעז' מת זאת הימים ב' וג' ה' באים מבשרים הרפתקות בעלות מימים בלתי רגילים. מיסמך בלתי צפוי ירענן את מצב-רוחך. בשטח הכלכלי לא יתפתחו שינויים מרחיקי לכת בשבוע זה, אולם כושר ההתמדה יביא סימני הצלחה.

★ ★ ★

היית שקוע בהרהורים ובדיכאונות? עכשיו זה משתנה. אתה כאילו נולד מחדש, לוקח את עצמך בידיים ומנסה לב' נות לעצמך בניין חדש ויפה. זה תלוי רק בך — ובנערה בלתי-מוכרת, אשר אתה עשוי לפגוש בין יום ג' ליום ה'. ההשראה הנשית חשובה במיוחד, השבוע, בייחוד בימי השבוע האחרונים. עלייה במשקל עשויה להזיק לך. לכן — שמרי על דיאטה. אם אתה מתעניין בתחביב מסויים, אתה עשוי לקבל הנאה מירבית.

★ ★ ★

עוד מיסמך-שווא אחד! התוכניות העלי-זות שלך מתפוררות כ' ענן ואת חייבת להת' חיל את כל העניין מ' חדש. עם מי שהוא אחר עד כמה שאפ' שר מכתב, או צו, או מיסמך, אשר יגיע ל' יידך, ביום שלישי או רביעי השבוע, יעורר אותך למאמצים מחו' דשים. קצת ספורט וקצת פחות ישיבה בבית לא יזיקו לך בתקופה הקרובה. נסי להראות יחס אדיש כלפי האהוב — והתוצאות תהיינה מפתיעות לחלוטין. כל אנשי הגדי שהם גבוהים מ-1.80 מטר, יזכו להצלחה זעי' רה וכספית — בימי השבוע האחרונים.

מצבך מתחיל להתאושש הרבה יותר מהר מכפי שקיחית. תחילת השבוע שקיימת — יום שלישי — הוא אות-הזינוק. קח את עצ' מך בידיים, ועזר יותר — אותה. בתדלי: אל תחשבי ששיקול קר יס' פיק לך. זוהי הזדמנות בה את צריכה להפעיל קצת לב. עיסקה משותפת עם איש-אמונים תביא לך לצרות וגם להפתעה בלתי-נעימה.

★ ★ ★

הימים שלישי עד חמי' שי בשבוע — הם ימים אידאליים, בן-דגים, ל' ענייני-נשואין או התקש' ריות אחרות 'לטווח א' רך. את יכולה לנוח על זרי-הדפנה שלך, זהירות מיוחדת דרושה אם ב' כוונתך לרכוש בית או לבצע עיסקת-דיו' אחר' רת. מחלת-חורף עונתית עשויה לפקוד אותך אם לא תזהר. שמור על מצב-רוחך עילאי.

★ ★ ★

אל תחשוב שאתה י' כול לסדר את כל עני' ייניך מבלי לוותר, לפ' עמים. בן או בת זוגך עשויים לעורר בעיות מיוחדות, אך הם או' הביט אותך וזה ה' עיקר. יום ששי הוא מצויין להיכרותות חד' שות, בייחוד בשעות הצהריים. יום ראשון — לחתימות על מיסמכים. הקור משפיע על מצב-רוחך.

★ ★ ★

אם לא עשית עד לשבוע זה את מה שלקחת על עצמך — אתה עשוי ל' אבד את ההזדמנות ה' גדולה של העשור. בת' שור, חשבי על עתידו של זה שאוהב אותך: לפעמים לא כדאי לנצח. ידועות די חשובות יגי' עו לידך, ביום א' או ב', אם תדע לא לגלות סקרנות. מתנה מ' ידידה שלא שכחה את מעשיהם של מיטיביה.

★ ★ ★

התפייסות תביא לך בר' כה, וגם שעשועים. אל תחשוב שאתה חכם כ' כן: זה עניין של מזל ושל אישיות סימפאטית. ולמרות כל אלה, אם לא תהיה נדיב וסלחן, תפ' טיד את ההזדמנות. ה' איש שחשבת לפגוש יח' פש אותך, השבוע. נסה לפגוש אותו ביום ה' או בשבת: ימים טר' בים לעיסקות. היזהר מתאונות-חשמל בבית.

★ ★ ★

כוח הרצון שלך יגבר עם ימי-השבוע. בתחי' לה תרגישי לאות נעי' מה אך מסוכנת. כלפי סוף-השבוע, יבואו ימי' מעלילות כלכליות. פגי' שיה עם דמות בלתי מוכרת תפתח בפניך הרפתקה בלתי-שיגור' תית. נסה להיות חזק ולא להיתפס לאמונות תפלות. מתנה קטנה נוספת לרווחים כלכליים ניכרים.

★ ★ ★

זהו שבוע של שאגות' שמחה לנוע האריות. ב' תחום האהבים על כיכר' שים חדשים ועל עיסקה או העלאה רצינית בדר' גה. שמחה על קיצו של צרות ישנות שהסירידו זמן רב מאוד. מצד שני, עליך להיזהר מצרות עם הבריאות. בתלביאות, ו' לא לתת לו לעלות לך על הראש. אהבה זה דבר טוב, אולם סלחנות מוגזמת — לא ולא.

סרופ בלתי רגיל נוסף חשף השבוע השבוע עון המצרי אלמוצאווה, על פני עמוד שלם. בגליונו האחרון, מגלה השבועון כי בהוליווד מתכננים להפיק סרט מונומנטלי על הקמת מדינת ישראל, כשאת תפקידו של ד"ר ברינגלין ימלא לא אחר מאשר צ'פלין. העיתון המצרי קורא לערבים להפעיל את כל השפעתם, על ידי גיוס דעת הקהל, כדי למנוע מן השחקן המפורסם לשחק בסרט הציוני. אולם נראה שהמצרים למדו משהו במלחמה האחרונה. הפעם, מייצג העיתון לא לחרף ולגדף את צ'פלין, כפי שהיו נוהגים לעשות תמיד, אלא להשפיע עליו. בצורה נמוסית ומכובדת. ביום הראשון בו נטשו חברי הכנסת של סיעת רפ"י את מקומותיהם הקבועים, באולם הכנסת, עברו למושב סיעת העבודה המאוחדת, הופיע לפתע ח"כ בן גוריון וחיש את מושבו, הוא החשיב, במפתיע בשורת מושבי השרים, ליד שולחן הממשלה. היתה זו מתילדה גד, שהעזה לגשת אל בן גוריון ולהעיר לו על טעותו. ה"חכ"מ", שהצטרפה אף היא למפלגת העבודה הישראלית, הובילה את בן גוריון למקומו הקודם על ספסל רפ"י. ואילו מקאנדה הגיע השבוע סיפור על בן גוריון. הנה זה דב סיני, לשעבר דובר צה"ל וכיום קונסול ישראל באוטאבה, בירת קנדה, שהביא את הסיפור בהגיעו השבוע לביקור בישראל. בזמנו סיפר בן גוריון כיצד אמר ל"ד"ר דיפנבייקר", מי שהיה בשעתו ראש ממשלת קנדה: "אני מוכן לתת לך קצת מההיסטוריה שלנו תמורת קצת מהגיאוגרפיה שלך". באחת הפגישות שלו עם דיפנבייקר, סיפר סיני, הוא הזכיר לו את הסיפור. תגובת דיפנבייקר: "הסיפור יפה. חבל שהוא לא נכון".

המנצח

וברית המילה

"הייתי מתגורר לוא הניתוח לא היה מכאיב כל כך", הצהיר זה נימסרה השבוע עלידי המנצח ההודי המפורסם, זובין מהטה, לשבועון האמריקאי סייס, שהקדיש למנצח כתבת שער גדולה. בכתבה מגלה מהטה, מנצח אורח קבוע בתזמורת הסימפוניה הישראלית, כי קשריו עם ישראל והיהדות חזים קים ביותר. בין השאר סיפר מהטה כיצד נוכח בחתונתם של דניאל בארנבוים ודילנית ז'קלין דה'פורה בישראל. לדבריו חשב כיפה והציג את עצמו בחתונה בשם משה כהן. הרב המשיא היה חשדן לגביה, משום שלא דיבר עברית. "הצגתי את עצמי כיהודי פרסי", סיפר מהטה, "וכאשר שאר האורחים שרו שירים חסידיים לכבוד הוגו, שרתי אני קטעים מהקונצרטו לצ'לו של דבוואק ומסונטה של בטהובן בהברות עבריות. אחר כך סיפרתי לרבי שאלת תפי לות יהודיות פרס". חוש דתי דומה גיר לה השבוע גם קצין החי ובידור של צה"ל, סגן אלוף שאול ביבר. במיצעד להקמת צה"ל, שנערך בהיכל התרבות, זכתה מקהלת הרבנות הצבאית בהצלחה גדולה, כשהקהל אינו פוסק למחוא לה כף. ביבר, שהינחה את הערב, נטל את המיקרופון ויעץ לקהל: "אולי במקום למחוא כל כך הרבה כפיים, נלכו פעם לבית הכנסת!". סיפורים אחרים מ

כשיווני אוהב

יווני לוקח!

"כשיווני אוהב, יוני לוקח! אומר פיתגם — נישתם — יוני. כיוון שהומרה מלחין אריס סאן הוא כיום היווני הידוע ביותר בארץ, הוא ניסה להוכיח את צידקת הפיתגם. עם מי? עם עליזה עזיקרי, בתחילה. אחר כך — עם השחקנית המתחילה דליה פרי. וכל זה, נוסף לעובדה שהוא נשוי כחוק. אבל אפילו יוני לא יכול להסתדר עם שלוש נשים. הקינאה קילקלה את הכל,

מס' 3

לאררים

והרומאן המרובע התפוצץ. השבוע, נידמה היה ססוף-סוף יוכה אריס בשלוה. עליזה נסעה לסיבוב-הופעות בתורכיה. דליה פרי הפכה לבת-טיפוחיו של מארקו תורגמן. ולאריס נותרה אשתו בלבד. או החלו לראות אותו בחברת היפהפיה סמדר דורו, מי שהיתה מועמדת למלכת המים ולמלכת היופי, ואף דוגמנית לפסל

מצרי

בדיסקוטק

לא נעים, בימים אלה של כישלונות בתעשיית הסרטים הישראלית, להיות המכונה על עידוד הסרט הישראלי. בואת נוכח הממונה עצמו, אשר הירשברג, כאשר הופיע בערב ראיונות של דן בן-אמוץ, במלון דן. הוא הספיק בסך הכל לומר שלושה משפטים, כאשר התרומם לפתע אחד הנוכחים, הטיח בקולרם כנגד הירשברג:

הסכנה: שושיק!

שושיק ואריק לביא

הידיעה על התקפת-הלב של אריק הגיעה גם לשושיק שני בלונדון. היא שכחה כל מה שעבר עליה, בזמן האחרון בחברת בעלה, החליטה לחזור מייד — כדי לבקרו.

עכשיו נשאלת שאלה אחת: האם תצליח לראותו? כי הרופא המטפל ב"אריק ציוה עליו: אם אתה רוצה להיות בריא, אסור לך לראות את שושיק!"

מאז התאושש הזמר אריק לביא מה תקפת-הלב שפקדה אותו, אין הרופאים והאחות בבית-החולים איכילוב פוסקים מלשמוע מפיו את שמה של שושיק שני. הם היו צריכים לשמוע את כל מה שעבר עליו עם אשתו החוקית, במשך ה"שנתיים האחרונות. כשסיים, העיר אחד הרופאים: "אחרי כל זה, פלא שקיבלת התקפה כל כך מאוחרת!"

אינטימי...

ריטה

עשיר: השחקנית ריטה ריש ונערת: הוזהר ריקי זילי ברכרג. ריטה נישת אה במכסיקו למילי-יוני יהודי בעל מידע על של קוקה-קולה שהכירה ונפתלי נראו באילת תמיד קי נישתה כאן ליהד לזמן בלגי בשם סטפאן יפה, אח

רי שיצאה עם שורה שלמה של נערי שעשועים תל-אביביים, ודווקא נשואים. הקו המשותף הנוסף לשתיים: לשתיהן חברות בגוש נהדרות. לריטה ריש יש בלונדית בשם נילי נובל, לריקי — שחרחרת בשם רחל קרמל. הקשרים בין הארבע — שתיים שתיים — כה הדוקים שמיד לאחר החתונה כתבו ריקי וריטה לחברותיהן מחוצלארץ, הבטיחו להן כרטיסי-טיסה מיידים, כדי ש יבואו לבקר אותן במקום מגוריהן החדש בחוצלארץ.

שחקנית טריה לגמרי, בטוביה ושבע בנוי חיו. אביטל, שיצאה בחברת חברה-לכיסוב בסרט, השחקן רפי נתן (ראה גם רחל מרחלת על כל העולם), החליפה אותו חיש במגלה-הכוכבות נפתלי שינברג, מי שי גילה את השחקנית אורי רנצי ומשמש לרפי נוסבאום עוזר במאי בפרודוקציה המטרות: טיראן. אביטל ונפתלי נראו באילת תמיד יחד, הסתובבו חבוקים גם בדיסקוטקים התל-אביביים. בקפה וזה הם אורח-קבע זוגיים ומול חוף הלאמוגים הם סטים ב" מכונת האמפיבית הלבנה שנפתלי הביא מגרמניה. רק דבר אחד לא הביא נפתלי מגרמניה: את משפחתו. הוא השאיר שם אשה ושני ילדים. אמה של אביטל שומרת על צניעותה של בתה. משום חוש המוסר המפותח שלה, נימנע מן הכוכבת הצעירה לצאת לבדה לתחרות-כוכבניות בהוליווד. "זה היה מסוכן מדי בבבילה", טענה האם. מסתבר שבכל זאת יש עתיד בדיסקוטקים לנערות המופשות מיליונר. ה" שבוע נודע על שתיים שמצאו את עולמן ה

ריקי

סמדר דורו
רק ידידות

העירום אשת לוט, אותו פיסל נחום ארבל. אומרת סמדר דורו: "אנו רק ידידים". אומר אריס סאן: "לא, זה באמת לא כך" — וצוחק. אבל רואים את השניים יד ביד, ו סמדר מבלה ערב-ערב במועדון של אריס. היא גם למדה, כנראה, משהו ממנו: כי בדומה לזמר, הנשוי, קשורה גם סמדר לגבר אחד ויחיד, טוענת שהיא חברתו הקבועה מאוד של מישהו אחר לגמרי.

"אתה משעמם כמו סרט ישראלי!" ואם לא משעמם בערבי הראיונות, שמח בהם. כי ערב הראיונות שעורך העיתונאי אריה אבנרי במלון היסטון הופיעה בעיצומו של הערב קבוצת שוטרים שהתכוננה לעלות על הבמה. מארגנת הערב, האמרגנית מרים עצינוני, חשה מיד למקום ואז הסבירו לה השוטרים כי הופיעו מכיוון שהתקבלה חלונה במסגרת שהקהל מפריע לנואם. רק לאחר מספר דקות של נוכחות במקום השתכנעו השוטרים, כי הקריאה היתה מתיחה של מישהו, כנראה קנאי דתי, חזרו בהם מרצונם להפסיק את המופע. חוש אורחות יש לא רק לשוטרים אלא גם לאמנים. צמד הפרברים, הזמר אריה (פפה) פלדמן והחוקין צדוק פביר, חזרו בשעת-לילה מאוחרת מהופעה בקרית-שמונה. בדרך נתקלו ביחידה צבאית שערכה מסע צבאי מזורו. למרות שהשעה היתה כבר שתיים לפנות בוקר, עצרו האמנים את המכונית, שיכנעו את ה"מפקד לעצור את היחידה וערכו בפניה הר" פעה מאולתרת קצרה. אבל זה לא כלום לעומת הסיפוק הלאומי שהיה השבוע למוכי תר עין-הור, איצ'ה ממבוש. בימי שהר תו בתל-אביב נוהג איצ'ה לישון במשרדו של ידידו, המ"ל עמיקם גורביץ'. יש שם המון דגלים, הוא מסביר, "דגלי הלאום ודגלי המעמד שעמיקם מכין לכל מיני כנסים; או יש לי במה להתכסות". השבוע הכין עמיקם את כנס החינוך בהיכל התרבות. לצורך זה ניתפר דגל ענק מיוחד, שזור בחוטר-זהב, "התכסית בדגל החזק". סיפר ממבוש, "ואני צריך להגיד שעוד לא היה לי דגל מחמם כמו זה". אפילו לבעלת הדיסקוטק פרדי, פרדריקה סגל, היה השבוע סיפוק לאומי. באחד הערבים ניכנס לדיסקוטק שלה צעיר במדים מוזרים, עם כפתורים נוצצים. פרדי ביקשה לברר את זהותו של האיש המוזר. "זהו קצין מיצרי שבו", מתח אותה מישהו, "לפני משחזירים אותם למצרים עורכים להם ערבי בילויים בתל-אביב. תראי, האיש שמלחה אותו הוא ממשרד הבטחון". פרדי לא הרבתה לשאול ועד היום היא מספרת, מפה לאוזן, בסודיות גדולה כמובן, שקצין מיצרי אמיתי, לובש מדים, בילה אצלה.

פסוקי השבוע

● שמואל אבירור, בתגובה על טע' נת עיריית ירושלים כי תקלות השלג הוח' רפו מפני שאין לה מכונות בעלות הנעה קדמית: "אבל הנאה קדמית — יש ויש ב' עיריה!"

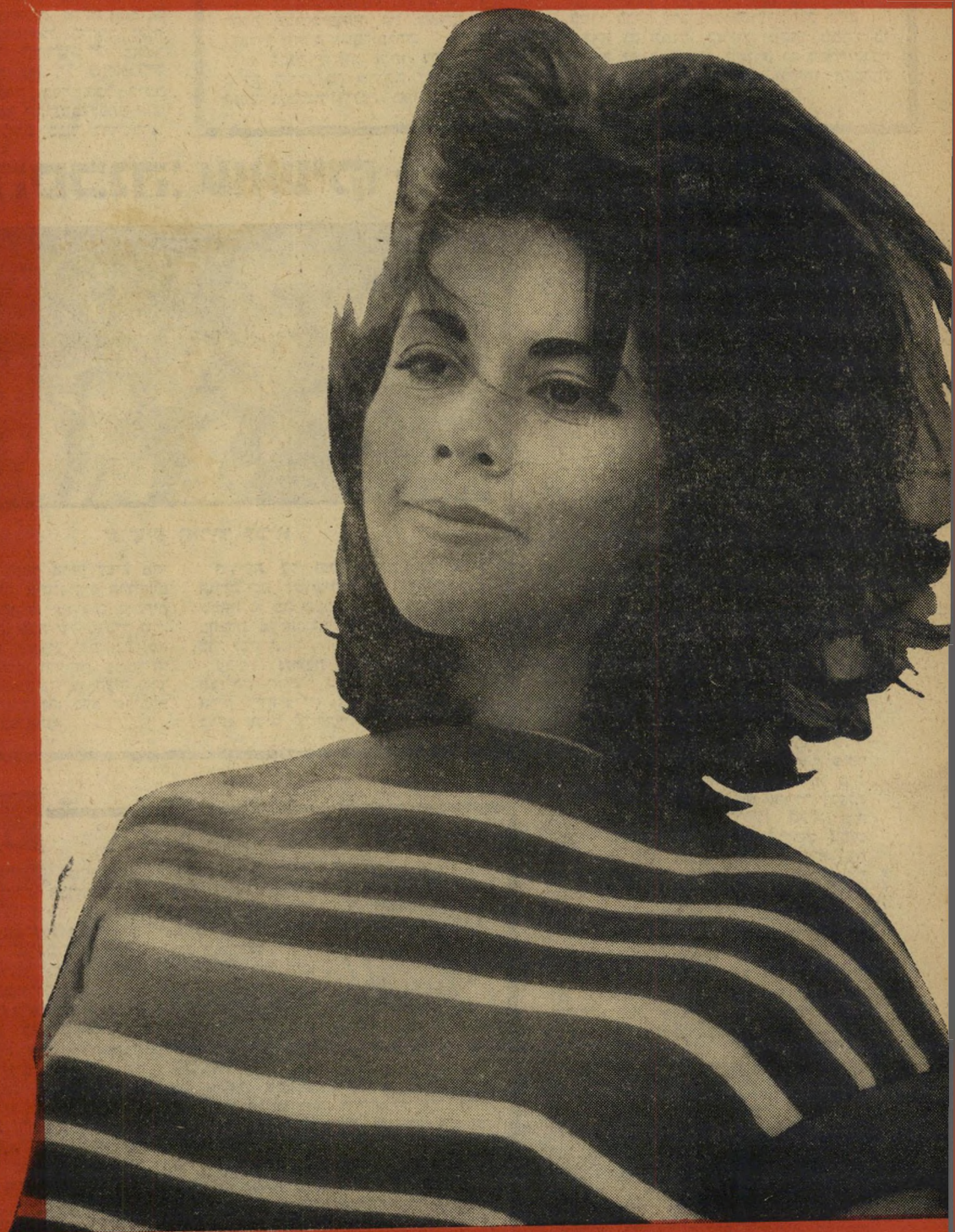
● שאול בן-שמחון, מנהיג רפ"י מאשדוד, בהציעו סיסמה למפלגת העבודה המאוחדת: "לחם, עבודה, הנייה!"

המיליון המכה את נשותיו

אשה מס' 1: שמעונה שורין

מדוע בורחות
היפהפיות
מנעו-הזוהר
התל-אביבי?

אשה מס' 2: תמר גרבוב